Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 1-2 (85-86) Tammikuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

KOMMUNISTI

№1—2(84)
v. 1932. Tammikuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Suomen työväen v:n 1918 vallankumouksen johto bolshevikkien luxemburgilaisena arvostelijana—käytännössä.

Tov. Stalinin historiallinen kirje "Muutamista bolshevismin historian kysymyksistä" ("Kommunisti" 1931 n:o 11, siv. 536—544) on antanut voimakkaan sysäyksen teoreettisella rintamalla suoritettavaan puhdistustyöhön. Meidän suomalaisella rintamanosallamme on tämä työ vasta alussa. Velvollisuutemme on jouduttaa tempoja.

Vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden salakuljetuksen ilmauksia vastaan käytävän taistelun lisäksi on nykyisin käytävässä puhdistustyössä tärkeä osa myös taistelulla muita antilenініläisiä ja epälenininläisiä teorian ja käytännön ilmauksia vastaan. Sellaisia ovat esim. luxemburgilaisuuden perut Saksan kompuolueen kirjallisuudessa.

Voisi näyttää siltä, kuin meillä suomalaisilla ei olisi paljoakaan aihetta hälyyttää tätä vaaraa vastaan. Tietääkseni on Rosa Luxemburgin nimi tunnettu Suomen työväelle vain Saksan lahtarien ja noskelaisten raatelemana marttyyrina, jonka teoksia ei liene ollenkaan käännetty suomenkielelle. Mutta vaikka ei ole hänen teoksiaan suomeksi, niin on kuitenkin syytä selvittää luxemburgilaisuutta. Jätän talousteteilijäimme selostettavaksi Rosa Luxemburgin virheet sillä alalla (luxemburgilaisuuden ilmauksia on vielä esiintynyt SSSR:ssäkin julaistuissa poliittisen taloustieteen oppikirjoissa, kuten olemme nähneet "Pravdan" kirjoituksista).

Rosa Luxemburgin virheelliseen kantaan kansallisuuskysymyksessä ja Leninin ankaraan arvosteluun hänen virheistään tällä alalla (hän taisteli kiivaasti kansallisuuskysymyksessä lenininläistä tunnusta vastaan: "kansain itsemääräämisoikeus eroamiseen asti") voivat suomalaiset lukijat tutustua Leninin kirjoitusten suomennoskokoelmassa: "Kansallisuuskysymyksestä".

Tarkotukseni olisi tässä esittää näytteitä Rosa Luxemburgin v. 1918 kirjoittamasta bolshevikkien politiikan arvostelusta. Tällä arvostelulla on oma omituinen historiansa:

Kesällä v. 1918 kirjoitti Rosa Luxemburg Breslaun vankilasta "Spartakuskirjeitä"*) varten kirjoituksia, joissa käsitteli kriitillisesti bolshevikkien politiikkaa. Vaati niiden julkaisemista. Silloinen spartakisti Paul Levi, kävi

*) Nämä kirjeet olivat Rosa Luxemburgin, Karl Liebknechtin, Frans Mehringin, Klara Zetkinin y.m. internationalistien imperialistisen sodan aikana julkaisemia salaisia lehtisiä, joiden kautta levitettiin sodanvastaista propagandaa m.m. rintamille.

häntä tapaamassa, selittäen hänelle, miksi hänen arvostelujaan ei voida julaista. Tämän käynnin jälkeen kirjoitti Rosa pitemmän kirjoituksen, jolla tahtoi saada ainakin Levin vakuutetuksi kantansa oikeudesta. Tätäkään ei julaistu. Mutta kun Paul Levistä v. 1921 tuli Kominternin luopio, julkaisi hän Rosan kirjoituksen ja varusti sen laajalla esipuheella, näin käyttäen vallankumouksen marttyyrin nimeä vastavallankumouksellisten tarkoitustensa hyväksi.

Tämä oli sitäkin katalampaa, kun Rosa Luxemburg, päästyään vankilasta Saksan marraskuun vallankumouksen jälkeen, niinä muutamina viikkoina, jotka hänellä vielä oli elinaikaa, ennätti tarkistaa kantansa bolshevikkeihin nähden. Tätä kantansa tarkistusta ei hän tehnyt missään laajemmassa kirjoituksessa, sillä hänen viimeiset elinviikkonsa olivat kuumeisen vallankumouksellisen toiminnan ja taistelun aikaa: silloin perustettiin Saksan Kommunistinen puolue, ytimenä Spartakusliitto ja kävi Rosa Luxemburg sen riveissä ankaraa taistelua noskelaisia ja luopio Kautskya vastaan. Tätä hänen taisteluaan kuvaa tov. Clara Zetkin kirjassa "Rosa Luxemburgin kannasta Venäjän vallankumoukseen nähden", esittäen näytteitä siinä, missä suhteessa Rosa tarkisteli kantaansa bolshevikkeihin nähden. Ei siis sen puolesta olisi aihetta enää puuttua Rosa Luxemburgin virheisiin. Kun silti käyn niistä näytteitä esittämään, teen sen — itsekritiikin linjalla. Katson tästä olevan apua nykyisin meidän kesken tarvittavalle puhdistustyölle. Nämä Rosa Luxemburgin virheet ovat myös omiaan osaltaan osoittamaan, kuinka täysin oikeassa on tov. Stalin sanoessaan, että "bolshevikit ovat maailman ainoa vallankumouksellinen järjestö, joka on loppuun saakka murskannut opportunistit ja keskustalaiset sekä ajanut heidät ulos puolueesta". Se myös osoittaa, kuinka väärässä on tov. Radek esittäessään teorian "puroista", joista Komintern on kokoonpantu ja joista yksi huomattavimpia olisi juuri luxemburgilaisuus. Täydellä syyllä korostavat toverit, että luxemburgilaisuudesta voi tulla kommunistiksi vain luopumalla **luxemburgilaisuuden** virheellisistä katsomuksista, omaksumalla bolshevismin. Komintern ei voi olla muka kokoonpantu sameista "**puroista**", vaan täytyy niiden puhdistua, ennenkuin ne kelpaavat bolshevismin väkevään virtaan.

Rosa Luxemburgin mietteisiin on kiinnostavaa tutustua senkin takia, että niissä esiintyy virheellisiä käsityksiä Suomen vanhasta sosialidemokratiasta ja v:n 1918 vallankumouksesta.

Tärkein syy Rosa Luxemburgin virheellisten arvostelujen esittämiseen on kuitenkin se, että samantapaisen arvostelun antoi bolshevikeista myös Suomen vanhan sosialidemokratian johto. Se ei antanut sitä missään kirjoituksessa — eihän meillä juuri **arvosteltu** bolshevikkeja teoreettisesti, mutta Suomen v. 1918 vallankumouksen johto arvosteli bolshevikkeja *teoillaan,* sillä että se yritti tehdä vallankumouksen "viisaammin" kuin bolshevikit. Tapahtumat antoivat tästä käytännöllisestä niin sanoakseni luxemburgilaisen vallankumouksen yrityksestä verisen arvostelun, ja kommunisteiksi kehittyneet sen vallankumouksen johtajat kirjasivat sitten sen käytännön arvostelun teoreettisesti (tov. O. V. Kuusisen Itsearvostelu).

Rosa Luxemburg alkaa kirjansa toteamalla, että Venäjän vallankumous on maailmansodan valtavin tosiasia. Kautskya vastaan selittää hän, että "Venäjän vallankumous, kansainvälisten selkkausten ja

maakysymyksen hedelmä on mahdoton ratkaista porvarillisen yhteiskunnan puitteissa". Hän siis hyväksyy Lokakuun vallankumouksen sosialistisena vallankumouksena.

Hän selittää, että v. 1917 vallankumous on 1905—07 vallankumouksen jatkoa eikä saksalaisen "vapauttajan" lahja (nosket olivat perustelleet hallitukselle antamaansa kannatusta selittämällä, että siten muka kukistetaan tsarismia!).

Rosa julistaa: "Leninin puolue oli Venäjällä ainoa, joka tänä ensikautena käsitti vallankumouksen tosi edut, se oli eteenpäin työntävä elementti, tässä mielessä ainoa puolue, joka noudatti todella sosialistista politiikkaa." Niin kasvoi joukko, jolla oli "rohkeutta antaa eteenpäin työntävä tunnus ja vetää siitä kaikki johtopäätökset". "Ei porvarillisen demokratian turvaaminen, vaan proletariaatin diktatuuri sosialismin toteuttamiseksi". — "Lokakuun nousu ei ollut vain Venäjän vallankumouksen tosiasiallinen pelastus, vaan myös kansainvälisen sosialismin kunnian pelastus."

Näin ylistää punainen Rosa bolshevikkeja ja osoittaa olevansa vallankumouksellinen. Mutta — sitten seuraa mutta, montakin. Rosa arvelee, että bolshevikki-johtajien on täytynyt ottaa moni ratkaiseva askel "vain mitä suurimmilla sisäisillä epäilyksillä ja mitä ankarimmalla sisäisellä vastahakoisuudella"! — Näin sanoen hän osottaa, ettei ymmärrä yhtä vallankumouksen peruslakia, sitä, että se raivaa tietään eteenpäin *voittaen vaikeudet!* Bolshevikit eivät pysähdy pikkuporvarillisesti vaikeroimaan vaikeuksien ja näennäisten ristiriitojen eteen sydämessään traagillinen ristiriita, vaan käyvät *ratkaisemaan ristiriitoja* marxilaisella ymmärtämyksellä ja vallankumouksellisella taistelulla. Ja ovat käytännössä antaneet kaikille veljespuolueille elävän esimerkin siitä kuinka vaikeudet voitetaan.

Rosa Luxemburg osottaa ensiksikin, että ei ymmärrä talonpoikaiskysymystä, sitä että työtätekeväin talonpoikain perusjoukot voivat olla proletariaatin liittolaisia taistelussa — ei vain vapautuakseen esikapitalistisesta sorrosta, vaan myös taistelussa porvaristoa vastaan aina sosialismin rakentamiseen asti (koltaloudet). Rosa oli tässä asiassa samanlaisella kannalla kuin Trotski, aliarvioi talonpoikaistossa piilevät vallankumoukselliset voimat, eikä luottanut proletariaatin kykyyn, puolueen johdolla, johtaa talonpoikain perusjoukot sosialismiin, vaikka sen olivat jo Marx ja Engels selittäneet mahdolliseksi. Rosa selittää, että bolshevikeilla on nähtävästi ollut tarkoituksena voittaa talonpoikain kannatus jakamalla näille tilanherrain maat. Mutta, väittää Rosa, sosialismin etu olisi vaatinut tilanherrain suurtuotannon jatkamista sosialisoimalla suurtilat. Ainakin olisi ollut toimittava siihen suuntaan, että olisi säilytetty tähän edellytykset.

"Mutta — kirjoittaa Rosa — bolshevikkien tunnuksen: Maan viipymätön valtaus ja jako talonpoikain toimesta täytyi vaikuttaa päinvastoin. Se ei ole vain olematta sosialistinen toimenpide, vaan katkaisee siihen tien, se kasaa agraariolojen sosialistisessa mielessä uudistamisen eteen voittamattomia vaikeuksia". Rosa väittää, että näin on luotu uutta yksityisomistusta, suhteellisesti edistyksellisten suurtilojen tilalle alkeellisia pienomaisuuksia. Omaisuuden erilaisuutta ei ole poistettu, se kärjistyy. Suurtalonpojat pitävät valtaa neuvostoissa. "Tämä vallanriisto on tapahtunut proletaarisille ja sosialistisille eduil-

le epäterveellisesti". Talonpojat tulevat kynsin hampain taistelemaan omaisuutensa puolesta. "Leninin maareformi on luonut sosialismille maalla uuden mahtavan viholliskerroksen, jonka vastarinta tulee olemaan paljon vaarallisempi ja sitkeämpi kuin oli aatelisten tilanherrain".

Tosiasiat ovat jo kyllin puhuvasti osottaneet Rosa Luxemburgin erehtyneen. En nyt puhu mitään hänen asiallisesta erehdyksestään, bolshevikkipuoluehan maan kansallistuttamisen kautta poisti maan yksityisomistuksen ja Lenin erikoisesti korosti kuinka tämä on omiaan helpottamaan siirtymistä sosialistisiin maankäytön muotoihin. Toiseksi on muistutettava, että puolue alun alkaen on edistänyt sosialistista yhteisviljelystä (neuvostotilat ja kommuunit), mikäli vain löytyi siihen valmista väkeä. Mutta talonpoikain perusjoukkojen täytyi vielä käydä pientuotannon koulua ja kokemuksessa todeta sen epäedullisuus suurtuotannon rinnalla. Voinee lisätä, että *olisi voinut* noin käydä kuin Rosa ennustaa ja olisi käynytkin, *jos ei* vallankumouksen johdossa olisi ollut juuri bolshevikkipuolue, joka oikealla politiikalla kykeni pitämään voimassa proletariaatin ja talonpoikain perusjoukkojen liiton, kunnes viimemainitut itse, kokemuksen kautta, ovat tulleet vakuutetuiksi siitä, että yhteinen, kollektiivinen, sosialistinen tuotanto on edullisempi kuin hajallinen yksilöllinen pikkutuotanto. Marx ja Engels olivat tämän tien osoittaneet. Rosa ei ollut heitä ymmärtänyt. Mutta Lenin oli omaksunut marxilaisuuden elävän vallankumousopin ja kehitti sitä eteenpäin bolshevikkipuolueessa sekä sen kautta. Ja historia on osottanut bolshevikkien olleen oikeassa.

Toinen vallankumouksen peruskysymys, jossa Rosa oli bolshevikkeja vastaan, oli kansallisuuskysymys. Hän tuomitsee Leninin kansallisuuspolitiikan mitä räikeimmin sanoin.

Hän kirjoittaa: "Että sotilaallinen tappio kääntyi Venäjän romahdukseksi ja hajoamiseksi, siihen ovat bolshevikit osaltaan syypäät. Näitä tilanteen objektiivisia vaikeuksia ovat bolshevikit itse suuressa määrin kärjistäneet tunnuksen kautta, jonka he ovat työntäneet politiikassa etualalle: niinsanottu kansain itsemääräämisoikeus tai mitä todellisuudessa kätkeytyi tämän fraasin alle: Venäjän valtiollinen hajoaminen".

Bolshevikit ajoivat sitä, sanoo Rosa, oppikaavaisella itsepintaisuudella ja pitivät siitä kiinni "jäykällä johdonmukaisuudella", vaikka se on räikeässä ristiriidassa heidän sentralisminsa kanssa muissa asioissa. Rosa huomauttaa, että muita demokraattisia laitoksia eivät bolshevikit kunnioita (Perustava Kokous, äänioikeus, painovapaus y.m.), mutta tähän tarrautuivat kiinni, vaikka se — Rosan mielestä — ei ole muuta kuin "ontto pikkuporvarillinen fraasi ja humpuukia".

Lenin kai laski, selittää Rosa, tilannepolitikoimissyistä siten kytkevänsä lähemmäs vierasheimoiset (kuten muka samasta syystä antoivat talonpoikain jakaa maat). 'Kummassakin tapauksessa on tämä laskelma täysin pettänyt", väittää Rosa. Hän lisää: "Suomen, Puolan, Liettuan, Itämeren maitten, Kaukaasian kansojen käytös osottaa sitä vakuuttavammin, että tässä emme ole tekemisissä tilapäisen poikkeuksen, vaan tyypillisen ilmiön kanssa"!

Todellisuudessa, väittää Rosa, paljastui "tämän nationalistisen fraasin utopis-pikkuporvarillinen luonne" ja se "muuttui yksinkertaisesti porvarillisen luokkaherruu-

den välineeksi". Tästä vallankumoukselle tulleesta suuresta vahingosta, opettaa Rosa, pitäisi bolshevikkien nyt oppia. "Suomen porvaristo, kuten Ukrainan pikkuporvaristokin olivat täysin yksimieliset pitäessään Saksan valtaherruutta kansallista vapautta parempana, jos viimemainittuun yhtyi bolshevismin vaara."

Brestin rauhaa ei Rosa myöskään ymmärtänyt. Hän oli sen suhteen samalla kannalla kuin Trotski, Radek, Buharin y.m. "vasemmistolaiset". Rosa vaikeroi, että Brestin rauha "on luonut mitä suurinta häiriötä sosialismin riveihin ja järkyttänyt proletariaatin asemaa juuri reunamaissa".

Ja hän ottaa esimerkiksi Suomen, sanoen: "Suomessa oli sosialistisella proletariaatilla, niin kauan kuin se taisteli Venäjän vallankumouksellisen joukon osana (!), vallitseva valta-asema eduskunnassa, armeijassa (!), se oli polkenut porvariston täyteen voimattomuuteen, ja oli tilanteen herra maassa".

Kuten näkyy, ei Rosa Luxemburgilla ollut oikeita, konkreettisia tietoja Suomen oloista. Hän ei tiedä, että Suomella ei ollut mitään armeijaa. Hän uskottelee, että Suomen sosialidemokratia kuului Venäjän vallankumousarmeijaan, johon se ei kuulunut. Suomen proletariaatti oli kyllä Lokakuun vallankumouksen aikoihin miltei "tilanteen herrana", mutta Suomen sosialidemokratia — juuri luxemburgilaisesti peläten vallankumouksen ristiriitoja ja vaikeuksia — laski vallankumouksellisen tilanteen käsistään.

Rosa ei arvostele tätä meidän — Suomen sosialidemokratian johdon — antaumista, jonka kautta se johto petti vallankumouksen, vaan panee syyn — bolshevikkien niskaan, vaikka juuri tässä tilanteessa bolshevikkien edustaja, tov. Stalin yritti auttaa Suomen sosdem. johtoa oikealle tielle (kts. "Suomen työväen vallankumous. Arviota ja itsekritiikkiä", siv. 176).

Rosa kysyy: Miksi riehuu nyt näissä maissa vastavallankumous? — Ja vastaa: Siksi, että nationalistinen liike on lamauttanut proletariaatin. Ja bolshevikit, sen sijaan että olisivat kynsin hampain puoltaneet kaikkien kansallisuuksien proletaarien yhteyttä, ovatkin "antaneet porvaristolle toivotuimman, loistavimman tekosyyn, juuri näiden vastavallankumouksellisten pyrkimysten linjan" ("Itsemääräämisoikeus valtiolliseen eroamiseen asti").

"Sen sijaan, että olisivat varottaneet reunamaiden proletaareja kaikesta separatismista puhtaasti porvarillisena ansana ovat he pikemmin tunnuksellaan sekottaneet joukkoja ja luovuttaneet ne porvarillisten luokkien demagogialle. He ovat tällä nationalismin vaatimuksella itse aiheuttaneet, valmistaneet Venäjän hajoamisen ja niin panneet vihollistensa käteen puukon, jolla nämä tulisivat iskemään Venäjän vallankumousta sydämeen".

Rosa selittää sitten, kyllä, että eihän ne porvarit olisi ilman Saksan imperialismin apua selvinneet, mutta inttää kuitenkin, että bolshevikit antoivat siihen ideologian!

Meillä ei ole tässä tarpeen lähteä laajemmin selittämään kansallisuuskysymyksen merkitystä yleensä proletaarisessa vallankumouksessa ja Suomen vallankumouksessa erikoisesti. Viittaan siinä suhteessa vain teeseihimme 1918:n vallankumouksesta ("Kommunisti" 1928 tammikuun numero) ja Leninin lausuntoon Buharinia vastaan VIII puoluekokouksessa v. 1919 (kts. "Kansallisuuskysymyksestä", siv. 173—174). Ja on syytä lisätä, että vaikka Suomen sosiali-

demokratian sosialipatriotismi silloin ja Rosa Luxemburgin äkkijyrkkä internationalismi ovatkin näennäisesti aivan vastakkaiset, on niillä kuitenkin yhteinen juuri: Leniniläisen kansallisuuspolitiikan ymmärtämättömyys. Eivät bolshevikit antaneet Suomen porvaristolle vastavallankumouksellisen nationalismin tunnusta vaan päinvastoin—riistivät sen porvarien käsistä, osottivat, että on venäläinen puolue, ainoa puolue, bolshevikit, proletariaatin puolue, jonka johtama hallitus ei Suomea sorra, vaan antaa sille itsenäisyyden. Tämän kautta paraiten todistettiin — ja todistetaan — Suomen työläisille ja talonpojille, että 1918 kansalaissota ei, kaikista historian väärennyksistä huolimatta, ollut mikään kansallinen "vapaussota", vaan vastavallankumouksellinen sota Suomen proletariaattia ja Venäjän vallankumousta vastaan, ja sellaisena se myös tuhosi jo voimaan astuneen Suomen kansan itsemääräämisoikeuden ja teki Suomesta suurimperialistien epäitsenäisen vasallimaan.

Roosan perusvirhe on kuitenkin siinä, että hän ei ymmärrä proletaarisen vallankumouksen ydinkysymystä — proletariaatin diktatuuria. Hän kyllä selittää, ettei ole mikään muodollisen demokratian palvoja, vaan "sosialistisen demokratian" kannattaja, mutta hän ei ymmärrä, että se "sosialistinen demokratia" on juuri — johdonmukainen proletaarinen diktatuuri.

Rosa arvostelee Perustavan Kokouksen hajoittamista. Ei hän väitä, etteikö sitä olisi saanut hajottaa. Mutta kysyy, miksei valittu uutta! Hän pitää tätä hajotusta bolshevikkien politiikan käännekohtana: olivathan nämä tiukasti arvostelleet Perustavan Kokouksen lykkäämistä Kerenskin aikana! Me tiedämme, että tässä ei ole mitään ristiriitaa. Lenin selitti jo v. 1917 että proletariaatin kannalta porvarillinen tasavalta on parempi, jos siinä on Perustava Kokous, kuin ilman sitä. Mutta että Neuvostovalta on parempi. Siis ei mitään ristiriitaa, vaan sopivat vallankumouksellistuttavat tunnukset kunakin ajan kohtana.

Demokratian — sen porvarillisen muka- demokratian, asiallisesti porvariston diktatuurikoneiston särkeminen on Rosasta lääke, joka on "vielä pahempi kuin tauti, jota sen piti parantaa".

Terroria hän ei ehdottomasti kiellä — on toki lukenut vallankumousten historiaa, mutta kuitenkin arvostelee, järkeilee, ettei "hädästä pidä tehdä hyvettä". Vaikka hänen piti tuntea Marxinsa ei hän muista, mitä Marx ja Engels sanoivat terrorista. Marxin lehti esim. kirjoitti v. 1848, että porvarien toimeenpanemat teurastukset "saavat kansan vakuutetuiksi siitä, että on vain yksi keino lyhentää, yksinkertaistuttaa, keskittää yhteiskunnan murhaavia kuolemantuskia — se on vallankumouksellinen terrorismi".

Näin näemme siis, kuinka Rosa Luxemburg kesällä 1918 oli vallankumouksen tärkeimmissä peruskysymyksissä eri kannalla kuin bolshevikit. Mutta — silti hän ne myönsi Venäjän ainoiksi tosivallankumouksellisiksi. Hän sanoo, että bolshevikit ovat osottaneet "voivansa tehdä kaiken, mitä todellinen vallankumouksellinen puolue historiallisten mahdollisuuksien rajoissa voi". — "He ovat uskaltaneet! — Venäjällä voitiin probleemi vain asettaa. Sitä ei voitu Venäjällä ratkaista. Ja *tässä mielessä* kuuluu tulevaisuus bolshevismille!"

Vielä tästä lauseesta näkyy Rosa Luxemburgin toivottomuus bolshevikkien vallankumoukseen nähden: hän ylistää heitä hyvinä yrittäjinä. Mutta hän ei usko heidän

menestyvän, tuomitsee heidän yrityksensä epäonnistumaan.

Historia on arvioinut toisin. Bolshevikit ovat näyttäneet olevansa ainoa todellinen loppuun saakka johdonmukainen proletariaatin vallankumouspuolue. Ja voimme myös lisätä, että hyvin suurena syynä siihen että Saksan proletaarisen vallankumouksen ensi yritteet menivät hukkaan, oli juuri se, että Saksan proletariaatilla ei ollut sellaista puoluetta, ja että — Rosa Luxemburg, joka luuli arvostelevansa bolshevikkeja vasemmalta, *sosialistiselta* kannalta, sen kautta vain osoitti itse olevansa puolmenshevistisella kannalla.

Sitten Suomen sosialidemokratiasta bolshevikkien arvostelijana. Sanoin jo, ettei se ilmennyt missään Rosa Luxemburgin broshyyrin tapaisissa julkaisuissa. Pääsävynä Suomen sosdem. lehdissä v. 1917 ja 1918 alussa oli bolshevikkien ylistäminen. Heidän kirjoituksiaan selostettiin, heidän tekonsa hyväksyttiin, heidän kanssaan vaihdettiin veljellisiä tervehdyksiä, heitä onniteltiin. Ja kutsuttiin muiden maiden proletaareja seuraamaan esimerkkejä. Mutta itse ei seurattu.

Luettelen vain muutamia tosiasioita: Suomen vallankumouksen johto hajoitti eduskunnan — mutta oli valmis kutsumaan kokoon uuden ("Valtiosääntö"). Suomen vallankumouksen johto kyllä julisti torpparit itsenäisiksi ja antoi heille maat ilman korvausta, mutta teki sen enemmän vallankumouksellisen tarkoituksenmukaisuuden kannalta (niinkuin Rosa Luxemburg arvelee bolshevikkien tehneen) kuin teoreettisen vakaumuksen perusteella. Suomen sosdem. teoreetikot olivat sodan aattona luopuneet entisestä torppariohjelmasta, laatimatta tilalle uutta maaohjelmaa (kts. tov. J. Puron kirjaa).

Proletaariseen diktatuuriin ja terroriin nähden oltiin puolinaisella, sanoisin — luxemburgilaisella kannalla: ei sitä kielletty, mutta ei pantu toimeen johdonmukaisesti ja lujasti.

Ja yhteistä Rosa Luxemburgille ja Suomen sosdem johdolle oli epäluottamus Venäjän vallankumoukseen. Se oli molemmille kylläkin rohkea alote, paras mitä niissä oloissa voi tehdä. Mutta ei ollut luottamusta sen pysyväisyyteen. Siitä epäröiminen ja arkailu.

Että meidän vallankumouskomentomme ymmärrettiin bolshevismin arvosteluksi, siitä on konkreettisia todistuksia. Yhden sellaisen muistan vallankumouksemme ajalta. Luonani, Ulkoasiain valtuuskunnassa, oli käymässä eräs johtava es-errä (muistaakseni Rosanov). Kun selitin hänelle ohjelmaamme ja vastailin hänen kysymyksiinsä (Valtiosääntö), nyykäytteli hän tyydytyksellä päätään: "Aivan oikein!"

Minä ymmärsin, että se mitä puhun vaikkakin vain kuivasti selostaen tosiasioita, kuitenkin on bolshevikkien arvostelua. Ei hän sitä sanonut, vielä vähemmin minä. Mutta tunsin syvästi ristiriidan: bolshevikkien, meidän ystäväimme, vastustaja ja vihamies, kiittää meitä! — Se oli ankara arvostelu — meistä!

Nyt olen löytänyt toisen todisteen, jonka haluan esittää. Keskustalaisessa "Novaja Shisnij" lehdessä (bolshevismin vastustajain julkaisemassa) oli v. 1918 tammikuun 21 p. (vanhaa lukua, uuden kalenterin mukaan helmik. alussa), siis muutama päivä vallanottomme jälkeen, kirjoitus, jossa sanottiin:

"Kumous Suomessa eroaa olemukseltaan syvästi bolshevikkien 'vallanotosta' ja voidaan sitä to-

della nimittää sillä nimellä, johon ei ole oikeutta meillä (Venäjällä) nyt vallitsevalla 'Smolnan komennolla', nimittäin 'proletariaatin diktatuuriksi'... Suomen työväen vallankumouksessa ei ole pikapäisen sosialismin kirkuvia lupauksia, ei sotaisaa 'leppymättömyyttä', jolla niin kernaasti kerskuvat Smolnan sotilassielujen valtiaat."

Lyhyt todistus, mutta kuvaava! Tämä keskustalainen kirjoittaja julistaa siis Suomen vallankumouksen tosiproletaariseksi diktatuuriksi, mutta kieltää sen nimityksen bolshevistien vallalta!

Johtopäätös: meidän on yhä terotettava entisyyden arvostelua, entistä paremmin ymmärrettävä, kuinka tuhoisaa on puolinaisuus — keskustalaisuus, "vasenradikalismi". Ja kokemus — SKP:n antautuminen fasistikumouksen edessä, jota kriisiä puolueemme ei vieläkään ole voittanut, on todistuksena siitä, kuinka tärkeä on taistelu kaikkinaisia menshevistisiä sosdem. peruja niiden joukossa myös luxemburgilaisia jätteitä vastaan. Ja kuinka on syytä vielä lisätä, että ottamalla vertauksen luxemburgilaisuuden ja Suomen kansalaissodan edellisen sosdem johdon kesken en suinkaan tahdo väittää, että tämä (me "siltasaarelaiset") olisi edes ollut teoreettiselta kannaltaan luxemburgilainen. Kyllä se oli kautskylainen, ja Rosa kuitenkin usein arvosteli Kautskya, lopuksi rikkoen välit hänen kanssaan. Voisi sentään sanoa, että Suomen sosdem johto lähtemällä vallankumoukseen, astui vasemmalle, tullen luxemburgilaiselle kannalle. Mutta kommunismiin se ei tullut minään lisä-"purona", vaan itsearvostelun jälkeen. Sitä itsearvostelua täytyy nyt yhä vielä jatkaa. Ja siinä on meille niin tärkeä tov. Stalinin signaali.

Meidän on yhä syvemmin ymmärrettävä tov. Stalinin sanat, että "Venäjän vallankumouksen peruskysymykset ovat... maailman vallankumouksen peruskysymyksiä." On ymmärrettävä, että ne on käsitettävä oikein, bolshevistisesti ja taisteltava kaikkinaista niiden väärintulkintaa, kaikkinaisia syrjäpyrintöjä ja niihin sovinnollista suhtautumista, mätää liberalismia vastaan, eikä tietenkään vain historiassa, teoriassa, vaan ennenkaikkea käytännössä.

4.I.32. Y. S.

Kansantalouden suunnitelmasta v:lle 1932.

SNTL:n kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajan, tov. V Molotovin, selonteko SNTL:n KTPK:n II täysi-istunnossa.

Toverit, vuoden lopussa on tapana suorittaa yhteenvetoja. Tämä ei ole huono tapa, varsinkin jos huomio kiinnitetään perusseikkoihin.

V. 1931 lopputulokset kapitalistisiin maihin ja Neuvostoliittoon nähden ovat tavattoman opettavaiset.

Kaikki kapitalismin maat ovat joutuneet ennen näkemättömän voimakkaan pulan kouriin, samalla kun tämä pula edelleen syvenee. Kaikki nämä maat ovat edelleen luisuneet ales päin, supistaen tuotantoaan ja rakennustoimintaansa, heittäen yhä uusia miljoonia nälkäisiä kaduille.

Tämän rinnalla Neuvostoliitossa jatkuu taloudellinen nousu, tuotantovoimien kasvu maailmassa en-

nen näkemättömässä mittakaavassa. Tänä aikana teollisuus on ottanut uuden mitä suurimman askeleen eteenpäin. Rakennustyö on kehittynyt ei vain talouden vanhoilla, vaan myöskin uusilla aloilla. Joukkojen asema niin kaupungissa kuin maaseudullakin on huomattavasti parantunut.

Kapitalismin maiden ja rakentuvan sosialismin maan kehitysteiden vastakohtaisuus on paljastunut vielä selvemmin ja kärkevämmin. Kapitalismin tie on kriisin tie, taloudellisen laskun ja kansanjoukkojen poikkeuksellisten vaikeuksien tie. Sosialismin tie on kasvun tie, taloudellisen nousun sekä kaupungin ja maaseudun laajojen joukkojen aseman perusteellisen paranemisen tie.

Esitän kuluneen vuoden lopputulosten arvioinnin, jonka aivan viime päivinä on esittänyt eräs porvarillinen tieteellis-taloudellinen laitos Berliinissä.

Konjuktuuri-instituutin viimeisessä katsauksessa v. 1931 kolmannesta neljänneksestä on esitetty myöskin yleismaailmallisen taloudellisen kehityksen yleinen arviointi v:lta 1931, varsinkin talouspulan kuluessa kärjistyneen valuutta- ja luottopulan yhteydessä.

Tässä "katsauksessa" sanotaan näin:

"89 maata, jotka käsittävät yli puolet maailman kaupasta — 54 %, — ovat valuuttapulan vallassa tai ovat välittömästi sen uhkan alaisina. Tämän luoton piirissä tapahtuneen kriisin kärjistymisen vaikutuksesta yleismaailmallinen konjuktuurinen lasku on viime kuukausina jälleen kärjistynyt. Teollisuustuotanto on kaikissa maissa, *SNTL:oa lukuunottamatta,* (Harvennukset Molotovin) edelleen laskenut. Yleismaailmallisen teollisuustuotannon indeksi (1928 -100) aleni 83,3:sta kuluvan v:n kesäkuussa 79,4:ään lokakuussa."

Esitän vielä eräitä otteita tästä "katsauksesta" kuluneen vuoden kolmannelta neljännekseltä.

"Katsaus" toteaa — "maailmankauppa on alennut likipitäin v. 1913 tasolle", s.o. sille tasolle, jonka se saavutti likipitäin 20 vuotta sitten. "Tuonti on alennut (Kolmatta neljännestä verrataan toiseen — V. M.) melkein kaikissa Euroopan maissa ja *vain SNTL on kyennyt edelleen lisäämään tuontiaan* vieläpä edellisen neljänneksen suhteellisesti korkean tason yläpuolelle." "Kolmannella neljänneksellä taloudellinen toiminta on edelleen laskenut kaikissa maissa, *paitsi SNTL:ssa*". "Jälleen on *SNTL jäänyt yleisen laskun prosessin ulkopuolelle, SNTL:n teollisuustuotanto on jälleen voimakkaasti kohonnut.*" "Yhdysvalloissa on talous raskaan pankki- ja luottopulan vaikutuksen alainen. Lähiaikana ei käännettä ole odotettavissa. Tuotannon alenemisen lakkaamista ei voida odottaa". Voitaisiin vielä esittää joukko lainauksia tilanteesta Englannissa, Ranskassa ja muissa maissa, aina vain samassa hengessä.

Kymmenet kapitalistiset maat ovat joutuneet pulatilanteeseen. Ei ole yhtään ainoata kapitalistista maata Euroopassa, Amerikassa, eikä missään muussakaan maanosassa, jossa pula ei jäytäisi tärkeimpiä talouden aloja ja jossa tämän johdosta työtätekevät joukot eivät joutuisi kärsimään mitä suurinta kurjuutta. Tällaiset ovat v. 1931 lopputulokset kapitalismin maihin nähden.

Meidän maamme työtätekeväin on vaikea täysin selvästi kuvitella sitä vaikeata tilannetta, jossa ovat nyt miljoonat työläisperheet kapitalimin maissa. Liian suuri on eroitus nykyään kapitalistisissa maissa tapahtuvan ja Neuvostoliiton työtätekeväin elinehtojen vä-

lillä. Numerotaulukoilla ja tilastollisilla katsauksilla on mahdoton riittävässä määrässä luonnehtia asioiden tilaa kapitalistisissa maissa melkoiselle osalle SNTL:n työtätekeviä, varsinkin nuorisolle, joka ei ole henkilökohtaisesti kokenut kauheita elinehtoja poikkeuksellisen talouspulan vallitessa.

SNTL:ssa sosialistisen rakennustyön saavutukset ovat kuluneena vuonna turvanneet asioiden tilan edelleen paranemisen koko kansantaloudessa. Täällä sosialistisen talouden tuotantovoimien mahtavan kasvun pohjalla paranevat vuodesta vuoteen myöskin työtätekeväin elinehdot.

Viimeisten kolmen vuoden aikana, s.o. 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen ensimmäisten vuosien kuluessa, teollisuuden tuotanto on meillä kohonnut seuraavasti (rinnastettavan, *epätäydellisen*, teollisuustuotteiden ryhmän mukaan) v. 1929 lisäys oli 3.296 milj. rpl. v. 1930 — 3,635 milj. rpl.; v. 1931 — 4.139 milj. rpl. Jos taas otetaan teollisuustuotantoa koskevat täydelliset numerotiedot, niin teollisuustuotannon lisäys yksistään v. 1931 kohoaa tosiasiallisesti yli 4.800 milj. ruplan.

Työläisten aktiivisuuden suunnattomalla kasvulla sosialistisessa rakennustyössä on tavattoman suuri merkitys v. 1931 lopputuloksiin nähden SNTL:ssa. Tästä ovat todisteena sosialistisen kilpailun ja iskulaisuuden kasvua koskevat tiedot tehtaissa ja konepajoissa kuin myöskin neuvostotalouksissa ja kollektiivisissa talouksissa. V. 1931 loppuun mennessä iskulaisten armeija teollisuudessa kohosi 3,5 miljoonaan. Iskubrigaadien lukumäärä kohosi 200.000:een.

V. 1931 lopputulosten rinnastaminen *kapitalistisissa maissa ja Neuvostoliitossa* puhuu itse puolestaan. Kapitalismin maissa on taloudellinen asema tämän vuoden kuluessa melkoisesti huonontunut. Samalla tulivat murskatuiksi monen monituiset ennustukset paranevista perspektiiveistä kapitalismin kehityksessä.

Mutta erikoisen tärkeätä on se, että v. 1931 lopputulokset eivät toistaiseksi lupaa mitään hyvää kapitalistisille maille myöskään v. 1932. Ei ole nähtävissä mitään merkkejä pulasta pääsemisestä, vaan päinvastoin pula edelleen syvenee ja työtätekevien elinehdot edelleen huononevat näissä maissa.

Tämän yhteydessä ei ole haitaksi palauttaa mieleen eräitä seikkoja läheisestä menneisyydestä. Kuinka nopeasti tosiaankin tulivat murskatuiksi sosialidemokratian leiristä lähtöisin olevain pääoman renkien kaikenlaiset harhaluulot "järjestyneen kapitalismin" saavutuksista. II Internatsionaalen johtajain, kuten Hilferdingin, muodostamista "järjestyneen kapitalismin" teorioista ei ole jäänyt kiveä kiven päälle. Sen sijaan II Internatsionaalen johtajat, kuten esim. "vasemmistolainen" O. Bauer, yrittäessään lähennellä työläisiä pyrkivät pääsemään eroon kehittyvistä tapahtumista esim. seuraavanlaisilla fraaseilla: "Katsokaa, kapitalistinen maailma horjuu", "lähenee suurten ratkaisujen hetki" jne. Niinkuin eilen "järjestyneen kapitalismin" teorioillaan, niin myös tänään "vasemmistolaisilla" fraaseillaan "horjuvasta kapitalismista" tahtovat II Internatsionaalen johtajat nukuttaa työläiset, tahtovat estää työläisiä siirtymästä todelliseen taisteluun kapitalismia vastaan.

Muuten, miksikäs ei O. Bauer puhuisi "horjuvasta kapitalismista", kun kerran porvariston tunnustetut johtajatkin joutuvat esittämään samantapaisia ajatuksia. Äskettäin julkaistiin Englannin Pankin johtajan Montague Normanin kirje Ranskan Pankin johtajalle

Moreaulle. Tässä kirjeessä sanotaan näin:

"Jollei ryhdytä päättäviin toimenpiteisiin sen pelastamiseksi, niin kapitalistinen järjestelmä tuhoutuu koko sivistyneessä maailmassa yhden vuoden kuluessa. Minä tahtoisin, että ennustukseni tulisi kirjoitetuksi aikakirjoihin, että siihen voisi vedota tulevaisuudessa". Kirjoitamme, — ikäänkuin hänen tulisi tästä helpompi olla. (Hilpeyttä).

SNTL:ssa asiat päinvastoin kulkevat parempaan päin, Kun halkeama kapitalismin perustuksessa yhä enemmän laajenee, niin neuvostomaassa v. 1931 oli sosialismin perustuksen rakentamisen päättämisvuosi.

Meidän on kuitenkin muistettava Leninin sanat, että saavutukset eivät saa huimata päitämme.

Sosialismin saavutukset SNTL:ssa ovat todella suuret, mutta siitä huolimatta meidän, bolshevikkien, on muistettava Leninin hänen 50-vuotispäivänään lausuma toivomus, että "me emme millään tavalla asettaisi puoluettamme kerskuvan puolueen asemaan". Leninismi opettaa, että ei ole tyydyttävä saavutuksiin, vaan on mentävä eteenpäin, ja sitäpaitsi kaksinkertaistetulla proletaarisella luokkavalppaudella, bolshevistisesti voittaen vielä monilukuiset luokkavihollisen vastustuksen ilmaukset.

VIISIVUOTISSUUNNITELMA NELJÄSSÄ VUODESSA.

SNTL:n kansantalouden kehityksen 5-vuotissuunnitelma hyväksyttiin lopullisesti v. 1929 keväällä. Samalla tämä vuosi oli 5-vuotissuunnitelman toteuttamisen ensimmäinen vuosi.

Työväenluokka suoritti menestyksellisesti 5-vuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden tehtävät. Tämä aiheutti uuden innostuksen aallon työläisjoukoissa. Viisivuotissuunnitelman toisen vuoden tehtävät toteutettiin myöskin menestyksellisesti. Ja jo silloin, 5-vuotissuunnitelman toisella vuodella, alkoi muodostua varmuus sitä, että me toteutamme 5-vuotissuunnitelman ei viidessä, vaan neljässä vuodessa.

1. TEOLLISUUDEN 5-VUOTISSUUNNITELMA.

Jo v. 1931 tuli 5-vuotissuunnitelma toteutetuksi teollisuuden useilla aloilla. Suurimpien teollisuusalojen joukkoon, jotka täyttivät 5-vuotissuunnitelman 2½—3 vuodessa, kuuluvat naftatuotanto, sähköteknillinen ja traktoriteollisuus sekä yleinen konerakennus. En ryhdy luettelemaan 5-vuotissuunnitelmansa täyttäneitä laitoksia. Tästä on jo mainittu sanomalehdistössä. Ei kuitenkaan voida olla panematta merkille, että meidän mitä suurin teollisuuskeskuksemme, Leningrad, on myöskin pääpiirteissään toteuttanut teollisuustuotantonsa viisivuotissuunnitelman.

Nyt meillä on mahdollisuus suorittaa yhteenvedot viisivuotissuunnitelman tehtäväin toteuttamisesta kolmen ensimmäisen vuoden ajalta.

Jos otamme vastaavat tehtävät teollisuustuotannon alalla, niin osoittautuu (*epätäydellisten* tietojen mukaan), että viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden (v. 1929) aikana tuli tehtävä täytetyksi 106 %:lla; toisen vuoden aikana (v. 1930) — 107 %:lla; kolmannen vuoden aikana (v. 1931) — 113 %:lla. Ja näin siitä huolimatta, että lukuisilla aloilla jäi tuotantosuunnitelma tänä vuonna huomattavassa määrässä toteuttamatta. Näin ollen vieläpä näistä

*epätäydellisistäkin**) tiedoista ilmenee, että viisivuotissuunnitelman *kolmen* ensimäisen vuoden aikana *jokaisena vuotena* teollisuustuotannon tehtävät eivät ainoastaan tulleet täytetyiksi, vaan *ylitetyiksikin*. Tämän ohella viisivuotissuunnitelman tehtävien ylittäminen joka vuosi kasvoi 6- 7 ja 13 %).

Viisivuotissuunnitelman toteuttamisen menestys kolmena ensimmäisenä vuotena teki mahdolliseksi asettaa käytännöllisesti tehtävän viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta neljässä vuodessa ja siis viisivuotissuunitelman päättämisestä vuotta aikaisemmin Neuvostojen V Edustajakokouksen hyväksymää määräaikaa. Viisivuotissuunitelman toteuttaminen teollisuuden alalla merkitsee sellaisen tuotantotason saavuttamista, joka takaa teollisuustuotteiden tuotannon viisivuotiskauden viimeiselle vuodelle edellytetyssä laajuudessa.

Tätä viisivuotissuunnitelman viimeistä (viidettä) vuotta varten oli teollisuustuotannon suuruudeksi edellytetty 30.455 milj. rpl. On edelleen tunnettua, että v. 1931 teollisuustuotanto (jo mainittujen *epätäydellisten* tietojen mukaan) muodostaa 22.159 milj. rpl., s.o. käsittää 73 % viisivuotissuunnitelman viidennen vuoden teollisuustuotannon tasosta. Siis tämän kasvavan teollisuustuotannon epätäydellisenkin luetteloinnin vallitessa (huomioimatta esim. nopeasti kasvavan elintarveteollisuuden lukuisia aloja) turvataksemme viisivuotissuunnitelman täyttämisen v. 1932 olisi välttämätöntä turvata tänä vuonna teollisuustuotannon kasvu edelliseen vuoteen verrattuna 8,296 milj. ruplalla. s.o. saada aikaan teollisuustuotannon kasvu 34,7 %:lla. Samalla kuitenkin v:n 1932 kansantalouden suunnitelmassa teollisuustuotannon alalla suunniteltujen tehtävien on annettava 8.503 milj. ruplan kasvu, s.o. 36 % kasvu edelliseen vuoteen verrattuna.

Tämä merkitsee, että Neuvostoliiton TPKK:lle esitetyssä kansantalouden suunnitelmassa edellytetään *ei ainostaan* teollisuustuotannon viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden tehtävien *täyttäminen* (v. 1931 verrattuna kasvu 34,7 %) vaan näiden tehtävien *ylittäminenkin* — kasvu v. 1931 verrattuna 36 %, Tämän lisäksi tämä *ylittää teollisuustuotannon sodan edellisen tason melkein nelinkertaisesti.* Kevyen teollisuuden alalla v. 1932 tehtävät merkitsevät viisivuotissuunnitelman viidennen vuoden tuotantosuunnitelman täyttämisen jäävän hiukan vaille, mutta sen sijaan raskaan teollisuuden alalla nämä tehtävät merkitsevät viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden tuotantosuunnitelman huomattavaa ylittämistä.

Äsken esittämäni epätäydelliset tiedot teollisuustuotannosta, kuten jo tuli sanotuksi, koskevat ainoastaan viisivuotissuunnitelmaan merkittyjä teollisuusaloja (v. 1926—27 hinnoissa). Tämän johdosta näissä numerotiedoissa ei ole huomioitu teollisuuden lukuisten alojen tuotantoa, nimittäin ei ole huomioitu seuraavien alojen tuotantoa: osaa puutavarahankinnasta, liha-, jauho- ja ryynituotanto, osaa vi-

*) Näiden tietojen **epätäydellisyys** johtuu siitä, että viisivuotissuunnitelmassa ei otettu huomioon lukuisten alojen tuotantoa, jotka vasta viisivuotissuunnitelman toteuttamisen kulussa alkoivat muodostua suuren sosialistisen teollisuuden aloiksi. Ikävä kyllä, meidän tilastomme myöhästyi siitä, että nykyisessä teollisuustuotannon (ja myöskin pääomasijoitusten) tilastoinnissa voitaisiin turvata tapahtuneiden muutosten täysi valaiseminen ja niiden täydellinen heijastuminen tilastollisissa osoittimissa. Tämä tilastoinnin puutteellisuus on viipymättä poistettava.

hannes- ja kasvitarhatuotannosta, voituotantoa, siipikarjatuotantoa, kahvisurrogaattituotantoa, osaa viinapolttimo- ja spriiteollisuudesta sekä vielä eräitä muita aloja. Tämän tuloksena, jos huomioimme teollisuustuotannon täydellisesti, osoittautuu, että viisivuotissuunnitelman viimeisinä vuosina tämän tuotannon määrä on *huomattavasti kasvanut* verrattuna ylläesitettyihin tietoihin.

Viimeaikoina suoritetut laskelmat koko teollisuustuotannossa määrittelivät teollisuustuotannon v. 1931 27,4 miljardiksi ruplaksi ja vastaavat numerot v. 1932 käsittävät 37,5 miljardia ruplaa. Tehden täydellisemmän luetteloinnin johdosta vastaavat lisäykset viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden kokonaistuotannon yleiseen summaan, meidän on tehtävä se kiistämätön johtopäätös, että todellisuudessa v. 1932 suunnitelma *lisää huomattavasti viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa suoritettua* ylittämistä teollisuustuotannossa, kun mitä osoittaa epätäydellinen tilastotieto.

(Jatket).

Viisivuotissuunnitelman neljättä vuotta aloitettaessa

SNTL:n valtion suunnittelukomitean puheenjohtajan tov. V. V. Kuibyshevin selonteko SNTL:n TPKK:n täysi-istunnossa

TOIMEENPANEVAN keskuskomitean tulee tässä täysi-istunnossa tarkastaa ja hyväksyä viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden kansantaloussuunnitelma.

Me olemme laatineet kansantalouden kehittämiselle suuren suunnitelman aikana, jolloin koko maailmassa raivoaa mitä suurin kriisi ja koko kapitalistinen järjestelmä elää hajoamiskautta.

Huolimatta porvarillisten ekonomistien ja sosialidemokraattien ennustuksista kriisi yhä vain laajenee, tuhoten tuotantovoimia ja tuottaen työväenluokalle mittaamattomia kärsimyksiä.

Teollisuustavarain tuotanto supistui kapitalistimaissa vuonna 1931 vuoteen 1929 verraten enemmän kuin yhdellä neljänneksellä. Useissa maissa se on supistunut vieläkin enemmän. Niinpä esim. Puolassa 28 %, Itävallassa 31 % j.n.e. Perustavain alojen, esim. valuraudan tuotanto supistui Yhdysvalloissa vuoden 1931 lopussa enemmän kuin puolella vuoteen 1929 verraten.

Työttömyys kasvaa, saavuttaen kapitalismin historiassa ennennäkemättömän laajuuden. Tärkeimmissä maissa on joko täysin tai osittain työttöminä enemmän kuin puolet työväenluokasta. Peruspääoman käyttö on laskenut poikkeuksellisen alhaiseksi. Yhdysvalloissa, Englannissa ja Saksassa on masuuneista kolmannes tai neljännes sammutettu. Englannissa on käynnissä vain yksi viidesosa teräsvalimoista, Saksassa vähemmän kuin puolet. Tärkeimmissä kapitalistimaissa on vain puolet kivihiilikaivosten tuotantokyvystä käytännössä. Yhdysvaltain autoteollisuuden, joka on eräs kaikkein edistyneimpiä ja parhaiten järjestettyjä teollisuusaloja, kuormitus on vain 20 %.

Kohottaakseen hintoja kapitalistiset trustit tuhoavat suunnattoman määrän tavaroita. Korkeita hintoja tavoiteltaessa poltetaan vehnää ja maissia höyryveturien tulipesissä, kahvi heitetään mereen, maito kaadetaan jokiin, hedelmät jätetään mätänemään puihin. Kapitalismi on edelleen siirtynyt tuotettujen tavaroiden tuhoamisesta itse tuotantovoimien tuhoamiseen: kaadetaan kahvipuut plantaasheilla, hyljätään kylvetyt alueet j.n.e. Ja ensikädessä tuhotaan fyysillisesti tärkein tuotantovoima — työväenluokka. Työpalkan supistaminen, avustusten supistaminen, asuntokurjuus, kroonillinen työttömyys johtaa kirjaimellisesti työväenluokan rappeutumiseen.

Yhä syvenevä kriisi synnyttää yhä enemmän hämmennystä ja epäluottamusta kapitalistisen järjestelmän kestävyyteen nähden. Kapitalistista järjestelmää ei enää lainkaan kuvata ainoana oikeana ja "luonnollisena" yhteiskuntajärjestyksenä. Kriisi on tehnyt lopun tästä katsantokannasta ja osoittanut koko maailmalle kapitalistisen järjestelmän oikean olemuksen kaikessa iljettävyydessään, kaikkine sisäisine ristiriitaisuuksineen, osoittanut kaiken sen avuttomuuden, anarkian, suunnitelmattomuuden.

Tähän nähden on erikoisen kuvaava lordi Lotienin artikkeli. Hän kävi jokin aika sitten Neuvostoliitossa yhdessä Bernhard Show'n kanssa.

Englantilaisen liberaalisen lehden *Contemporary Revue* syyskuun numerossa hän kirjoittaa: "Tunnustan, että Marxin ja Leninin ennustukset nykyisen länsimaisen yhteiskunnan kehityksen kiertämättömyydestä toteutuvat mitä vakuuttavimmalla täsmällisyydellä... Muutamia vuosia sitten oli muodissa pitää liittolaisten voittoa maailmansodassa jumalan valtakunnan alkuna maan päällä. Nyt sen sijaan on tullut tavaksi kysyä: emmekö me olekin näkemässä sivilisation laskua?"

Lotien etsii ulospääsyä kapitalismin "korjaamisessa". Hän on tietysti vallankumousta vastaan, yksityisomistuksen likvidoimista vastaan, proletariaatin diktatuuria vastaan, hän on kapitalismin "parantamisen" puolesta. Ei ole tarpeellista käydä todistelemaan, että kaikki nämä yritykset "parantaa", "planeerata" ja "korjata" kapitalistinen järjestelmä ovat epäonnistumaan tuomittuja.

Mitä tapahtuu meillä? Viisivuotissuunnitelman toteuttamisen ensimmäiset kolme vuotta ovat päättymässä.

Viisivuotissuunnitelman jättiläismäinen kansainvälinen merkitys on riidaton.

Kapitalistisen maailman vihalla, raivolla ja epäluulolla vastaanottama viisivuotissuunnitelma samaan aikaan olennoi kansainvälisen työväenluokan parhaimmat toiveet.

Samoin kuin kaikki meidän suunnitelmamme, viisivuotissuunnitelmakin on luokkataistelun suunnitelma, sosialistisen hyökkäyksen kehittämisen suunnitelma kapitalismia vastaan. Juuri tämän vuoksi viisivuotissuunnitelma tuli jo valmisteluaikanaan mitä terävimmän poliittisen taistelun areenaksi. Juuri tämän vuoksi viisivuotissuunnitelman toteuttamiseen kiertämättömästi yhtyy opportunististen ainesten sitä vastaan käymän taistelun kasvaminen.

Miten toteutuu viisivuotissuunnitelma? Ratkaisevana ja tärkeimpänä tekijänä viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa luokkien voimasuhteiden kannalta katsoen on sosialistisen talouden pohjan rakentamisen päättyminen vuonna 1931 ja sosialististen ainesten eh-

doton voitto (pereves) meidän maassamme.

Enemmän kuin 60 %:n talonpoikaistalouksista kollektivismin tielle lähteminen sosialistisen teollisuuden mahtavan kasvun ohella ratkaisee kysymyksen sosialismin voitosta maassamme.

Aloitettuamme viisivuotissuunnitelman oloissa, jolloin maataloudessa pienomistajat, pilkotut talonpoikaistaloukset näyttelivät ratkaisevaa osaa, jolloin siellä oli määrätty kerros kapitalistisia kulakkiaineksia, me päätämme viisivuotissuunnitelmamme pääpiirteissään suoritetulla täyskollektivisoinnilla ja tällä pohjalla suoritetulla ratkaisevalla kulakkien luokkana hävittämisellä.

Vuonna 1928 kollektiivitaloudet itse asiassa yhdistivät vain 1,7 % talonpoikaistalouksista. Vuonna 1929 kollektiivitalouksiin liittyneiden talouksien lukumäärä kohosi 3,9 %:iin. Suuren murroksen vuosi johti kollektiivitalouksiin leveän virran keskivarakkaita: vuonna 1930 kollektivisoitujen talonpoikaistalouksien lukumäärä nousi jo 23,6 %:iin. Vuonna 1931 köyhien ja keskivarakkaiden suuri enemmistö, tullen kollektiivitalouksiin, kohotti tämän luvun 62,2 %:iin. Vuonna 1928 tuli kollektiivitalouksien osalle vain 2 % kaikesta talonpoikain hallussa olleesta kylvöalasta. Vuonna 1931 kollektiivitaloudet yhdistivät jo 79 % kaikesta talonpoikain kylvöalasta, jos laskemme tähän vuoden 1931 syyskylvön.

Sosialististen ainesten ehdoton voitto maassamme on johtanut kansallistulon aivan uuteen rakenteeseen. Yhteiskunnallistutetun sektorin osa kansallistulossa kohosi vuonna 1931 81,5 %:iin. Näissä sosialististen ainesten kasvamista osoittavissa tosiasioissa on viisivuotissuunnitelman kolmen ensimmäisen vuoden tärkein tulos.

Nämä hämmästyttävät tulokset me olemme sosialismin rakennusalalla saavuttaneet ennen kaikkea siksi, että olemme kaikella bolshevistisella sitkeydellä ja peräänantamattomuudella edistäneet raskaan teollisuuden — sosialismin perustan — kehittämistä.

Teollisuustuotannon alalla meillä on ollut kuluneen kolmen vuoden aikana tuotteiden jokavuotinen lisääntyminen 21—24 %, joka merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kolmantena vuonna 13:lla %:lla. Raskas teollisuus on kuitenkin kasvanut huomattavasti nopeammin, antaen 24—40 %:n vuotuisen kasvun.

Tällaista teollisuustuotannon kohoamista ei voida ajatella tällä kertaa missään kapitalistimaassa, ja on se ennätyssaavutus maailman teollisuuden historiassa.

Tuotannon laajentamisen alalla etumaisina kulkevat nafta ja konerakennus, luonnehtien tällä koko kansantalouden teknillisen uudelleenvarustautumisen suunnattoman prosessin. Viisivuotissuunnitelman on jo täyttänyt sähkötekniikka ja sen ovat yleensä täyttäneet myöskin teollisuuden konerakennusalat.

Viisivuotissuunnitelman ylittää kuluvana v. 1931 traktoriteollisuus. Jonkin 2—3 vuoden kuluessa luotu neuvostotraktoriteollisuus on tällä hetkellä eräs etumaisimpia maailman teollisuuden aloja, antaen jo tänä vuonna noin 557 tuhatta hevosvoimaa (viisivuotissuunnitelma oletti vv. 1932—33 tuotannoksi 550 tuh. hv.). Viisivuotissuunnitelmaa ylittävällä vauhdilla kehittyy maatalouskonerakennus.

Kivihiiliteollisuus myöskin ylittää viisivuotissuunnitelman vastaavan vuoden numerot.

Maatalouden alalla seurasi kollektivisoinnin ratkaisevia voittoja kylvöalan huomattava kasvu.

Kolmen vuoden ajalla on kylvöala meillä kohonnut kaikkiaan

27,7 %. Vuonna 1931 se näin ollen oli 137,5 milj. ha, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman vastaavan vuoden numerojen ylittämistä.

Rautateiden tavaraliikenne on huomattavasti ylittänyt viisivuotissuunnitelman numerot.

Jo vuonna 1931 kohosi rautateiden tavaraliikenne 250:een milj. tonniin, vaikka suunnitelma edellytti sen tänä vuonna kohoavan vain 210 milj. tonniin.

Työn alalla meillä on työläisten lukumäärään nähden huomattavasti ylitetty viisivuotissuunnitelman projektit.

Tässä yhteydessä emme voi olla huomauttamatta siitä seikasta, että teollistuttamisen nopean vauhdin ja maaseudun sosiaalisen muodon perusteellisen muuttumisen seurauksena Neuvostoliitossa on jo viisivuotissuunnitelman kolmantena vuonna täydelleen likvidoitu työttömyys.

Viisivuotissuunnitelman toteuttaminen on johtanut tuotannon suunnattomaan laajenemiseen teollisuuden perusaloilla.

Mistä johtuu tämä suunnitelman toteuttamisen nopeus? Ennen kaikkea se johtuu työväenluokan innostuksesta, sosialistisen suunnitelmallisen järjestelmämme eduista ja reserveistä, jotka erikoisesti ovat tulleet näkyviin suunnitelmaamme toteutettaessa ja siten antaneet mahdollisuuden edellytettyä huomattavasti nopeammin ja täydellisemmin toteuttaa viisivuotissuunnitelman meille asettamat tehtävät.

Juuri tähän suunnitelman ylittämiseen onkin meitä kehoittanut puolueemme keskuskomitea, joka useissa päätöksissään on merkinnyt uusia tehtäviä ja paljastanut uusia vauhdin jouduttamislähteitä.

Meidän autojemme ja traktoriemme lukumäärän lisääntyminen ja viennin vaatimukset pakoittivat meidät jouduttamaan naftateollisuuden kehittymistä, joka ylittikin viisivuotissuunnitelman vuonna 1931.

KK on asettanut uudet, suurennetut tehtävät ratkaiseville aloille, metallurgialle ja hiilen tuotannolle.

Me joudutamme traktoriteollisuuttamme, sähkötekniikka ja useita muita aloja. Jokin aika sitten KK:n täysistunto asetti radikaalisesti kysymyksen rautatieliikenteen rekonstruoinnista sen sähköistämisen perusteella, uusia suuria tehtäviä on merkitty kaupunkitalouden rekonstruoinnin alalla, sosialistisen karjanhoidon kehittämisen alalla j.n.e. Täyttäen ja ylittäen viisivuotissuunnitelmaamme me luomme uusia teollisuuskeskuksia, jättiläismäisessä mittakaavassa toteutamme puolueen päätöstä toisen hiili-metallialueen luomisesta.

Kansantalouden vaatimusten kasvu, välttämättömyys mahdollisimman nopeasti päästä taloudellisesti riippumattomaksi kapitalistisista maista, välttämättömyys taata kollektivisoimiselle teknillinen perusta ja työlle teknillinen uudelleen varustautuminen, kaikki tämä vaati toiminnan jouduttamista.

Vuoden 1931 taloudelliset tulokset.

Viisivuotissuunnitelman tärkeimpänä tuloksena on työväenluokan monimiljoonaisten joukkojen tekniikan omaksumisen puolesta käymä taistelu. Tov. Stalinin puhe talousmiesten konferenssissa oli laajoissa työläis-, talousmies- ja insinööri- ja teknikkojoukoissa tapahtuvan syvän murroksen alkuna.

Teknillisen rekonstruoinnin kaikissa kysymyksissä puolue johtaa teknillisen edistyksen suuntaa,

tuotantovoimien rakentamista uudella aineellisella pohjalla, joka vastaa tuotannon sosialistista muotoa. Yhä suuremman laajuuden saa teknillinen propaganda ja laajojen työläisjoukkojen teknillinen opiskelu. Yhä korkeammalle kohoutuu työläiskeksintöjen aalto, yhä enemmän annetaan rationalisoimisehdotuksia, yhä enemmän jokainen työläinen ottaa välittömästi osaa oman tuotantoalansa tekniikan parantamiseen. Joukko tuotantolaitoksia ja tutkimusinstituutteja sekä myöskin tieteellisteknillisiä yhdistyksiä on aloittanut taistelun teknillisen suunnitelman puolesta, taistelun sen puolesta, että jokaisen tuotantolaitoksen, trustin, yhtymän teollisuus-finanssisuunnitelmaan liitettäisiin tärkeimmät teknillisen rekonstruktioinnin osoittajat, koneistojen parhaimman käytön osoittajat, keksintösuunnitelmat j.n.e.

Viisivuotissuunnitelman kolmen vuoden aikana olemme kansantalouden teknillisen uudelleenvarustamisen alalla päässeet huomattaviin tuloksiin.

Viisivuotissuunnitelman tulokset merkitsevät suunnattomia voittoja Euroopan ja Yhdysvaltain parhaimman tekniikan omaksumisessa, uusien tuotantoalojen kehittämisessä, tieteen ja sen teknillisen sovellutuksen kehittämisessä, joukkotuotannon prosessien omaksumisessa. Tällä perusteella on saavutettu jo joukko ratkaisevia voittoja Neuvostoliiton ulkomaisesta riippuvaisuudesta vapauttamisessa.

Erikoisesti täytyy alleviivata menestys uusien konetyyppien ja työvälineiden Neuvostoliitossa valmistamisessa. Näihin kuuluu ensikädessä monimutkaisten voimakoneiden tuotanto: 50.000 kw höyryturbiinien valmistaminen Stalinin tehtaalla, keskuslämmitysturbinien (12,000 kw) valmistaminen, 1,500 neliömetrin tulipinnan omaavien höyrykattilain valmistaminen, mahtavat vesiturbiinit, monimutkaiset automaattiset regulaattorit niitä varten, kevytmallisten normaalimoottoreiden joukkotuotanto korkeajännityseristäjät (115,000 kw:lle), korkeajännitys-öljykatkaisijat, elohopeaoikaisijat, tiheäperioodiset koneet, induktioniuunit metallien sulattamista varten, korkeajännitysapparatuura, monimutkainen sähkökoneisto valssauskoneita varten, suljetunmalliset moottorit kaivoksiin, autojen ja traktorien sähkökoneistot, sähköhitsauskoneistot y.m.s.

Metallurgian alalla täytyy merkitä, paitsi suurien masuunien, martenien ja valssauskoneiden rakentaminen, myöskin korkealaatuisen terässeoksen valmistaminen Tsheljabinskin tehtaalla ja *Elektrostal*-tehtaalla, sähköteräksen valmistaminen useissa metallitehtaissa, taottavan valuraudan valmistaminen Luberatskissa, Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaissa, ja lopuksi neuvostoblumingin rakentaminen, joka on kolmastoista maailmassa, ja neuvosto-valinkoneiden rakentaminen. On välttämätöntä merkitä myöskin joukko arvokkaita tieteellisiä tutkimustöitä, jotka ratkaisevat kysymyksen titano-magnesiittien yhtenäisestä hyväksikäytöstä, nikkelin valmistaminen Halilovin malmista, vanadian saaminen Kertshin malmista.

Konerakennusteollisuuden alalla on välttämätöntä merkitä laaja autotraktoriteollisuuden kehittyminen.

Suunnaton merkitys on myöskin kombainien tuotannon aloittamisella ja uusien neuvostokombainimallien kehittämisellä (moottoriton kombaini j.n.e.),

Traktorin ja kombainin ohella on meidän teollisuutemme tänä vuonna pystynyt omaksumaan 70 uuden maatalouskonemallin valmistamisen, pääasiassa traktorilla vedettävien koneiden, suurimmaksi osaksi jyväviljoja varten, mutta myöskin teknillisten kasvien korjausta varten (pellavanloukutuskoneet, puuvillankorjauskoneet, sokerijuurikaskombainit j.n.e.)

Yleisessä konerakennusteollisuudessa me olemme saaneet suuria voittoja oppimalla tuottamaan joukon metallinkäsittelykoneita, pumppuja ja kompressoreja, valssauskoneistoja metallurgiaa varten, geoloogisia porauskoneita, rakennustöiden mekanisoimiskoneita, ekskavaattoreita, tekstiilikoneita, ravintoteollisuuden koneistoja j.n.e.

Viisivuotissuunnitelman kolmen vuoden kuluessa me olemme panneet käyntiin suunnattoman määrän uusia tehtaita. Me olemme luoneet joukon suuria sähköasemia, — sellaisia energiasolmuja kuin Shterovskin asema, Sujevin asema Donbassissa, Tsheljabinskin piirisähköasema, Kiselovskin ja Volhovan asemat, rekonstruoitu Kashiran piiriasema, Leningradin II valtion sähköasema ja joukko muita sähköasemia.

Eräs viisivuotissuunnitelman keskeisimpiä renkaita, — Dneprostroi — päättää menestyksellisesti rakennustyönsä ja valmistautuu antamaan toukokuussa 1932 ensimmäisen sähkövirran.

Värillisen metallurgian alalla, jota meillä on tähän asti pidetty kansantaloutemme kaikkein kapeimpana kohtana, on pantu käyntiin Konstantinovskin ja Belovskin sinkkitehtaat, Pishmjanskin kombinaatin ensimmäiset osastot, Karsakpaiskin tehdas, Kalata, Karabash. Meillä on jo ensimmäinen neuvostoalumiini ja kiihtyvällä vauhdilla rakennamme tehtaita, jotka vapauttavat meidät ulkomaisesta riippuvaisuudesta värillisten metallien alalla.

Polttoaineiden alalla: 12 uutta suurta hiilikaivosta, joista joidenkin tuotantokyky nousee puoleentoista miljoonaan tonniin, sarja uusia krekingejä ja putkijalostajia naftateollisuudessa, uusia naftajohtoja ja naftaa jalostavia tehtaita on pantu käyntiin. Ne antavat hiiltä, naftaa, bensiiniä tulipesiin, höyryvetureille, traktoreille, neuvostomaan moottoreille.

Luetut päivät ovat enää jälellä Nishni-Novgorodin autotehtaan käyntiin panoon. On pantu käyntiin Rostovin maatalouskonetehdas, Toretskin tehdas, Omskin tehdas. Saratovin kombainitehdas on käyntiinpanoa vailla, samoin joukko muita maatalouskonetehtaita.

Ovat kohonneet sellaiset jättiläiset kuin Elektrosavod Moskovassa, Harkovin sähkömekaaninen tehdas, Elektrostal, Harkovin höyryveturitehdas (huomattavasti rekonstruoituna), Brjanskin rekonstruoitu *Profintern*-tehdas, Sormovin, Kolomnin, Podolskajan uudet verstaat, Moskovan ja Leningradin keskusvalimot; täydellinen rekonstruointi on suoritettu maatalouskonetehtaissa, sähköteollisuudessa, yleisessä ja erikoiskonerakennuksessa.

Me joudutamme Uralmashstroin ja Stalmashstroin rakentamista, Luganskin höyryveturitehtaan ja monien muiden rakentamista, jotka luovat pohjaa meidän metallurgiamme ja hiiliteollisuutemme kehittymiselle.

Kemiallisen teollisuuden alalla on myöskin pantu käyntiin suuri joukko uusia tuotantolaitoksia, joukko rikkihappotehtaita, on pantu käyntiin kalikaivos, fosforiittikaivos, Voskresenskin superfosfaattitehdas, Hiipinän flotatsionitehdas, Rubeshanskin, Dorogomilovskin ja

Tshernoretshenskin tehtaiden uudet osastot.

Rakennustarveteollisuuden alalla on pantu käyntiin joukko uusia tehtaita — 5 sementtitehdasta, 3 lasitehdasta, toistakymmentä sahaa, 4 paperitehdasta ja suuri joukko tiilitehtaita, kalkkitehtaita ja uusia rakennusaineita tuottavia tehtaita.

Kevyen teollisuuden alalla meillä on myöskin käynnissä laaja rakennustyö. Tekstiiliteollisuuden alalla on rakennettu *Krasnaja talka, Krasnyi Tkatsh, Krasnoje Snamja,* Leningradin kehruutehdas, Ferganin puuvillikehräämö, Ashabadin puuvillakehräämö, Krementshugin tehdas, Tiflisin verkatehdas, Melanshevin kombinaatti Ivanovo--Vosnesenskin lähellä, Vitebskin trikootehdas j.n.e.

Nahkateollisuuden alalla meillä on uusia parkkaustehtaita, 6 uutta parkkiuutetehdasta, jotka ovat täydelleen vapauttaneet meidät ulkomaisesta riippuvaisuudesta.

Me olemme aloittaneet uuden suuren ravintoaineteollisuuden luomisen. On jo rakennettu joukko lihakombinaatteja, suuria konservitehtaita, tärkkelys-siirappitehtaita, suuria sokeritehtaita, sellaisia kuin Lohvitskin, Novoseletskin, ovat päättymässä Kirgiskin ja Sibirskin sokeritehtaiden rakennustyöt.

Näiden uusien asemain, uusien tehtaiden, uusien kaivosten, uusien aggregaattien luettelo vaatii monta sivua. Se on luettelo meidän voitostamme, maan teollistuttamisen bolshevistisen vauhdin konkreettinen osoittaja.

Näiden kolmen vuoden aikana me olemme luoneet suunnattoman peruspääoman. Vuonna 1929 me sijoitimme teollisuuteen uutta peruspääomaa likipitäen 1.400 milj. ruplaa, v. 1930 noin 2.000 milj. rpl. ja v. 1931 noin 3.500 milj. rpl. Näin ollen me olemme kolmen vuoden aikana sijoittaneet teollisuuteen uutta peruspääomaa noin 7.000 milj. rpl. Se on miltei kaksi kertaa niin suuri määrä kuin viisivuotiskauden alussa ollut peruspääoma.

Me emme ole luoneet vain uusia tehtaita, vaan olemme luoneet uusia teollisuusalojakin, joita vallankumouksen edellinen Venäjä ei tuntenut. Sellaisia ovat esimerkiksi keinotekoinen kuitu, synteettinen kautsukki (jonka valmistusmenetelmät on jo keksitty), joukko sähkötekniikan eri aloja, alumiini, kalium, joukko hienomekaniikan eri aloja (kellojen ja lentokonevälineiden joukkotuotanto) j.n,e. Meillä on mahdollisuus täydelleen taata kotimaisilla koneistoilla sellaiset teollisuusalat kuin esim. tekstiili-, jalkine- ja ravintoaineteollisuus.

Tästä kaikesta huolimatta, huolimatta näistä kaikille aivan selvistä menestyksistämme, vihollisemme kaikin tavoin yrittävät väheksyä Neuvostoliiton voittojen merkitystä.

Joku aika sitten ilmestyi erääseen valkokaartilaislehteen — *Poslednije novosti* — tunnetun venäläisen kapitalistin, Rjabushinskin kirje. Hän kirjoittaa:

“Kunnioitettava herra, arvoisa toimittaja, viimeisten saavutustensa joukossa bolshevikit reklamoivat heidän avaamaansa AMO autotehdasta Moskovassa. Tätä avaamista he reklamoivat suurella melulla.

Totuuden julkituomiseksi saatan lehden tietoon, että AMO (Avtomobilnoje Moskovskoje Obshestvo) tehtaan rakennutti vv. 1916—1917 ryhmä moskovalaisia. Se varustettiin amerikkalaisilla koneilla ja raaka-aineilla 3,000 Fiat-tyyppisen kuorma- ja henkilöauton rakentamista varten.

Palkattiin paras mahdollinen teknillinen henkilökunta ja ryh-

dyttiin töihin autojen valmistamiseksi.

Vuoden 1917 lopussa tehtaan toiminta keskeytyi Lokakuun vallankumouksen vuoksi.

Nyt, 14 vuotisen hallintansa jälkeen, bolshevikit ovat ryhtyneet panemaan työt käyntiin tehtaalla, joka ei ole heidän rakentamansa eikä heidän koneilla varustamansa. Tätä he nimittävät uudeksi saavutuksekseen.

Suurella kunnioituksella
Sergei Rjabushinski".

Osoittautuu siis, että AMO-tehdas, jonka rakennustyöt me jokin aika sitten päätimme ja joka rakennettiin koko Moskovan silmien edessä, että tämä tehdas onkin bolshevikkien mielikuvitusta, että kaikki nämä uudet korpukset — uusi valimo, uusi paja, kokoamisosasto j.n.e. — on herra Rjabushinski jo kauan sitten "rakennuttanut". Herra Rjabushinski selvästi lasketteli liikoja. Vuonna 1917 tehdas ei ollut vielä siinä kunnossa, että olisi voitu aloittaa autojen valmistus. Eikä siis edes vanha AMO tehdaskaan ole Rjabushinskin rakentama. Nyt Rjabushinski yrittää esittää asian siten, että uusikin AMO on hänen kättensä töitä.

Vasta sen jälkeen, kun työväenluokka otti tehtaan käsiinsä, se alkoi tosiaankin työskennellä. Mutta kysymyshän ei olekaan nyt vanhasta tehtaasta, jonka niin epäonnistuneesti "rakensi" Rjabushinski, ja joka jo v. 1930/31 valmisti noin 3.000 automobiiliä. Kysymys on uudesta, neuvostovallan luomasta tehtaasta, jonka rakensi työväenluokka. Uusi tehdas tulee valmistamaan yhdessä vuorossa työskennellen 25.000 automobiiliä vuodessa, ja se kohottaa valmistamiensa autojen määrää joka päivä.

Tehdessäni yhteenvedon viisivuotissuunnitelman täyttämisestä minä olen pakoitettu alleviivaamaan suunnitelmien täyttämättä jäämisen laadullisten osoittimien alalla — sekä työn tuottavaisuuden että tuotantohinnan alentamisen aloilla. Me emme täytä sitä, mitä viisivuotissuunnitelmassa suunniteltiin rakennuskustannuksiinkaan nähden. Niinpä esim. työn tuottavaisuus teollisuudessa on kolmen vuoden aikana kohonnut 34 %, suunnitelman ollessa viiden vuoden aikana 110 %.

Teollisuustuotteiden tuotantohinta laski v. 1927/28 4,2 % (suunnitelma edellytti 7 %), v. 1929/30 se laski 6,3 % (suunnitelma edellytti 7,4 %), v. 1931 tuotantohinta kohosi 2 %, viisivuotissuunnitelman edellyttäessä 7,6 % laskua.

Yhteenvetona 3 vuoden ajalta meillä siis on 10,7 % alennus tuotantohinnassa, ja vuoden 1932 suunnitelman huomioonottaen saamme tuotantohinnan alentumiseksi 4 vuoden ajalta 18 %, viisivuotissuunnitelman edellyttäessä viiden vuoden ajalta 35 %.

Samanlainen tilanne on laatuosoittajiin nähden maataloudessa ja liikenteessä. Tämä laatuosoittajain täyttämättä jääminen on tapahtunut oloissa, jolloin tuotannon mekanisoiminen ja työn teknillinen uudelleenvarustaminen tapahtuvat nopeammin kuin suunnitelmassa edellytettiin.

Nämä seikat puhuvat siitä, että työn ja hallinnon järjestämisprobleemit ovat keskeisimpiä probleemeja. Meillä on olemassa kaikki edellytykset päästäksemme nopeampaan vauhtiin laatuosoittajain täyttämisessä. Työn stimuloinnin ja maksamisen kysymykset, työpalkkajärjestelmän uudistaminen, vastuuttomuuden likvidoiminen, taloudellinen itsenäisyys, kaaderikysymys j.n.e. — kaikki ne ehdot, joista jokin ai-

ka sitten puhui tov. Stalin, saavat tällä kertaa mitä suurimman merkityksen.

On välttämätöntä lyhyesti pysähtyä vuoden 1931 tuloksiin.

Vuoden 1931 tuloksia kokonaisuudessaan luonnehtivat suuret saavutuksemme: pääomarakennustyöhön koko kansantaloudessa on sijoitettu 16 miljaardia ruplaa; vuoden 1931 aikana on pantu käyntiin pelkästään teollisuudessa eri objekteja yhteensä 3,5 miljaardin ruplan arvosta. Suunnittelunalaisen teollisuuden tuotanto ylitti edellisen vuoden tuotannon 20—21 %:lla.

Palkkatyöläisten lukumäärä maassa kohosi tämän vuoden aikana 14,4 miljoonasta 18,5 miljoonaan.

Huolimatta näistä suurista saavutuksista vuoden 1931 suunnitelmanmukainen tehtävä jäi kuitenkin täyttämättä.

Kuten jo sanoin, tämä suunnitelman täyttämättä jääminen johtuu suurimmaksi osaksi työn riittämättömän hyvästä järjestämisestä. Juuri tämä on syynä siihen, että me käytämme äärimmäisen heikosti hyväksemme peruspääomaa.

Huonosti on hyväksikäytetty aineellisteknillinen pohja maataloudessakin.

Metallurgian alalla on koneistojen hyväksikäyttökoeffisientti myöskin aivan riittämätön; tämä onkin ollut yhtenä syynä metallurgian jälellejäämiseen tänä vuonna.

Taistelu tov. Stalinin kuuden ehdon toteuttamiseksi — joka alkoi kolmannella neljänneksellä ja erikoisesti laajeni neljännellä — on jo antanut huomattavia tuloksia.

Näiden ehtojen toteuttaminen on tervehdyttänyt tuotannollista työtä ja aiheuttanut murroksen suunnitelman toteuttamisessa. Se seikka, että puolue on kiinteästi ryhtynyt käsittelemään työn ja hallinnon järjestämiskysymyksiä, työpalkkakysymyksiä, onkin aiheuttanut sen käännöksen, jonka me saimme aikaan esimerkiksi hiiliteollisuudessa. Vuoden 1932 suunnitelman me olemme laatineet työpalkan alalla siten, että niille kansantalouden aloille, jotka täytyy hinnalla millä hyvänsä saada eteenpäin, luotaisiin edullisimmat olosuhteet.

Tervehdyttävä vaikutus on edelleen tuotannon hallinnon uudelleenjärjestelyllä. Kankeat ja äärettömästi sentralisoidut yhtymät eivät voi taata riittävän konkreettista johtoa työlaitokselle, joka on meidän työmme perusrengas, se rengas, joka ratkaisee taistelun suunnitelman puolesta.

Suuri määrä uusia tuotantoaloja ja uusia tuotantolaitoksia, spesialisoitumisen kasvu, teknologisten prosessien monimutkaistuminen ja meillä havaittava tuotanlaitosten hajanaisuus, — kaikki tämä vaatii johdon konkretisoimista. Toimitetun uudelleenjärjestelyn — joka ei ole vielä läheskään päättynyt — tuloksena meillä on tällä hetkellä entisten 43:n yhtymän sijasta yli 80:n.

Tämä uudelleenjärjestely luo organisatooriset edellytykset nopeampaa eteenpäinmenoa varten.

VUODEN 1932 SUUNNITELMAN RATKAISEVAT RENKAAT.

Me aloitamme vuoden 1932. Mitkä ovat vahvistettavaksenne esitetyn suunnitelman luonteenomaisimmat piirteet? Tämän suunnitelman tärkeimpänä luonnepiirteenä on kollektivisoimisen pääpiirteissään päättäminen vuonna 1932. Kollektivisoitujen talonpoikaistalouksien määrän tulee nousta likipitäen noin 72—75:een %:iin. Tämä merkitsee kollektivisoimisen pääpiirteissään päättämistä, tämä merkitsee kulakkien pääpiirteis-

sään luokkana likvidoimista. Tämä on sen suunnitelman, joka on esitetty teidän vahvistettavaksenne, tärkein peruspiirre. Samalla suunnitelmaa luonnehtii tuotannon suuri kasvu ja suunnaton rakennusohjelma sekä horjumattomasti kasvava työläisten ja kollektiivitalouksien jäsenten hyvinvointi.

Toisena vuoden 1932 suunnitelman tärkeimpänä luonnepiirteenä on viisivuotissuunnitelman täyttäminen neljässä vuodessa.

Suunnitelmanalaisen teollisuuden tuotannon kohoaminen 36:lla %:lla merkitsee viisivuotissuunnitelman täydellistä täyttämistä vuonna 1932.

Me ylitämme vuonna 1932 viisivuotissuunnitelman kivihiilen alalla 20:llä %:lla (90,5 milj. tonnia suunnitellun 75 milj. tonnin asemesta), naftan-alalla 28:lla %:lla (28 milj. tonnia 21,7 milj. tonnin asemesta), kuparin alalla 19:llä %:lla (100 tuh. tonnia 84,7 tuh. tonnin asemesta), konerakennusalalla (kokonaisuudessaan) 42—43:lla %:lla, sähkötekniikan alalla 7—8:lla %:lla, traktorien tuotannossa 47:llä %:lla (82 tuh. kpl. 55 tuh. asemesta).

Huolimatta vuodesta toiseen tapahtuvasta systemaattisesta kasvusta me emme vielä muutamilla aloilla, esim. tekstiili- y.m. aloilla, täysin täytä viisivuotissuunnitelmaa.

Maatalouden alalla pinta-alan laajeneminen v. 1932 141:een miljoonaan ha merkitsee viisivuotissuunnitelman täydellistä täyttämistä.

Liikenteen alalla tavaraliikenteen kohoaminen v. 1932 320:een miljoonaan tonniin merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä 13,8 %:lla (v. 1932/33 oli suunniteltu 281 milj. tonnia).

Vuosi 1932 tulee olemaan vuosi, jolloin pannaan käyntiin suunnaton määrä uutta peruspääomaa, uusia tehtaita ja työhuoneita. Ne vaikeudet, joita meillä oli v. 1930 ja 1931 ensimmäisiä jättiläisiä käyntiinpantaessa, pakoittavat meidät kiinnittämään tähän kysymykseen ja siihen läheisesti liittyviin kysymyksiin — etupäässä tekniikan omaksumiseen ja kaaderikysymykseen — mitä suurinta ja vakavinta huomiota.

Vuosi 1932 on lopuksi sellainen vuosi, jolloin tulee tapahtumaan suurta edelleen kehitystä työtätekevien aineellis-kulttuurisen tilan paranemisessa — kevyen teollisuuden kasvu, varustelun paraneminen, asunto- ja kunnallisrakennustyön laajeneminen, neuvostokaupan laajeneminen, suuri kulttuurirakennustyö j.n.e.

Vuoden 1932 — viisivuotissuunnitelman täyttämisvuoden — tulee samalla olla sellaisen vuoden, jolloin me bolshevistisella sitkeydellä käymme käsiksi kansantalouden tärkeimpiin aloihin. Täyttääksemme viisivuotissuunnitelman, täyttääksemme sen koko kansantalouden alalla, meidän täytyy maksoi mitä maksoi käydä käsiksi ennen kaikkea ratkaiseviin, johtaviin renkaisiin. Vain silloin me pystymme vetämään koko ketjun, vasta silloin me voimme täyttää vuoden 1932 kansantaloussuunnitelman ja sillä tavoin toteuttaa viisivuotissuunnitelman.

Mitkä ovat ne renkaat? Ne ovat hiili, metalli, konerakennus (erikoisesti se konerakennus, jota tarvitaan hiilen tuotantoa ja metallurgiaa varten) ja liikenne. Nämä neljä rengasta meidän täytyy hinnalla millä hyvänsä nostaa. Tähän kysymykseen täytyy suunnata maksimienergiaa työväenluokan taholta, puolueen taholta. Näihin tehtäviin soveltaen täytyy ratkaista kaikki muut kysymykset, sanokaamme esimerkiksi pääoman sijoituskysymykset, konerakennus-

teollisuuden eri alojen tuotannon kasvu, työpalkkapolitiikka, varustelupolitiikka j.n.e.

METALLURGIA.

Metallurgian jatkuvaa jällellejääntiä kansantalouden kehityksestä ei voida missään tapauksessa sietää. Te tiedätte millaisia vaikeuksia koko kansantaloudessa aiheutti metallin tuotannon alhainen taso vuonna 1931. Ei ole ainoatakaan kansantalouden alaa, joka ei olisi tästä kärsinyt: liikennelaitos ei voinut saada sille teknilliseen uudelleenvarustautumiseen välttämättömiä vetureja, vaunuja, kiskoja j.n.e. Maatalous sai edellytettyä vähemmän maatalouskoneita pääasiassa metallin puuttumisen vuoksi. Samoin koko kansantalous sai riittämättömän määrän koneita, rakennusalakaan ei saanut tarpeeksi metallia.

Musta metallurgia täytyy millä hinnalla hyvänsä saada nostetuksi. Vuoden 1932 suunnitelma mustan metallurgian alalla on hyvin jännitetty. Täytyy tuottaa 9 miljoonaa tonnia valurautaa niiden 4,9 milj. tonnin asemesta, jotka tosiasiallisesti sulatettiin vuonna 1931, t.s. me olemme vuodeksi 1932 suunnitelleet miltei kaksinkertaisen ohjelman. Siitä huolimatta tämä ohjelma on ehdottomasti velvoittava, ja työväenluokan — ensi kädessä metallurgisten tehtaiden työläisten — tulee täydennyssuunnitelman muodossa harkita, eikö tätä 9 miljoonan tonnin ohjelmaa voitaisi ylittää ja antaa maalle 10 miljoonaa tonnia, sillä metallin tarve, metallin jano ei tule tyydytetyksi edes tällä vuoteen 1931 verraten kaksinkertaistutetullakaan suunnitelmalla.

Kuluneen vuoden 5,35 milj terästonnin asemesta tulee vuoden 1932 antaa 9,45 milj. tonnia terästä. 4,05 milj. tonnin asemesta valssirautaa — 6,66 milj tonnia. Sitä paitsi metallurgialle tulee olemaan suuri tehtävä laatumetallin alalla, jota tarvitsee meidän autotraktoriteollisuutemme, koneraken-nusteollisuutemme, turbiiniteollisuutemme j.n.e. Laatumetallin tuotannon on v. 1932 noustava 676 tuh. tonniin vuoden 1931 200 tuh. tonnin asemesta. t.s. suurennuttava enemmän kuin kolminkertaiseksi.

Täyttääksemme mustan metallurgian suunnitelman meidän täytyy välttämättä nopeuttaa masuunien rakentamista sekä uusilla että vanhoilla tehtailla.

Tämän suunnitelman toteuttamisen merkityksen määrittelee se seikka, että — käynnissä olevien aggregaatien toiminnan maksimaalisesti mahdollisen kohottamisen ohella (masuunien kuutiotilavuuden hyväksikäytön koeffisientin tulee parantua 1,81:stä vuonna 1931 1,43:een vuonna 1932) — uusista aggregaateista, jota pannaan käyntiin vuoden 1932 kuluessa, meidän täytyy saada 31,2 % kaikesta valuraudan tuotannosta, 23,8 % teräksestä ja 13,7 % valssiraudasta.

Metallurgian rakennustöihin me sijoitamme vuonna 1932 1.800 milj. ruplaa 1.027 milj. ruplan asemesta vuonna 1931. Meidän täytyy päättää ensi vuorojen rakennustyöt Magnitogorskin, Kusnetskin ja Saporoshin metallurgisilla tehtailla, sijoittaen näihin kolmeen jättiläiseen 520 milj., lopettaa pääpiirteissään Etelän ja Uralin metallurgian rekonstruktiointi, jouduttaa Novo-Tagilskin, Krivo-Rogin ja Asovan tehtaiden rakennustöitä ja aloittaa Bakalin tehtaan rakennustyöt.

Tämä suunnaton rakennustyöohjelma vaatii tietysti kaikkien aineellisten arvojen uudelleenjakoa mustan metallurgian eduksi. Ilman koko kansantalouden apua tätä ohjelmaa ei voida täyttää.

Tämän vuoksi sekä konerakennukseen että aineellisiin varoihin ja myöskin ihmisvoimiin sekä kaadereihin nähden kaikki täytyy suunnata siihen, että tämä tehtävä tulee hinnalla millä hyvänsä täytetyksi. Tehtävän täyttäminen metallurgian alalla määrää koko viisivuotissuunnitelman täyttämisen se määrää vuoden 1932 suunnitelman täyttämisen ja myöskin toisen viisivuotissuunnitelman täyttämisen, sillä vuoden 1932 tulee luoda pohja tälle toiselle viisivuotissuunnitelmalle.

Metallurgian kiihtyvä kehittyminen tinkimättömästi asettaa ratkaistavaksi kysymyksen oman konerakennusbasiksen luomisesta metallurgiaa varten. Tällä alalla vähemmän kuin millään muulla voidaan sallia tulevaisuudessa orientoitumista tuontiin.

Tämän vuoksi konerakennusalan rakennussuunnitelman solmukohtana on rakennussijoitusten keskittäminen kahteen metallurgisen konerakennuksen perusjättiläiseen — Uralmashstroihin ja Kramashstroihin.

Meidän täytyy työn järjestämisen alalla, työpalkan alalla, ja varustelun alalla, kaikissa näissä kysymyksissä eroittaa metallurgia sellaisena teollisuuden alana, joka on erikoisen etuoikeutetussa asemassa, ja keskittää siihen laajojen työläisjoukkojen kaikki huomio.

Asuntorakennusasiain tulee metallurgisten tehtaiden piireissä myöskin voimakkaasti kehittyä, jotta voitaisiin luoda vakinaiset työläisjoukot, jotta voitaisiin taistella työläisten virtaamista vastaan, jotta voitaisiin täten kohottaa työn tuottavaisuutta.

Metallurgisen teollisuuden työläisten asuinrakennusalalle sijoitetaan tulevana vuonna 225 milj. rpl. jotka antavat mahdollisuuden sijoittaa uutta työläisväestöä 209 tuh. henkilöä.

HIILI.

Kivihiileen työväenluokan ja puolueen on myös kiinnitettävä huomio. Me emme voi toistaa sitä, mitä tapahtui vuonna 1931, jolloin hiilentuotannon suuren laskemisen vuoksi meillä oli paljon vaikeuksia kaikkialla kansantaloudessa, sekä liikenteessä että teollisuudessa ja metallurgiassa.

Vuoden 1931 57,6 milj. tonnin hiilituotannon asemesta kansantalous vaatii v. 1932 90 milj. tonnia, ja tämä tehtävä tulee täyttää hinnalla millä hyvänsä. Tämän yhteydessä meidän täytyy jo vuonna 1932 saada uusien alueiden ominaispaino kivihiilen tuotannossa huomattavasti nousemaan, sillä me emme voi kauemmin nojautua kansantalouden kehityksessä pelkkään Donin alueen kivihiileen.

Hiiliprobleemin ratkaiseminen tapahtuu vuonna 1932 kahta tietä. Ensimmäinen niistä on toimenpiteet kaivosten tuotantokyvyn kohottamiseksi ja niiden teknilliseksi uudelleenvarustamiseksi. Toinen on sellaisten olosuhteiden luominen, jotka helpoittavat jo olevan tuotantokyvyn käyttöä, työn tuottavaisuuden kohottamista, niiden saavutusten lujittamista, jotka me olemme saaneet aikaan hiilirepeämää likvidoitaessa vuoden 1931 viimeisellä neljänneksellä.

Me sijoitamme vuonna 1932 kivihiiliteollisuuden pääomarakennuksiin 810 milj. ruplaa 587:n miljoonan asemesta vuonna 1931. Suurin osa kaivosrakennuksiin sijoitettavasta pääomasta käytetään edellisinä vuosina aloitettujen kaivosten kaivantotöiden jouduttamiseen, ja vain 13,42 milj. ruplaa käytetään uusien kaivosten avaamiseen uusissa piireissä.

Vuoden 1932 alussa kaivettavina olevien kaivosten yhteenlaskettu tuotantokyky on 185 milj. tonnia, josta vuonna 1932 pannaan käyntiin 46:n milj. tonnin tuotantokykyä vastaava määrä. Nämä kaksi lukua luonnehtivat riittävän selvästi suunnitelman edellyttämän sijoitusten keskittämisen kaivosrakennustöiden jatkamiseen.

Tämän yhteydessä täytyy alleviivata, että kaivantotöiden alaisena olevain kaivosten tuotantokyvyn jakautuminen eri alueiden kesken muuttaa jyrkästi niiden välisiä suhteita, kohottaen huomattavasti uusien kivihiilialueiden osaa.

	Tuotanto v. 1931	Kaivantotöiden alaisina olev. en kaivosten tuotantokyky	Tuotanto v. 1932
	(miljoonissa tonneissa)		
Donin alue	36,3	87,0	56,0
Kusnetski	5,4	43,7	11,0
Ural	3,1	20,4	6,0
Moskovan alue	2,7	7,6	5,68
Karaganda	0,5	3,8	2,5
Keski-Aasia	0,6	3,6	1,5
Kaukainen Itä	2,0	11,2	3,7

Käännös itään päin selviää näistä numeroista täysin selvästi. Vuonna 1932 alulle pantavat kaivokset vielä enemmän lisäävät tätä tendenssiä, sillä uudesta 13,5 milj. tonnin tuotantokyvystä 5 milj. tonnia lankeaa Moskovan hiilialueen osalle, 4,5 milj. tonnia Kusnetskin alueelle, 3 milj. Karagandalle ja 1 milj. Keski-Aasialle.

Rinnan tuotantokyvyn kohoamisen kanssa vuoden 1932 pääomasijoitukset takaavat vakavan askeleen eteenpäin myöskin hiilenkaivannon mekanisoimisen alalla. Mekanisoidulla tuotantotavalla tullaan hiiltä tuottamaan Neuvostoliitossa vuonna 1932 kaikesta hiilimäärästä 72 %, vuonna 1931 tämän luvun ollessa 61 %.

Useilla kivihiilialueilla hiilenkaivannon mekanisoiminen alkaa määrällisesti olla jo päättymässä. Tämän vuoksi täytyy kiinnittää erikoinen huomio mekanisoimisprosessin laadulliseen puoleen. Useissa tapauksissa tuotantoprosessin eri osien mekanisoiminen ei anna huomattavia tuloksia siksi, että viereisissä osissa käytetään käsityötä ja sillä tavoin tehdään tyhjäksi kaikki koneiden antama hyöty. Yleinen mekanisoiminen tulee olla vuoden 1932 selvänä päämääränä.

Hiileen nähden tulee sanoa se sama, jonka minä sanoin metallista. Kansantalouden kaikkien alojen on käännettävä kasvonsa tälle alalle. Konerakennukseen nähden meidän tulee tyydyttää hiiliteollisuutta enemmän kuin mitä me olemme tähän asti tehneet. Asuinrakennusalalla meidän tulee suuresti kehittää rakennustöitä voidaksemme luoda hiiliteollisuudessa vakinaisen työläisjoukon.

Me sijoitamme asuinrakennusalalle hiiliteollisuudessa 238 milj. ruplaa, seikka jolla tulee olemaan suuri merkitys työvoiman virtaamisen likvidoimiseksi.

Työpalkan tasoon nähden kivihiiliteollisuus siirretään neljännelle sijalle, sen ollessa vuonna 1931 yhdeksännellä sijalla.

Meidän tulee varustelualalla, työpalkka-alalla, kaiken aineellisteknillisen ja organisatoorisen järjestelyn alalla ryhtyä erikoistoimenpiteisiin ja luoda hiiliteollisuudelle sellainen erikoisasema kansantaloudessamme, joka antaa sille mahdollisuuden täyttää hiili-

teollisuuden jännitetty tehtävä vuodelle 1932.

LIIKENNE.

Vuoden 1932 suunnitelmassa liikenne on eräs solmukohtia. Me emme voi sallia toistuvan sen, mikä tapahtui vuonna 1931, jolloin liikenteen jäljelle jääminen häiritsi joidenkin teollisuusalojen työtä, joidenkin tehtaiden työtä. Me emme voi sallia toistuvan sen, mitä tapahtui vuoden 1931 alussa, jolloin joidenkin alueiden ja joidenkin tuotantolaitosten välillä katkesi yhteys. Liikenteen jäljellejääminen näytteli suurta osaa koko kansantalouden suunnitelman täyttämättä jättämisessä.

Rautatieliikenteen täytyy vuonna 1932 kuljettaa 320 milj. tonnia tavaraa, joka merkitsee 28:n %:n nousua vuoteen 1931 verraten. Tämä tavaraliikenteen kohoamisvauhti merkitsee, että liikenteen viisivuotissuunnitelma tulee ylitetyksi neljässä vuodessa.

Mitä tarvitaan tämän jännitetyn ohjelman täyttämiseksi, ohjelman, joka ylittää viisivuotissuunnitelman numerot sen viimeistä vuotta varten? Suuria pääomasijoituksien, aineellisteknillisen uudelleenvarustamisen — vaunujen, höyryveturien, lämpöveturien, sähköveturien y.m.s. lisäämisen ohella käytettävänä olevan liikkuvan kaluston käyttämisen osoittajain jyrkällä parantamisella tulee olemaan suuri merkitys. Tähän nähden asiat eivät liikenteessä ole läheskään hyvin. Tavaravaunun keskimääräinen vuorokausikulku täytyy kohottaa 128:aan kilometriin, ja tavarajunaveturin 167:ään kilometriin. Taistelu näiden osoittajain puolesta on rautatieproletariaatin tärkein tehtävä. Täytyy saavuttaa hinnalla millä hyvänsä nämä osoittajat, jotka huomattavasti ylittävät ne osoittajat, joilla liikenne työskenteli vuonna 1931.

Sitä paitsi liikenne saa huomattavan lisävarustuksen jo vuonna 1932. Vuonna 1932 liikenne saa ja panee liikkeelle 50.000 vaunua, 1,300 höyryveturia ja 24 sähköveturia. Uusi veturityyppi, lämpöveturi otetaan käytäntöön laajemmin kuin mitä tähän saakka. Teollisuutemme tulee antaa 15 lämpöveturia liikenteelle vuonna 1932. 500.000 tonnia kiskoja antavat mahdollisuuden toteuttaa huomattavan työmäärän teiden parantamisen ja uuden rautatierakennuksen alalla.

Luodaksemme liikenteelle teknillisen pohjan sen nopeampaa kehittymistä varten edellytetään vuoden 1932 suunnitelmassa joudutettavan Nishne-Tagilskin vaunutehtaan ja Luganskin veturitehtaan rakennustöitä tehtaiden, joiden tulee varustaa liikennelaitoksemme voimakkaammalla liikkuvalla kalustolla kuin mitä se tähän asti on omannut. Edelleen seuraa sähköveturitehdas, jonka rakennustyöt myöskin alkavat vuonna 1932. Tämä on myöskin hyvin tärkeä objekti, joka antaa meille mahdollisuuden siirtyä rautateiden sähköistämiseen niissä piireissä, joissa tämä sähköistäminen on kysymyksen ainoa oikea ratkaisu.

Kaikkien pääomarakennustöiden painopiste rautatierakennusalalla on suunnattu siihen, että saamme laajennetuksi solmuja, järjestetyksi ja taatuksi liikenneyhteyden Uralin ja Kusnetskin välillä. Ulospääsy Siperiasta, Donin alueelta, — se on kaikkein tärkeintä, sinne suunnataan suurin osa liikenteeseen sijoitettavista pääomista. Liikenteeseen sijoitetaan 2,500 milj. ruplaa ja nämä 2,500 milj. keskitetään rakennustyön tärkeimmille alueille ja liikenteen teknilliseen uudelleenvarustamiseen.

Vesiliikenteen tulee myöskin voimakkaasti kasvaa. Vuonna 1932

se kohottaa työmääräänsä 31 %. Pääomarakennussijoitukset nousesevat vesiliikenteen alalla 420:een milj. ruplaan, vastaten vuonna 1931 vesiliikenteeseen kulutettuja 312 milj. ruplaa.

Samanaikaisesti liikennelaitoksen teknillisen uudelleenvarustamisen kanssa suunnitelma edellyttää joukon toimenpiteitä, jotka parantavat työoloja liikenteessä. Työpalkka liikenteessä kohoaa 13 %. Asuinrakennuksiin, sosialikulttuurisiin toimenpiteisiin ja kaaderien valmistamiseen me käytämme vuonna 1932 155 milj. ruplaa, vuonna 1931 käytettyjen 100:n milj. ruplan asemasta.

Yhdessä metallurgian ja hiilen kanssa liikenne eroitetaan varustelun alalla erikoiseen ryhmään, joka antaa mahdollisuuden huomattavasti kohottaa liikennetyöläisten aineellista tasoa.

KONERAKENNUS

Konerakennuksesta minä jo puhuin. Puhuin siitä, millaiset suuntaviivat tällä konerakennuksella on erikoisesti alleviivattuina vuoden 1932 suunnitelmassa.

Meidän tulee konerakennuksessa ennen kaikkea kehittää niitä aloja, jotka ovat erikoisen tärkeitä metallurgialle ja hiilelle.

Meidän tulee kehittää niitä aloja, jotka palvelevat liikennelaitostamme ja energetiikkaamme. Tähän suuntaan täytyy tehdä päärynnistys. Konerakennusalalle annetaan suuri ohjelma sekä tuotantoon että pääomarakennustyöhön nähden. Jo vuonna 1931 konerakennusohjelma ylitti sen, mitä oli suunniteltu viisivuotissuunnitelman viimeiselle vuodelle. Vuonna 1932 tuottavat konerakennusteollisuuden eri alat yhteensä 6.800:n miljoonan ruplan arvosta tuotteita. Tämä ylittää 45:llä %:lla sen määrän, jota me odotamme vuodelta 1931.

Näin ollen siis miltei 1,5 kertaa enemmän koneita ja metallituotteita tulee tuotetuksi vuonna 1932 vuoteen 1931 verraten. Kaikkien eri konemallien alalla on suuri nousu, mutta me tulemme sitä paitsi tuottamaan uusia konemalleja. Esimerkiksi sen suuren ohjelman toteuttamiseksi metallurgian ja hiilen alalla, josta minä puhuin, meidän tehtaittemme tulee valmistaa 6 blumingia, 19 valssauskonetta, 35 ekskavaattoria, 600 raskasta kaivauskonetta, 400 kevyttä kaivauskonetta j.n.e. Erikoinen merkitys on myöskin uusien konemallien tuottamisella.

Uusi konerakennuksemme todisti vuonna 1931, että ei ole sellaista konetta maailmassa, jota me emme voisi tuottaa. Sitä suurempi vastuu on vuodella 1932, sillä konerakennusteollisuutemme uudelleenjärjestely tulee suurelta osalta määräämään meidän vapautumisemme ulkomaisesta riippuvaisuudesta.

RAKENNUSOHJELMA.

Vuosi 1932 tulee olemaan suuren rakennustyön vuosi. Sijoitusten suhdetta kansantalouden eri aloille luonnehtivat seuraavat luvut:

	Vuosi 1931	Vuosi 1932
	(Miljoonissa ruplissa)	
Kaikkiaan kansantalouteen	16,046	21,100
Siitä kaikkiaan teollisuuteen	8,200	10,700
Siitä KKTN:n alaiseen teollisuuteen	6,086	7,550
Siitä kivihiileen	507,5	810
„ mustaan metallurgiaan	1.027,2	1,800
Maatalouteen	3,600	4,360
Liikenteeseen	2,720	3,330

Rakennusohjelma koko kansantalouden alalla kasvaa vuonna 1931 käytetyistä 16,1 miljaardista 21.1 miljaardiin vuonna 1932, jonka ohessa, jos otamme koko teollisuuden — sekä sen, joka on KKTN:n hallussa, että myöskin varusteluasiain kansankomissariaatin, maa-asiain kansankomissariaatin, rautatieliikenteen ja VORS'n hallussa olevat teollisuuslaitokset, — puolet kaikista määrärahoista lankeaa teollisuuden osalle, joka saa kaikkiaan 10.700 milj. ruplaa. Näistä 10.700 miljoonasta ruplasta suurimman osan saavat ne teollisuudet alat, joista minä jo puhuin: kivihiili, musta metallurgia, konerakennus. Suuret pääomasijoitukset saa myöskin maatalous: ne nousevat 4.360 milj. ruplaan (jos otamme lukuun sekä sen maatalouden, joka on maa-asiain kansankomissariaatin alainen, että myöskin varusteluasiain kansankomissariaatin ja muiden laitosten alaisen maatalouden).

Pääomarakennustyöt kaikilla eri liikennealoilla nousevat yhteensä 3.700 milj. ruplaan.

Eräs vuoden 1932 suunnitelman luonteenomaisimpia piirteitä on laaja asunto- ja kunnallisrakennus. Vuonna 1932 kiinnitetään asuinrakennusalalle yhteensä 1.942 milj. ruplaa ja kunnallisrakennukseen 950 milj. rpl. Näin ollen siis asuin- ja kunnallisrakennusalat yhteensä saavat lähes 3 miljaardia rpl.

Vuoden 1932 pääomarakennustyöt eivät vain täytä, vaan jopa ylittävätkin koko viisivuotissuunnitelman ohjelman. Tästä seuraa ehdoton välttämättömyys maksimaalisesti keskittää sijoitukset rakennustöihin, erikoisesti niihin rakennusobjekteihin, jotka tulevat valmiiksi vuonna 1932, jotta taattaisiin vuonna 1932 teknillisesti täydellisen peruspääoman suuri kasvu.

Sijoitusten keskittämistä niihin objekteihin, jotka ovat siirtyneet edellisiltä vuosilta, kuvaa se seikka, että superlimit-objekteihin sijoitettavan pääoman yleisen summan ollessa KKTN:n alalla 4.850 milj. rpl., me sijoitamme objekteihin, joiden rakennustyöt jatkuvat 4.200 milj. rpl. ja vain 650 milj. rpl. uusiin, aloitettaviin objekteihin. Sähkörakennussuunnitelmassa pääomarakennussijoitusten 800:sta miljoonasta ruplasta käytetään aloitettavaan rakennustyöhön vain 75 miljoonaa rpl. Tämä sijoitusten keskittäminen keskeneräisiin töihin on välttämättömänä ehtona aikaisemmin sijoitettujen suurten summien aktivisoimiseen vuonna 1932.

Tämä suunnitelma — laajuudeltaan hyvin suuri — tulee täytetyksi vain siinä tapauksessa, jos me pystymme saamaan aikaan vakavia muutoksia rakennusalalla. Vuodeksi 1932 me suunnittelemme rakennustöiden tuotantohinnan alentamista 17:llä %:lla — jos puhumme puhtaasta rakennusalasta. Tämä tehtävä on aivan välttämätön, sillä muutoin me emme suorita näillä varoilla sitä määrää töitä, jotka suunnitelma edellyttää.

Sellainen on rakennussuunnitelman yleinen karakteristiikka.

Merkitsen muutamia tämän rakennusohjelman aloista, jotka ovat tärkeimpiä niiden alojen jälkeen, joista jo puhuin, metallin, hiilen, liikenteen ja konerakennuksen jälkeen.

Tammik. 1 p. 1932 kaikkien käynnissä olevien sähköasemain voimakkuus on 4.050 tuh. kw; v. 1931 tammikuun 1 p:nä se oli 2.900 tuh. kw. Näin ollen siis me lisäsimme sähköasemaimme voimakkuutta enemmän kuin yhdellä miljoonalla kilowattilla vuoden 1931 kuluessa. Vuonna 1932 me panemme käyntiin 1,5 milj. kilowattia, niistä 1 milj. kw. piiriasemilla. Sitä paitsi meidän tulee rakentaa

suuri määrä voimansiirtolinjoja ja ala-asemia erikoisesti Donbassissa, Dneprin seuduilla, Uralilla. Sähköasemain voimakkuuden kasvu antaa tilaisuuden suunnitella sähköenergian tuottamisen huomattavaa kasvua. Niinpä esim. piiriasemilta me saamme vuonna 1932 10 miljaardia kw-tuntia vuonna 1931 saatujen 6 miljaardin kw-tunnin asemasta, joka tekee 66:n %:n lisäyksen. Yleinen sähköenergian tuotanto Neuvostoliitossa on vuonna 1932 16,7 miljaardia kw-tuntia vuonna 1931 tuotettujen 10,6 miljaardin kw-tunnin asemasta. Pääomarakennustöiden suuruus vuonna 1932 sähkörakennusalalla on 800 miljoonaa ruplaa. Eräänä luonteenomaisena piirteenä sähköistämisalalla suoritettavassa rakennustyössä on lämpökeskuksien rakentamisen suuntaan tehtävä suuri askel; niitä tulee olemaan rakennuksen alaisina 26 yksikköä 126,1 milj. rpl:n pääomasijoituksineen. Tärkeimpiä rakennettavista lämpökeskuksista ovat: Dangauerovin, Frunsen, lämpöteknillisen instituutin Moskovassa, Moskovan-Narvan Leningradissa, Soromovo-Kanavinskin, Ishevskin, Voroneshskin, Harkovin ja Bakun.

Vesivoima-asemain rakentamisen alalla rinnan sellaisten asemain rakentamisen kanssa kuin Dneprostroi, Syväri, Rion ja muut, suunnitelma edellyttää rakennustöiden alkamisen suurella Tshirtshikin asemalla Keski-Aasiassa, kahdella suurella asemalla Volgan varrella — Ivanovin ja Nishegorodskin alueilla — sekä yhdellä asemalla Leningradin alueella. Näin me siis Dneprostroin rakennustöiden päättyessä aloitamme uuden suuripiirteisen vesivoima-asemain rakennustyön.

Suuri rakennusohjelma tullaan toteuttamaan kemian alalla. Kemiallinen basis on meillä huomattavasti kasvanut. Mutta tämä kasvu ei ole läheskään riittävä, ja meidän on luotava hinnalla millä hyvänsä uusi voimakkaampi pohja kemian teollisuuden kasvulle, sillä kemiasta ovat nyt kiinnostetut sekä maatalous että teollisuus ja myöskin puolustus.

Näin ollen siis vuodelle 1932 tulee suuria pääomasijoituksia kemialliseen teollisuuteen, ja suuri joukko tuotantolaitoksia tullaan joudutetulla vauhdilla rakentamaan, osan niistä joutuessa käyntiinpantavaksi jo vuonna 1932. Rikkihapon ja superfosfaatin, soodan ja amoniakin tuotannon kohottaminen tulee tapahtumaan pääasiassa uusien tuotantolaitosten laskuun, muun muassa Beresnikovin kombinaatin, Nevskin ja Vosnesenskin kombinaattien, osaksi Bobrikin ja Kelotinskin rikkihappotehtaan y.m. avulla.

Kemiallinen teollisuus kehittää useita uusia tuotantoaloja, jotka eivät ole ennen olleet tunnettuja meidän taloudellemme. Niinpä esim. suuresti laajenee plastillisten massojen tuotanto. Vuonna 1932 kemiallisten plastillisten massojen tuotannon arvo nousee 54 milj. ruplaan; plastillisista massoista tullaan valmistamaan useita uusia esineitä.

Kemialliseen teollisuuteen sijoitettavan pääoman yleinen määrä on 675 milj. rpl. edellisen vuoden 583 milj. rpl. asemasta.

Värillisen metallurgian alalla suunnitellaan suurta rakennustyötä ja huomattavaa tuotannon kohottamista. 53 tuh. tonnin asemesta kuparia, mikä tuotettiin vuonna 1931, meidän on saatava sulatetuksi 100 tuh. tonnia kuparia; sinkin tuotannon on noustava 11,1 tuh. tonnista 28,7 tuh. tonniin, lyijyn 19,6 tuh. tonnista 46,25 tuh. tonniin. Pääomasijoitusten määrä värilliseen metallurgiaan on 600 milj. rpl. vuonna 1931 käytettyjen 375 milj. rpl. asemasta.

Nämä sijoitukset myöskin keskitetään niihin objekteihin, niille työpaikoille, jotka voidaan mahdollisimman pian panna käyntiin. Vuodeksi 1932 laadittu suunnaton rakennusohjelma tekee erikoisen aktuaaliseksi kysymyksen tuotantovoimien rationaalisesta sijoittamisesta Neuvostoliiton koko alueelle. Johtavina periaatteina tässä kysymyksessä tulee olla niiden ohjeiden, jotka jo Lenin antoi teollisuuden maksimaalisesta sijoittamisesta raaka-aineiden ja polttoaineiden peruslähteiden luokse. Tämän ohella leniniläisen kansallisuuspolitiikan horjumaton toteuttaminen velvoittaa meitä — ratkaistaessa kysymystä tuotantovoimien sijoittamisesta Neuvostoliiton alueella — ottamaan huomioon myöskin välttämättömyyden kaikin tavoin osallistuttaa talouselämään kansallisia alueita, luoden tällä tavoin aineellisen pohjan jälelle jääneiden kansojen osallistuttamiselle sosialistiseen rakennustyöhön.

Näihin perusperiaatteisiin nojautuen puolue on antanut tarkat ohjeet teollisuuden kehittämisestä Idässä, toisen hiili- ja metallurgisen alueen luomisesta ja takapajuisten kansallisten alueiden teollisen kehittämisen jouduttamisesta. Ratkaisevia voittoja me olemme tällä alalla saaneet jo viisivuotissuunnitelman kolmena ensimmäisenä vuotena. Uralo-Kusnetskin kombinaatin laaja rakentaminen, Karagandan saattaminen talouselämän piiriin, suuret liikennerakennustyöt Kasakstanissa ja Siperiassa — kaikki tämä antaa mahdollisuuden väittää varmaksi, että viisivuotiskauden kolmena ensimmäisenä vuotena me saimme aikaan ratkaisevan käänteen tuotantovoimien alueellisen sijoittelun alalla.

Vuoden 1932 tulee suuresti kehittää tätä käännettä. Mikäli v. 1932 suunnitelman pääakselina on metalli, hiili, konerakennus, liikenne, sikäli me pääomasijoituksessa menemme niihin piireihin ja niille alueille, jotka ovat ratkaisevia näillä aloilla. On luonnollista, että tämän vuoksi Neuvostoliiton kaikkien alueiden tasasuhtainen kasvu ei käy yhteen vuoden 1932 kansantaloussuunnitelman perusajatuksen kanssa. Tätä vastaavasti pääomasijoitukset keskitetään ratkaiseviin hiili-, metallurgisiin ja konerakennuspiireihin.

Tärkeimpien piirien ja solmujen kesken jakautuvat sijoitukset seuraavalla tavalla: Keskinen alue (Moskova, Ivanovo, Nishni-Novgorod, Keskinen Mustanmullan alue) saa kaikkiaan talouteensa 2.800 milj. rpl., Itä (Ural, Länsi-Siperia, Itä-Siperia) saa kaikkiaan talouteensa 3.220 milj. rpl., Etelä (Ukraina, Pohjois-Kaukaasia) saa kaikkiaan talouteensa 3.980 milj. rpl. Uralo-Kusnetskin kombinaatin osalle yksistään lankeaa 20,3 % kaikista pääomasijoituksista ja 30,2 % kaikista teollisuuteen kiinnitettävistä pääomasijoituksista. Etelä saa vastaavasti 24,8 % kaikista sijoituksista ja 29,8 % teollisuussijoituksista. Näin ollen siis Neuvostoliiton kaksi tärkeintä hiilimetallurgista aluetta saavat 45,1 % kaikista pääomasijoituksista. Ja jos otamme teollisuuden, niin nämä kaksi hiili-metallurgista aluetta saavat 60 % kaikista teollisuussijoituksista.

Talouden eri alojen rakennus- ja tuotanto-ohjelmat alleviivaavat vielä voimakkaammin niitä alueellisia muutoksia, jotka näkyvät jo näistä yleisistäkin luvuista. Niinpä esim. sähkörakennusohjelman lähtökohtana on tärkeimpien hiilialueiden tarpeiden täydellinen tyydyttäminen ja defisitin likvidoiminen keskusteollisuusalueilla.

800 miljoonan ruplan pääomasijoituksista piirisähköasemiin Ukraina saa 131,3 milj. rpl., Ural 93,5

milj., Länsi-Siperia 31,3 milj. Leningradin alue 122,1 milj. ja Moskovan alue 95 milj. rpl., joka yhteensä on 51,5 % kaikista pääomasijoituksista sähkörakennusalalle. Vuonna 1932 pannaan käyntiin Dneprin sähköaseman ensivuoro jonka voimakkuus on 372 tuh. kw. Suunnaton periaatteellinen merkitys on päätöksellä rakentaa Volgalle kaksi vesivoima-asemaa. Se merkitsee, että käydään käytännöllisesti käsiksi Suuren Volgan probleemin ratkaisemiseen. Pääomarakennustöiden suuntaaminen esim. hiilen alalla myös heijastaa tätä käännöstä Itään. Hiilentuotannon painopiste siirtyy myöskin Itään.

Suuresti kohoaa Kusbassin ominaispaino — 7,5 %:sta 12,2 %:iin. Karagandan ominaispaino nousee 0,1 %:sta 3,2 %:iin. Hyvin jyrkästi nousee Moskovan alueen hiilen tuotannon ominaispaino — 3,7 %:sta 6,4 %:iin. Naftateollisuudessa sellaisten vanhojen alueiden kuin esim. Bakun ominaispaino ensi kerran vuonna 1932 laskee — 55 %:iin vuonna 1932 58 %:sta vuonna 1931. Sen sijaan hyvin voimakkaasti kohoaa naftan tuotannossa sellaisten piirien ominaispaino kuin esim. Sredasnafta ja Mainafta. Mainaftan ominaispaino kohoaa 2,9 %:sta 7,3 %:iin.

Metallin alalla tapahtuu myöskin huomattava siirtyminen Itään. Etelän ominaispaino valuraudan tuotannossa laskee 73,9:stä vuonna 1931 61,1:een prosenttiin vuonna 1932. Keskinen alue putoaa 7,5:sta 6,27 prosenttiin — samanaikaisesti kuitenkin huomattavasti absoluuttisesti kasvaen. Mutta sen sijaan Ural hyppää 18,4 prosentista 25,4 prosenttiin. Metallin yleisessä tuotannossa Siperian osuus kasvaa 7,3 prosenttiin. Niin huomattava itäisten alueiden ominaispainon kohoaminen johtuu siitä seikasta, että 24 uudesta masuunista, jotka pannaan käyntiin v. 1932, 10 uunia tulee Magnitogorskin ja Kusnetskin osalle, ja 64 martenuunista nämä tehtaat saavat 19.

Liikenteen alalle suurin osa aineellisista ja finanssivaroista keskitetään Magnitogorskista, Donbassista ja Kusbassista ulosvievien liikenneväylien kuljetuskyvyn kohottamiseen: tärkeimmille linjoille toiset raiteet, profiilien lieventäminen, automaattisen semafoorijärjestelmän käytäntöönotto, uusien tehdasalueiden solmukohdat; Donbassista ja Siperiasta ulosvievien teiden osalle tulee yli 50 % kaikista sijoituksista. 1.186 kilometristä kiskotettavia toisia raiteita tulee Uralo-Kusnetskin kombinaatin alueelle ja Siperiasta ulosvievien linjojen osalle 570 kilometriä, so. puolet.

MAATALOUS.

Maatalous tulee vuonna 1932 suuresti kehittymään. Sosialistisen maatalouden voitto vuonna 1931 muutti Neuvostoliiton suurmaanviljelyksen maaksi.

Rinnan kollektivisoimissuunnitelman huomattavan ylittämisen kanssa kollektivisoimisliike synnytti ja järjesti tavara-karjatalouden yhteiskunnallistuttamisen luomalla kollektiivitalous-tavarafarmeja. Näiden kollektiivitalous-tavarafarmien laaja kasvu muodostaa sen kollektiivitalous-karjatalouden uuden muodon, joka takaa sen kehittymisen mahdollisimman tuottavassa ja mahdollisimman runsaassa tavaramuodossa.

Takapajuisena osana maataloudessa vuonna 1931 olivat satoisuus, lypsy ja muut maataloustuotannon laatuosoittimet. Vain suurtaloudella on kaikki mahdollisuudet työn tuottavaisuuden kohottamiseen maataloudessa, satoisuuden kohottamiseen.

Sosialistisen maatalouden ehdoton voitto (pereves) terävästi asetti ratkaistavaksi kysymyksen sen järjestöllisestä uudelleenjärjestämisestä. Neuvostotaloudet — maanviljelyksen ja karjanhoidon oikeat suurtaloudet — rakentuvat KK:n ohjeiden mukaan siihen suuntaan, että palsta (utshastok) muuttuu neuvostotalouden tuotannolliseksi perusyksiköksi. Tätä vastaavasti neuvostoviljatalousyhtymä on muodostanut noin 1,300 palstaa viljaneuvostotalouksissa. Liian suuret karjatalousyhtymän, voitrustin ja muiden yhtymäin neuvostotaloudet on jaetut pienemmiksi. Karjatalousyhtymän 188 neuvostotaloudesta on joulukuun 10 päivään mennessä 59 suurta taloutta jaettu 120:een pienempään ja järjestetty 1255 palstaa.

Muuttuu myöskin kollektiivitalousliike. Kuluneen vuoden aikana kollektiivitalouksissa on suoritettu suuri työ johtavien voimien valitsemisessa ja lujittamisessa. Huomio prikatiiriin, kollektiivitalouden johdon järjestöllinen lujittaminen, taistelu uusien koroitettujen tuotantonormien puolesta — kaikki tämä on suoritettava sosialistisen maatalouden yleiseksi uudelleenjärjestämiseksi, puolueen tunnuslauseen "uudella tavalla työskennellä, uudella tavalla johtaa" toteuttamiseksi.

Vuonna 1932 maatalouteen virtaa uusi suunnaton traktorimäärä: vähintäänkin 1 milj. hevosvoimaa, 11.000 autoa sekä maatalouskoneita ja työvälineitä 900:n miljoonan ruplan arvosta.

Tämän uuden konetekniikan, joka vuonna 1932 virtaa maatalouteen, erikoisuutena on se, että nämä uudet traktorit ja monimutkaiset koneet ovat kokonaan sosialistisen teollisuuden tuottamia. Vuonna 1932 varustetaan maataloutta koneilla sellaisella summalla, joka on miltei yhtä suuri kuin vuonna 1928 maataloudessa käytännössä olleiden kaikkien koneiden ja työvälineiden yhteenlaskettu arvo. Vuonna 1928 oli maataloudessa koneita 1.058 miljoonan ruplan arvosta. Vuonna 1932 me annamme maatalouden pelloille pelkkiä maatalouskoneita 900 milj. ruplan arvosta. Mutta kun vuonna 1928 maataloudessa olleet työvälineet olivät enimmäkseen joko hevosvoimalla vedettäviä tai käsityövälineitä, niin vuonna 1932 annettavista koneista on 90 % monimutkaisia koneita ja traktorien vedettäväksi tarkoitettuja.

Te kaikki tiedätte, että kaikkein vaikein meillä — erikoisesti talouden kasvaessa — on elonkorjuu. Tätä vastaavasti on maatalouden uudelleenvarustamisen erikoisuutena se seikka, että elonkorjuukoneet muodostavat 67,2 % kaikkien maatalouteen annettavien maatalouskoneiden ja työvälineiden arvosta.

Jo kuluneena vuonna maataloudessa muodostui yli 2,5-miljoonainen armeija kollektiivitalouksien jäseniä ja neuvostotalouksien työläisiä, jotka pystyivät käyttämään uusia maatalouskoneita, traktorikombaineja ja monimutkaisia työvälineitä. Vuonna 1932 tämä joukko muodostaa yli 5-miljoonaisen armeijan ammattitaitoisia työläisiä Neuvostoliiton pelloilla. Maataloudessa tapahtuu takapajuisen, uuvuttavan talonpoikaistyön muuttaminen, sen kohottaminen teollisuustyöläisen työn tasolle.

Maatalouteen annettavien uusien koneiden koko antaa mahdollisuuden kehittää konetraktoriasemain rakennustyötä kaikilla Neuvostoliiton maanviljelysalueilla.

Se merkitsee, että Neuvostoliiton kaikkiin piireihin leviävät konetraktoriasemat, jotka kuluneiden vuosien esimerkillä ovat todistaneet olevansa kollektiivitalo-

uksien sosialistisen lujittamisen ja niiden teknillisen uudelleenvarustamisen perusmuoto. Konetraktoriasemien suoritettavana on hyvin suuret tehtävät: on välttämätöntä laajentaa taistelua traktorin premman käytön puolesta, täytyy kehittää taistelua vastuuttomuuden likvidoimiseksi traktorien käytössä, on taisteltava traktorien ja työvälineiden huolimatonta hoitoa vastaan, on kehitettävä sosialistista kilpailua, iskuruutta ja urakkatyötä työn tuottavaisuuden kohottamiseksi ja traktorien maksimaaliseksi käyttämiseksi.

Keskitetty huomio karjanhoitoon vuoden 1932 suunnitelmassa kuvastuu selvästi kaikissa tämän suunnitelman osissa. Pääomasijoitukset neuvostokarjanhoitotalouksiin kohoavat 30 % vuoteen 1931 verraten, yleisen maatalouteen sijoitettavan pääomamäärän kohotessa vain 21,2 %. 55 % kaikesta rakennustöiden arvosta tulee karjakartanoiden rakentamisen osalle. Karjanhoito-työvälineiden ominaispaino maatalouskoneiden tuotannossa kohoaa. Karjanhoitotrustit saavat vuoden 1932 suunnitelmassa 67,4 % maatalouden sähköistämiseen sijoitettavasta summasta. Karjan pääluku neuvostotalouksissa ja kollektiivitaloustavarafarmeissa kasvaa. Niinpä esim. karjanhoitoyhtymän karjan pääluku kasvaa vuonna 1932 2,1 miljoonasta 2,95 miljoonaan, sianhoitoyhtymän 1 miljoonasta 2,9 miljoonaan, voiyhtymän 216:sta tuhannesta lehmästä 320:een tuhanteen. Lampaanhoitoyhtymän pääluku kasvaa 47:stä tuhannesta 73:een tuhanteen. Kollektiivitaloustavarafarmien karja muodostaa kollektiivisissa liha- ja maitotalouksissa 11,1 miljoonaa päätä (vasikat mukaanluettuina), kollektiivisianhoitotalouksissa 4,5 milj. ja kollektiivilampaanhoitotalouksissa 9 milj. päätä.

Karjanhoidon kehityksessä vuonna 1932 on keskeisimpänä kysymyksenä nopeasti kehittyväin tuotantoalojen luominen — sianhoito, linnunhoito j.n,e.

Vuoden 1932 suunnitelman ratkaisevana renkaana on taistelu jyväviljojen satoisuuden kohottamiseksi, tositaistelu hukkaantumisia vastaan elonkorjuussa. Satoisuuden kohottaminen on vuoden 1932 suunnitelmassa suunniteltu 8,5 sentneriksi hehtaarilta. Tämä satoisuuden kohottaminen nostaa viljamäärää v. 1932 120 miljoonalla sentnerillä, s.o. 720 milj. puudalla. Tästä käy selville satoisuuden kohottamisen suuri merkitys. Yksi prosentti satoisuuden kohottamisessa antaa suunnattoman tuloksen viljan määrässä: 720 milj. puutaa; tämän tähden satoisuuden kohottaminen tähän määrään hinnalla millä tahansa on tärkein tehtävä maataloudessa vuonna 1932.

Tulevan vuoden suunnitelma maatalouden alalla on samalla kertaa kevyen teollisuutemme raaka-aineiden basiksen edelleenkehittämisen suunnitelma. Konetraktoriasemien menestyksellinen rakentaminen puuvilla-, sokerijuurikas- ja pellavanhoitopiireissä, agrotekniikan kehitys kollektiivitalouksissa ja neuvostotalouksissa tulee takaamaan voimakkaan lisäyksen puuvillan, pellavan ja sokerijuurikkaan tuotannossa.

Uudet korjuukoneet pellavaa, puuvillaa ja sokerijuurikasta varten, 150 tehtaan rakentaminen pellavan ja hampun muokkaamiseksi tekevät vallankumouksen näillä maatalouden takapajuisilla aloilla.

Sosialististen ainesten ehdoton voitto (pereves) maataloudessa, jonka me olemme saavuttaneet jo v, 1931, takaa täyskollektivisoimisen pääpiirteissään päättämisen vuonna 1932 ja kollektivisoitujen talonpoikaistalouksien prosentti-

määrän kohottamisen 72—75:een, taaten samalla pääpiirteissään kulakkien likvidoimisen luokkana.

TYÖVÄENLUOKAN JA KOLLEKTIIVITALOUKSIEN JÄSENTEN HYVINVOINNIN KOHOAMINEN.

Maatalouden ja suurteollisuuden kasvun pohjalla kevyt teollisuus vuoden 1932 suunnitelman mukaan huomattavasti laajenee. Kevyen teollisuuden mahdollisuudet huomattavasti laajenevat. Ravintoaineteollisuuden tuotanto kohoaa v. 1932 36 % vuoden 1931 tuotantoon verraten. Säilyketeollisuus kasvaa 80 %, voin tuotanto 69 %, sokeriteollisuus 58 % ja kalan tuotanto 53 %.

Neljän suuren ja keskinkertaisen lihakombinaatin rakennustöiden päättyminen ja uusien lihakombinaattien rakennustöiden aloittaminen vuonna 1932 takaavat lujan pohjan lihateollisuuden sosialistiselle rekonstruoinnille ja kaikkien lihajätteiden maksimaaliselle hyväksi käytölle. Me luomme mahtavan lihateollisuuden. Teollisuusala, joka oli meillä aikaisemmin äärimmäisen alhaisella tasolla ja tosiasiallisesti oli käsityöläismäinen, luodaan nyt tekniikan viimeisen sanan mukaan. Lihateollisuuden alalla luodaan oikeita teollisuuslaitoksia.

Puuvillan tuotannon kohoaminen -- se ylittää sodanedellisen tuotannon kaksinkertaisesti — takaa puuvillakangasteollisuuden tuotannon kohoamisen vuoteen 1931 verraten 23,8 %. Vuonna 1932 ryhdytään puuvillakangaskombinaatin rakennustöihin Keski-Aasiassa — se antaa tosialun puuvillateollisuuden siirtämiselle sen raaka-ainelähteiden luo.

Puuvillakankaiden tuotannon huomattava kasvu takaa suuren kasvun pukuteollisuudelle, jonka tuotanto lisääntyy v. 1932 28 %.

KK:n lokakuun täysistunto kiinnitti erikoista huomiota neuvostokaupan kehittämiseen ja työläisten varustamisen parantamiseen. Kevyen teollisuuden tuotannon huomattava kohoaminen ja ravintoainehankinnat luovat mahdollisuuden työläisväestön varustamisen parantamiseen; sitä paitsi ne aiheuttavat välttämättömyyden ehdottomasti ja aikanaan toteuttaa KK:n lokakuun täysistunnon päätöksen neuvostokaupan laajentamisesta.

Tavaravaihto kohoaa vuonna 1932 35 miljaardiin ruplaan, s.o. ylittää vuoden 1931 tavaravaihdon 30 prosentilla. Tämän saavuttamiseksi on lisättävä myyntiverkkoa ja avattava suuri määrä uusia kauppoja. Yksistään Sentrosojusin ja varusteluasiain kansankomissariaatin linjalla avataan 10.000 uutta makasiinia; tarkoituksena on saada viidellä tuhannella varusteluasiain kansankomissariaatin makasiinilla varustetuksi kaikki piirikeskukset ja maaseudun teollisuuspaikkakunnat. Paitsi varusteluasiain kansankomissariaatin ja osuuskauppojen makasiineja avaavat suuren määrän makasiineja kollektiivitaloudet, maa-asiain kansankomissariaatin alaiset järjestöt ja myöskin teollisuus.

Tämä kaupan vilkastuminen, tämä tavaravaihdon kohoaminen 30 % viime vuoteen verrattuna tekee neuvosto-osuusliikkeiden työn äärimmäisen tärkeäksi osaksi kansantaloussuunnitelmassamme.

Suuri merkitys on suunnitellulla yhteiskunnallisen ruokailun suurentamisella. Yhteiskunnallisen ruokailusysteemin jakamien annosten määrä kohoaa 50 miljoonaan, t.s. ylittää 50:llä %:lla vuoden 1931 määrän.

Minä puhuin jo edellä siitä, että suunnitelma edellyttää suurta asuntorakennustyötä. Tämä myös-

kin tapahtuu työväenluokan ja työtätekevien etujen ja tarpeiden tyydyttämiseksi.

Näin ollen siis vuoden 1932 suunnitelma, tämä sosialistisen rakennustyön jatkuvien voittojen suunnitelma on samalla työväenluokan hyvinvoinnin jatkuvan kohottamisen suunnitelma.

Kansantalouden jatkuvan kasvun tuloksena työväenluokan yleinen lukumäärä nousee vuonna 1932 2,4 miljoonalla henkilöllä — 18,6 miljoonasta 21,0 miljoonaan. Työpalkan ja työväenluokan lukumäärän suunniteltua kasvua vastaavasti täytyy myöskin palkkarahaston nousta. V. 1931 oli työpalkkarahasto 21,1 miljardia ruplaa; v. 1932 työpalkkarahasto nousee 26,8 miljaardiin ruplaan vuodessa. Tällainen työpalkkarahaston kohoaminen merkitsee jatkuvaa työväenluokan väestön tuloista saaman osuuden kohoamista. Työn alalla vuoden 1932 tärkeimpänä tehtävänä tulee olemaan työpalkan jatkuva järjesteleminen ja työn organisoimiskysymykset. Työn tuottavaisuuden alalla on vuodeksi 1932 merkitty hyvin suuri tehtävä. Edellytetään työn tuottavaisuuden kohoavan 22 %. Vain sillä ehdolla voidaan valmistaa se suunnaton määrä tuotteita, joka on vuoden 1932 suunnitelmaan merkitty.

Työn tuottavaisuuden kohoamiseen täytyy vaikuttaa myöskin työehtojen huomattavan paranemisen. Työehtojen paranemiseen kuuluu m.m. seitsentuntisen työpäivän toteuttaminen vuonna 1932 koko teollisuudessa. Vuosi 1932 edellyttää suuresti kasvavan pääomasijoitusten työehtojen parantamistarkoituksiin. Niinpä esim työnsuojelukseen KKTN:n alaisessa teollisuudessa luovutetaan 111 milj. rpl., eli 80 % enemmän kuin vuonna 1931 käytettiin. Asuntorakennusasiasta minä jo puhuin. Kaiken tämän tulee vaikuttaa työn tuottavaisuuden kohoamiseen.

Keskimääräinen työpalkka kansantalouden kaikilla aloilla tulee v. 1932 ylittämään viisivuotissuunnitelman 20,7 %. Työpalkkarahasto tulee — työläisten lukumäärän noustua paljon suuremmaksi kuin viisivuotissuunnitelmassa edellytettiin — nousemaan 60 % suuremmaksi kuin viisivuotissuunnitelma edellytti.

Yhteiskunnallisen vakuutuksen rahasto ylittää viisivuotissuunnitelman 69 %. Työnsuojelukseen sijoitettava pääoma ylittää miltei kaksinkertaisesti viisivuotiskauden viimeiselle vuodelle suunnitellun määrän. Ei saa unohtaa, että työläisen elintason kohoamista ei meillä määrittele pelkästään se henkilökohtainen työpalkka, jonka työläinen saa käsiinsä. Vielä enemmän kuin nominaalipalkka kohoavat työvoiman uusintamisen yhteiskunnalliset rahastot, n.s. sosialisoitu työpalkka.

Suunnaton merkitys oli työläisten hyvinvoinnin kohottamisessa työttömyyden poistamisella ja työssäkäypien perheenjäsenten luvun lisäämisellä. Se muutti tyystin työväenluokan hyvinvoinnin tilaa.

Suuri vaikutus työn tuottavaisuuden kohottamissuunnitelman täyttämiselle tulee olemaan sosialistisen kilpailun ja iskuruuden jatkuvalla kehittämisellä. Vain jatkuvan mitä laajimman näiden uusien työmuotojen kehittämisen avulla me voimme täyttää sen suuren tehtävän, joka työn tuottavaisuuden alalla on merkitty vuoden 1932 suunnitelmaan. Iskuruuden ja sosialistisen kilpailun kasvaminen jatkuu. Erikoisen arvokasta on tässä suhteessa se, että rinnan sosialistisen kilpailun huomattavan määrällisen kasvun kanssa meillä tapahtuu tämän liikkeen jatkuva nousu ja sen siirtyminen yhä korkeammille asteille, suuren laajuu-

den ovat saaneet laatuprikaadit, ratsionalisoimisprikaadit. Vaikeata olisi löytää sellaista tuotantolaitosta, jossa nykyisin ei olisi täydennnyssuunnitelmia, työnormien kohottamista työläisten itsensä aloitteesta j.n.e. Ja lopuksi viime kuukausina lisääntyvät taloudellisen itsenäisyyden perusteilla työskentelevät prikaadit; ne heijastavat täydellisimmin työläisten huolenpitoa ei pelkästään määrällisistä mutta myöskin laadullisista osoittimista.

KAADERIT.

Muutama sana kaadereista. Vuoden 1932 suunnitelmassa on suuri ohjelma tällä alalla. Ammattitaitoisten työläisten, insinöörien ja teknikkojen antaminen kansantaloudelle on eräs ratkaisevia voiton ehtoja taistelussa sosialismin puolesta.

Vuoden 1931 lopussa kansantaloudessamme on jo 226 tuhatta spesialikoulutuksen saanutta insinööriä ja teknikkoa. Jos otamme lukuun kaikki insinööri-teknillisen osaston yhdistämät kansantalouden spesialistit — praktikotkin mukaan luettuina — saamme tänään insinööri-teknillisten voimien lukumääräksi 600 tuhatta — toissa vuonna olleiden 300 tuhannen asemesta. Kahden vuoden kuluessa on insinöörien ja praktikkojen lukumäärä kaksinkertaistunut.

On itsestään selvää, että nämä luvut ja tämä nopea kasvu ei voi meitä vielä tyydyttää, mikäli kansantalous kehittyy nopealla vauhdilla. Vuonna 1932 me jatkamme kaaderien valmistuksen jouduttamista. Niinpä esim. korkeakouluihin tullaan vuonna 1932 vastaanottamaan 257,600 henkilöä, joka on 139 % vuoden 1931 vastaanotosta. Teknikumeihin otetaan 591.000 henkilöä eli 155 %, työläistiedekuntiin 358.700 eli 196 %, tehdaskouluihin 1.036.000 eli 144 %. Päästöt myöskin suurenevat.

Teknikumit päästävät 175.000 henkilöä eli kaksi kertaa enemmän kuin v. 1931. Työläistiedekunnat päästävät 121.000 eli 80 % enemmän kuin v. 1931, tehdaskoulut päästävät 364.000 nuorta ammattitaitoista työläistä, eli neljä kertaa enemmän kuin vuoden 1931 päästö.

Tämän kaiken seurauksena vuoden 1932 lopussa tulee korkeakouluissa, teknikumeissa, työläistiedekunnissa ja tehdaskouluissa opiskelijoita olemaan noin 4 milj. henkilöä 2,7 milj. henkilön asemesta vuonna 1931. Noin neljä miljoonaa ihmistä tulee valmistautumaan kansantaloutemme, sosialistisen rintamamme ammattitaitoisiksi työntekijöiksi.

Eräs kaikkein huomattavimpia meillä tapahtuvia prosesseita on se, että sosialistisen teollisuuden, liikenteen ja maatalouden työntekijät täyttäessään välittömiä tuotannollisia tehtäviään samanaikaisesti omaksuvat tuotantoprosessin tieteellis-teknillisen ja teoreettisen puolen. Näin syntyy uusi työntekijätyyppi, jossa yhtyy välitön praktikko ja määrätyssä määrin teknikko tai vieläpä insinöörikin.

Kapitalismi eroitti tieteen välittömistä tuottajista. Tämä oli — Marxin sanojen mukaan — eräs kapitalistisen tuotannon lakeja. Sosialismi luo uuden ihmistyypin — siinä on eräs maamme historiallisen kehityksen tämän kauden merkittävimpiä ilmiöitä.

Alemman kouluutuksen alalla on myöskin suuniteltu suunnaton ohjelma. Valistusasiain kansankomissariaatin kouluissa tulee kaikkiaan opiskelemaan 24,7 miljoonaa lasta.

LAATUOSOITTIMET.

Lopuksi minä haluaisin puhua välttämättömyydestä täyttää suun-

nitelma laatuosoittimien alalla. Esitän muutamia laskelmia, jotka osoittavat laatuosoittimien merkityksen suunnitelman täyttämisessä.

Tuotantohinnan kohoamisesta v. 1931 v:een 1930 verraten kansantalouden perusaloilla aiheutuneen tappion lasketaan olevan likipitäen puolitoista miljaardia ruplaa. Tämä tappio muodostaa — jos vertaamme sitä vuoden 1931 suunniteltuun tuotantohinnan alentamiseen — yli 4,5 miljaardin ruplan.

KKTN:n alaisessa teollisuudessa, jolla oli tehtävänä alentaa tuotantohintaa 10 %, mutta joka päättää vuoden 1931 2:n %:n tuotantohinnan nousulla — tämän tappion rahallinen määrä on 1.800 milj. ruplaa.

Liikenne, jonka tuli alentaa kuljetuskustannuksia 20%, alensi niitä vain 2 %. Tämä aiheutti kansantaloudelle noin 500 miljoonan ruplan tappion. Varusteluasiain kansankomissariaatin alainen teollisuus, jonka tehtävänä oli alentaa tuotantohintaa 11 %, sai alennetuksi vain 1,5 % aiheuttaen siten kansantaloudelle 400 milj. ruplan tappion j.n.e.

Satoja miljoonia ja miljaardeja menettää kansantalous huolimattomasta suhtautumisesta tuotantohinnan alentamistehtävään. Vuodelle 1932 suunnittelemamme 7 % tuotantohinnan alennus tulee säästämään kansantaloudelle yli 5 miljaardin ruplan, jos otamme lukuun vain KKTN:n ja varusteluasiain kansankomissariaatin alaisen teollisuuden. Meidän on tänä vuonna lisäksi saatava aikaan ratkaiseva käänne polttoaineiden, metallin, rakennusaineiden y.m.s. käytössä. Me kulutamme metallia ja polttoaineita rosvomaisella tavalla, huolimatta siitä, että niitä meillä on riittämättömästi. Suunnitelma edellyttää, että meidän on saatava aikaan vähintäänkin 10:n %:n vähennys polttoainekuluissa, 15:n %:n vähennys metallin käytössä tuotantolaitoksissa ja 20:n %:n vähennys sen käytössä rakennusteollisuudessa.

On aivan selvää, että huomaavaisella suhtautumisella tähän asiaan, huomion mobilisoimisella tähän kysymykseen me voimme säästää metallia, rakennustarpeita ja teollisuuden raaka-aineita; jos me mobilisoimme tähän kysymykseen laajat proletaarijoukot, instituuttiemme työn, teknillisen ajatuksen yleensä, niin kaikki se takaa meille tämän vaikean, jännitetyn tehtävän täyttämisen laatuosoittimien alalla.

Toverit, suunnitelma vuodelle 1932 on suuri. V. 1932 meidän on täytettävä viisivuotissuunnitelma ja toteutettava siis puolueen mitä tärkein tunnus. Tästä käy selväksi tämän suunnitelman täydellisen täyttämisen yleismaailmallis-historiallinen merkitys.

Vuoden 1932 suunnitelman täyttäminen on maamme työväenluokan ja kollektiivitalouksien jäsenten kunniakysymys, sillä maamme työväenluokka on antanut sitoumuksen koko maailman edessä, maailman proletariaatin edessä: rakentaa sosialismi maassamme sellaisella vauhdilla, että neljässä vuodessa kuljemme sen matkan, joka oli suunniteltu kuljettavaksi viidessä vuodessa.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Kansantaloussuunnitelmasta v:ksi 1932.

(KONTROLLILUVUT).

SNTL:n toimeenpanevan keskuskomi tean päätös.

Viisivuotissuunnitelman kolmas vuosi (1931) oli työväenluokan uusien voittojen ja saavutusten vuosi sosialistisessa rakennustyössä. Huolimatta riittämättömän nopeasta kasvusta erinäisillä teollisuuden aloilla kohosi teollisuustuotanto v. 1931 20—21 % v. 1930 tuotantoon verrattuna.

Näin ollen vuosi 1931 oli teollisuustuotannon jatkuvan ja voimakkaan nousun vuosi, kun taas kaikissa kapitalistimaissa teollisuustuotanto jatkuvasti laski. Samalla oli tämä vuosi SNTL:ssä työttömyyden likvidoimisvuosi, kun taas kaikissa porvarillisissa valtioissa työttömäin luku katastrofimaisesti kasvoi, — se oli työläisten elinolojen huomattavan paranemisen ja heidän työpalkkansa jatkuvan nousun (18 %:lla) vuosi, kun taas kapitalismin maissa työläisten elinolot tavattomasti huononivat ja heidän työpalkkansa laskivat.

Viisivuotissuunnitelman kolmas vuosi oli **maatalouteen** nähden sen perinpohjaisen uudistamisen vuosi, sosialistisille maatalousmuodoille (kollektiivitaloudet, neuvostotilat) se toi ratkaisevan voiton yksityisomistuksellisista muodoista ja oli samalla maaseudun kapitalististen ainesten tuhoamisen vuotta. Kollektivisoiminen maaseudulla valtasi 62 % kaikista talonpoikaistalouksista ja 79 % kaikista talonpoikain kylvöistä, mikä tietää sitä, että kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelma on täytetty kolminkertaisesti ylittäen. Tämä ratkaiseva asiaintila sai aikaan sen, että jyväviljojen ja teknillisten kasvien kokonaistuotanto — huolimatta kuivuuden aiheuttamasta kadosta useissa tärkeimmissä piireissä (Volga, Kasakstan, Uraali, Läntinen Siperia) — kasvoi vuoteen 1930 verrattuna 6,5 %:lla, ja taas tavaratuotanto (maaseudun ulkopuolinen tavaranvaihto) kasvoi 9—10 %:lla viljan ja teknillisten kasvien hankintojen noususta päätellen.

Täten siis kulunut vuosi oli SNTL:ssä maatalouden jatkuvan nousun vuotta, kun taas kapitalistimaissa maatalous jatkuvasti laski. Samalla oli tämä vuosi SNTL:ssä maaseudun luokkaerilaistumisen lopullista hävittämistä, maaseudun raatajajoukkojen kurjuuden lopettamista ja aineellisten elinolojen perinpohjaista parantamista, kun taas pääoman vallan maissa luokkaerilaistuminen jättiläismäisesti kasvoi ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen elämä entisestäänkin kurjistui.

Saavutetut voitot teollisuuden ja maatalouden alalla takaavat viisivuotissuunnitelman täyttämisen neljässä vuodessa ja on niiden kautta sosialistisen talouden perusta maassamme saatu rakennetuksi.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimeenpaneva keskuskomitea alleviivaa, että nämä voitot ovat tulosta työväenluokan ja työtätekeväin talonpoikain sankarillisista ponnistuksista, tulosta heidän kilpailustaan ja iskuruudestaan, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen oikean politiikan tulosta, tulosta taistelusta bolshevistisista tempoista kaikenlaatuista opportunismia vastaan.

Teollisuuden, maatalouden ja muiden kansantalousalojen nousu sai aikaan SNTL:n kansallistulon jatkuvan kasvun. V:n 1931 tuloksena suureni **kansallistulo** v:teen 1930 verrattuna 13 %:lla, kun samanaikaisesti kaikissa kapitalistimaissa kansallistulo laski 10—20 %:lla.

SNTL:n kansantalouden huomattavista menestyksistä huolimatta, huolimatta siitä, että tuollaiset menestykset ovat saavuttamattomana ihanteena mille hyvänsä kapitalistiselle valtakunnalle, katsoo TPK nämä menestykset aivan riittämättömiksi sosialistisen taloussysteemin mahdollisuuksien katsantokannalta. Toimeenpaneva keskuskomitea katsoo, että sosialistisen talouden mahdollisuuksien kunnollinen hyväksikäyttö olisi voinut kohottaa SNTL:n kansantalouden kasvun tempot vieläkin korkeammiksi. Perussyynä näiden mahdollisuuksien riittämättömään hyväksikäyttöön on pidettävä epäkohtia talousjärjestöjen työssä niin teollisuudessa kuin myöskin maataloudessa ja kuljetuslaitoksessa, epäkohtia työn järjestelyssä tuotantolaitoksissa, epäkohtia työpalkkojen järjestelyssä, puutteellisuuksia konkreettisen johdon alalla, toimeenpanon tarkistuksen puuttumista ja sitä, että taloudelliseen tilinpitoon ei riittävästi ole kiinnitetty huomiota.

Taistelu näitä talousjohdon peruspuutteita vastaan, taistelu vastuunalaisettomuuden hävittämiseksi niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden ja kuljetuslaitoksen aloilta, taistelu tasapalkkauksen hävittämiseksi, taistelu taloudellisen tilinpidon toteuttamiseksi, taistelu konkreettisen johdon ja toimeenpanon tarkistuksen syventämiseksi on sinä välttämättömänä ennakkoehtona, jota ilman ei sosialistisen talouden mahdollisuuksia voida kunnolla hyväksikäyttää eikä **bolshevistisia** kasvutemppoja taata.

Nämä tehtävät voidaan ratkaista vain sosialistista tuotantoa ja rakennustyötä jatkuvasti ja entistä voimaperäisemmin laajentamalla, taistelemalla entistä itsepintaisemmin hallussamme olevien kansantalouden valtavien sisäisten varalähteiden hyväksikäytöstä ja ensi kädessä kehittämällä tärkeimpiä kansantalouden aloja — polttoaineteollisuutta, metallurgiaa, konerakennusta ja ennen kaikkea rautatielaitosta varten työskentelevää konerakennusteollisuutta.

Kaikki työväenluokan käytettävissä olevat keinot ja voimat, aineelliset ja rahalliset varat on ennen kaikkea suunnattava näiden kansantalousalojen kehittämiseen. Niiden alojen tuotanto- ja rakennussuunnitelmat, jotka varustavat metallurgiaa, polttoaineteollisuutta, konerakennusta ja kuljetuslaitosta työkalustolla, raaka-aineilla ja käyttövoimalla, on laadittava siten, että **näiden ratkaisevien kansantalousalojen kaikki tarpeet tulisivat täysin tyydytetyiksi.**

Uuden rakennustyön piirisijoittelua suunniteltaessa on kaikilla aloilla otettava huomioon **takapajuisten kansallisten piirien entistä nopeampi kohottaminen ja teollisuuskeskusten luominen niihin, uusien piirien sisäisten varalähteiden** (luonnonrikkaudet, maataloudelliset raaka-aineet) **suurempi hyväksikäyttö** ja rautatielaitoksen työn helpoittaminen, mikä vaatii jatkuvaa ja entistä voimaperäisempää huomiota Keski-Aasian, Kasakstanin Siperian ja Kaukaisen Idän piireihin.

Kaikkea tätä lähtökohtanaan pitäen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton TPK päättää:

I. TEOLLISUUS.

1) V:lle 1932 määritellään valtion teollisuuden **kokonaistuotannon kasvu** 36 prosentiksi, mikä tietää viisivuotissuunnitelman täyttämistä 4:nnen vuoden loppuun mennessä ja minkä tuloksena on sodanedellisen teollisuustason ylittäminen melkein 4-kertaisesti.

Kokonaistuotannon kasvu niillä teollisuusaloilla, jotka tuottavat tuotantovälineitä, määritellään **43 prosentiksi** ja laajan kulutuksen tarvikkeita tuottavilla aloilla — **29** prosentiksi.

2) Tärkeimmille teollisuusaloille vahvistetaan seuraavat **tuotantotehtävät: kivihiiltä** — 90 milj. tonnia, **valurautaa** — 9 milj. tonnia, **terästä** 9,5 milj. tonnia, **valssirautaa** — 6,7

milj. tonnia, siitä laaturautoja — 676 tuh. tonnia, **konerakennus** — 6.800 milj. ruplaa, siitä maatalouskoneita — 940 milj. rup., traktoreita 82 tuh. kpl., automobiilejä — 73 tuh. kpl., höyryvetureita — 1.300 kpl., tavaravaunuja kaksiakselisina laskettuina — 50 tuh. kpl. (siitä Kulkulaitosasiain Kansankomissariaatin tehtaissa — 9 tuh. kpl.), **puuvillakankaita** — 3.061 milj. m., **jalkineita** — 91,5 milj. paria, **säilykkeitä** — **1.000** milj. purkkia.

Konerakennusohjelman on täysin turvattava metallurgian, polttoaineteollisuuden ja rautatielaitoksen kalustotarpeet näiden talousalojen pääomarakennussuunnitelmaa vastaavasti.

3) Donin ja Kuznetskin alueiden **hiilentuotannon** maksimaalisen kehittämisen ja mekanisoimisen ohella on kaikinpuolisesti joudutettava hiilentuotannon kehittämistä muissa piireissä (Borovitshi, Keski-Aasia, Itäinen Siperia, Kaukainen Itä). varsinkin Uraalilla ja Moskovan piirissä, jonka on mitä lyhimmän ajan sisällä tultava tärkeimmäksi polttoainehankkijaksi Moskovaa ja Moskovan aluetta varten. Tätä vastaavasti määritellään hiilentuotanto-ohjelmaksi Donin alueella 56 milj. tonnia, Kuznetskissa — 11 milj. tonnia, Moskovan piirissä — 6 milj. tonnia, Karagandassa — 2,5 milj. tonnia, Itä-Siperiassa — 3,7 milj .tonnia, Uraalilla — 6 milj. tonnia, Kaukaisessa Idässä — 3 milj. tonnia ja Keski-Aasiassa — 1,5 milj. tonnia.

V:lle 1932 määritellään kivihiiliteollisuuden pääomarakennusohjelma **810** milj. ruplaksi, mikä edellyttää rakennettavaksi uusia ja rekonstruoitavaksi vanhoja kaivoksia yhteiseltä tuotantoteholtaan 195 milj. tonnia kivihiiltä vuodessa, siitä Donin alueella — 87 milj. tonnia, Kuznetskissa — 43,7 milj. tonnia, Moskovan piirissä — 11,8 milj. tonnia ja Karagandassa — 10 milj. tonnia.

4) **Mustan metallurgian** kehittämiseksi on v. 1932 pantava käyntiin 24 masuunia hyödylliseltä tilavuudeltaan 22 tuh. kuutiometriä, 63 martinuunia vuosituotannoltaan 4.400 tonnia terästä, 12 sähköuunia, 7 blumingia ja 21 uutta valssikonetta.

Tätä vastaavasti määritellään mustan metallurgian pääomarakennustyöt **1.800** milj. ruplaksi.

5) V:n 1932 loppuun mennessä on maan kaikkien toimivien **sähköasemien** yhteinen voimakkuus kohotettava 5,6 milj. kw:iin, ja piirisähköasemien voimakkuus 3,15 milj. kw:ttiin, laskemalla käyntiin v:n 1932 kuluessa uusia voimayksikköjä 1,5 milj. kw.

Sähköenergian tuotannon määräksi v. 1932 määritellään 17 miljaardia kilowattituntia, kohottamalla sähköenergian tuotantoa 6 miljaardilla kilowattitunnilla. V:lle 1932 määritellään sähköenergian tuotanto piirisähköasemilla 10 miljaardiksi kilowattitunniksi.

6) Korkein kansantalousneuvosto, varusteluasiain kansankomissariaatti, kulkulaitosasiain kansankomissariaatti, maa-asiain kansankomissariaatti ja muut taloudelliset kansankomissariaatit velvoitetaan viivyttelemättä suorittamaan mitä huolellisin tarkistus **polttoaineen, metallin ja maataloudellisten raaka-aineiden todellisissa kulutusnormeissa** niin tuotannossa kuin myöskin rakennustöissä, ja säätämään näiden aineksien pakolliset kulutusnormit sellaisiksi, että säästyisi v:teen 1931 verrattuna ainakin 15 % metallia tuotannossa, ainakin 20 % metallia rakennustöissä ja polttoaineen kulutusnormit supistuisivat ainakin 10 %:lla.

7) Sosialistisessa **suurteollisuudessa työskenteleväin työläisten** luku määritellään suurentuvaksi **5.447.000** hengestä v. 1931 **6.218.000** henkeen v. 1932, mikä tietää 14 % kasvua v:teen 1931 verrattuna.

8) Edellisen vuoden työpalkkojen vuotuiseen keskitasoon verrattuna kasvaa v. 1932 teollisuustyöläisten **työpalkka** 11 prosentilla ja tätä vas-

taavasti määritellään teollisuustyöläisten vuotuinen työpalkkarahasto 8.051 milj. ruplaksi, s.o. suurennetaan työpalkkarahastoa 1.690 milj. ruplalla edelliseen vuoteen verrattuna.

9) **Työntuottavaisuuden** kasvu teollisuudessa määritellään 22 prosentiksi v:n 1931 keskitasoon verrattuna. Talousjärjestöt velvoitetaan ankarasti valvomaan, että työläisten luku täysin vastaisi näitä työntuottavaisuuden kohottamistehtäviä.

10) **Tuotantokustannukset** teollisuudessa v. 1932 määritellään alentuvaksi 7 prosentilla edellisen vuoden tuotantokustannusten todelliseen keskitasoon verrattuna.

11) **Pääomarakennustöiden** määrä sosialistisessa teollisuudessa määritellään **10.700** milj. ruplaksi, mikä vastaa 8.200 milj. ruplaa v. 1931.

II MAATALOUS

1. **Kevätkylvöjen** yhteinen suuruus on kohotettava v. 1932 **102** milj. ha:iin, mikä vastaa 97,4 milj. ha kevätkylvöjä v. 1931. Puuvillan kylvöalaksi määritellään **2.437** tuh. ha, mikä vastaa 2.137 tuh. ha. v. 1931, pellavan kylvöalaksi — **2.560** tuh. ha., mikä vastaa 2.338 tuh. ha. v. 1931, sokerijuurikkaan — **1.670** tuh. ha., mikä vastaa 1.649 tuh. ha v. 1931.

2. Syyskylvösuunnitelma v:lle 1932 laaditaan **42** milj. hehtaarille, mikä vastaa 39,2 milj. hehtaarin kylvöjä v. 1931.

3. **Neuvostotilojen** kylvöalat (syys- ja kevätkylvöt) v. 1932 määritellään **14** milj. hehtaariksi. **Kollektiivitalouksien** kylvöalat määritellään **108** milj. ha:ksi, niistä ainakin **76** milj. ha. kevätkylvöjä. Kone-traktoriasemien kylvöalaksi v. 1932 määritellään **48** milj. ha, niistä 33 milj. ha kevätkylvöjä.

4. Tehtäväksi asetetaan kohottaa jyväviljojen **satoisuus yhdeltä hehtaarilta** 8,5 sentneriin, sokerijuurikkaan satoisuus — 145 sentneriin, raakapuuvillan satoisuus Keski-Aasian kastelupiireissä 8,7 sentneriin, pellavakuidun satoisuus 2,6 sentneriin ja auringonkukan — 6 sentneriin hehtaarilta.

5. V. 1932 on maatalouden varustaminen tuotantovälineillä turvattava seuraavissa määrin:

a) omassa maassa tuotettuja **traktoreita** ainakin **1** milj. hevosvoimaa;

b) omassa maassa tuotetuilla **maatalouskoneilla** varustetaan 900 milj. ruplan arvosta, josta suurin osa sadonkorjuukalustoa.

6. **Traktorikeskuksen kone-traktoriasemien** luku on kohotettava **3.100** ja niiden hallussa olevien traktorien yhteinen teho 1.360 tuh. hevosvoimaan, jota varten on järjestettävä **1.700** uutta kone-traktoriasemaa.

7. V. 1932 on **Karjanhoitoyhtymän** hallussa olevan karjan pääluku kohotettava **2.950** tuh., mikä vastaa 2.100 tuh. päätä v. 1931; **Sianhoitoyhtymän** karjan pääluku — **2.900** tuh., mikä vastaa 1 milj. v. 1931; Lammashoitoyhtymän **7.300** tuh., mikä vastaa 4.780 tuh. v. 1931; **Voiyhtymän** karja — **320** tuh. lehmään, mikä vastaa 216 tuh. v. 1931.

Lehmien pääluku **Kollektiivimaitotalouskeskuksen** farmeilla on kohotettava **2.700** tuh..; sikojen pääluku **Kollektiivisianhoitotalouskeskuksen** farmeilla on kohotettava **4,5** milj; lampaiden pääluku **Kollektiivilammashoitotalouskeskuksen** farmeilla — **9** milj.

8. Maa-asiain kansankomissariaatin liittoa käsittävien kotieläinhoitotrustien on luovutettava **tavaratuotteina 162,2** tuh. tonnia lihaa ja **548** tuh. tonnia maitoa; kollektiivitalouksien tavarafarmien on tavaratuotteina luovutettava **182** tuh. tonnia lihaa ja **1.375** tuh. tonnia maitoa.

9. Minimaaliseksi tehtäväksi **rehukasvien** kylvössä määritellään **7.900** tuh. hehtaaria, **painorehukasvien** kylvössä — **1.200** tuh. hehtaaria; painorehutorneja, -ojia ja -kuoppia on rakennettava siinä määrin, että voitaisiin painorehua valmistaa ainakin 200 milj. sentneriä.

10. **Pääomasijoitukset** maatalouteen (sosialistiseen sektoriin) määritellään **4.360** milj. ruplaksi, tehden vastaava luku edellisenä vuonna **3.600** milj. ruplaa.

III. KULJETUSLAITOS JA TIETOLIIKENNE

1. V:lle 1932 määritellään **pääomarakennustöiden** mittasuhteet rautatie-, vesi-, maantie- ja ilmaliikenteessä **3.330** milj. ruplaksi, keskittämällä uudet työt rautatielaitoksessa seuraavien linjojen kehittämiseen: Moskova—Donbass, Donbassilta johtavat radat, Moskova—Magnitogorsk—Kuznetsk.

2. Rautatieliikenteessä työskentelevain **työläisten luku määritellään 1.186** tuh. hengeksi, työpalkka kasvaa edellisen vuoden keskimääräiseen palkkatasoon verrattuna **13** prosentilla, jota vastaavasti määritellään v:lle 1932 rautatieliikenteen työpalkkarahasto **1.494** milj. ruplaksi, ollen vastaava rahasto edellisenä vuonna **1.315** milj. ruplaa.

Kuljetuskustannuksia rautateillä on alennettava vähintäin **10** prosentilla verrattuna todellisiin kuljetuskustannuksiin v. 1931.

Polttoaineen kulutusnormeja rautateillä on supistettava vähintäin **9** prosentilla v:n 1931 todellisista kulutusnormeista.

3. **Tietoliikenteen** työn on v. 1932 kasvettava **25** prosentilla verrattuna vuoteen 1931; erikoista huomiota on kiinnitettävä työn laadun parantamiseen. Tietoliikenteen palveluksessa olevain tuotannollisten työntekijäin luku kasvaa v. 1932 **21** prosentilla verrattuna keskimääräiseen työntekijälukuun v. 1931, ja työpalkka nousee **10,3** prosentilla.

IV. KUNNALLISTALOUS JA ASUINRAKENNUS.

Kaupunkien asuinrakennustöiden pääomasijoitusten yleinen määrä vahvistetaan **1.942** milj. ruplaksi ja kunnallistalouden alalla 950 milj. ruplaksi, mikä on yli kaksi kertaa enemmän kuin vastaavat sijoitukset v. 1931.

Suurin osa pääomasijoituksista on keskitettävä kunnallistalous- ja asuinrakennustöihin kivihiili- ja metallurgiapiireissä, Moskovassa, Leningradissa ja tärkeimmissä uusissa teollisuuspiireissä.

V. VARUSTELU.

1. V. 1932 määritellään **joukkokulutustavaroiden** varasto väestön varustamiseksi **35.500** milj ruplaksi v:n 1931 vähittäishinnoissa arvioituna, mikä vastaa 27.200 milj. ruplaa v. 1931 ja suurentaa vähittäiskauppavaihdon sosialistista sektoria 30 prosentilla vuoteen 1931 verrattuna.

2. V. 1932 on laajasti kehitettävä kevyen teollisuuden ja ravintoaineteollisuuden pääomarakennustöitä. Keski-Aasiassa on pantava rakenteille uusi suuri **tekstiilikombinaatti,** joka tulee jalostamaan Keski-Aasian raakapuuvillaa ja varustamaan Keski-Aasian ja Siperian väestöä kankailla.

Moskovan, Leningradin, Semipalatinskin ja Orskin **suurten lihakombinaattien** ja rakenteilla olevien keskikokoisten lihakombinaattien rakennustöitä on joudutettava; v. 1932 on pantava rakenteille viisi keskisuurta ja yksitoista pienempää lihakombinaattia. Viiden **sokeritehtaan** rakennustöitä on jatkettava ja saatettava ne päättymään sekä pantava rakenteille kolmetoista uutta sokeritehdasta ja neuvostotilaa ensinmainittujen raaka-aineilla varustamiseksi, ja on niistä ainakin yksitoista rakennettava uusiin piireihin (Kasakstan, Kaukainen Itä). V. 1932 on saatava valmiiksi 7 rakenteilla olevaa **säilyketehdasta** ja rakennettava v. 1932 kuusi uutta säilyketehdasta kala-, vihannes- ja lihasäilykkeitä tuottamaan sekä kaksi tehdasta lasisia säilykeastioita tuottamaan.

3. Varusteluasiain kansankomissariaatti, kulutusosuuskuntain keskusliitto, korkein kansantalousneuvosto

ja maa-asiain kansankomissariaatti velvoitetaan v. 1932 laajasti kehittämään **kaupparakennustöitä** kaupungeissa ja maaseudulla, maksimaalisesti lähentäen tavaramyyntipaikat kuluttajiin; erikoisesti velvoitetaan varusteluasiain kansankomissariaatti ja kulutusosuuskuntain keskusliitto avaamaan v. 1932 10.000 **uutta** kauppaa (kumpikin järjestö 5 tuhatta) sillä tavalla, että varusteluasiain kansankomissariaatin kauppoja tulisi toimimaan kaikissa piirikeskuksissa ja maaseudun teollisuuskeskuksissa.

VI. TYÖ, KAATERIT JA KULTTUURI.

1. V. 1932 suurenee työläisten ja palveluskuntalaisten luku koko teollisuudessa, kuljetuslaitoksessa, maataloudessa (neuvostotilat) ja muilla kansantalouden aloilla **21.000** tuh. henkeen, ollen työläisten ja palveluskuntalaisten luku v. 1931 18.700 tuh.

2. Niitä suunnitelman tehtäviä vastaavasti, jotka koskevat työpalkan kohottamista kansantalouden eri aloilla, määritellään kaikkien kansantalousalojen ja kulttuurirakennustyön työläisten ja palveluskuntalaisten vuotuinen työpalkkarahasto v:lle 1932 **26.800** milj. ruplaksi, ollen vastaava rahasto v. 1931 **21.100** milj, ruplaa.

3. Väestön kulttuuri- ja yhteiskunnallisiin tarpeisiin (valistus, kaaterit, tiede, terveydenhuolto, yhteiskunnallinen huolto, työn suojelus, yhteiskunnallinen vakuutus) sijoitettavien menojen yhteissumma määritellään v:lle 1932 **9.200 milj.** ruplaksi, tehden vastaavat menot edellisenä vuonna 6.600 milj. ruplaa. Siitä:

a) Koko kaaterien valmentamiseen sijoitettava menosumma määritellään v:lle 1932 **2.795** milj. ruplaksi, josta pääomarakennustyöhön 445 milj. ruplaa.

b) Kaikki joukkovalistustyöhön sijoitettavat menot määritellään **2.618** milj. ruplaksi, siitä pääomasijoituksia 476.1 milj. ruplaa.

c) Koko tieteellisiin tutkimuslaitoksiin ja -töihin käytettävien menojen summa määritellään **646** milj. ruplaksi, siitä pääomarakennustöihin 170 milj. ruplaa.

d) Kaikki menot terveydenhuoltoon ja fyysilliseen kulttuuriin vahvistetaan **1.737** milj. ruplaksi, siitä pääomasijoituksia 310 milj. ruplaa.

4. Työläisten ja palveluskuntalaisten yhteiskunnallisen vakuutuksen tulo- ja menoarvio vuodelle 1932 vahvistetaan **3.490** milj. ruplaksi, ollen vastaava summa v. 1931 2.500 milj. ruplaa.

5. V. 1932 on oppilaitoksista päästettävä seuraavat määrät opiskelunsa päättäneitä: korkeakouluista — **56** tuh. henkeä, teknikumeista — **175** tuh. henkeä työläistiedekunnista — **121** tuh. henkeä, tehdaskouluista — **364** tuh. henkeä.

VII. PÄÄOMARAKENNUSTÖIDEN YLEINEN LAAJUUS, KANSALLISTULO JA VALTION TULO- JA MENOARVIO.

1. Kansantaloussuunnitelman perustehtäviä vastaavasti vahvistetaan vuodelle 1932 **pääomasijoitusten** yhteissumma yhteiskunnalliseen kansantaloussektoriin **21,1** miljaardiksi ruplaksi, ollen pääomasijoitukset v. 1931 16,1 miljaardia ruplaa.

2. **Rakennustyökustannuksia** on alennettava v. 1932 vähintäin **10** prosentilla verrattuna todellisiin rakennustyökustannuksiin v. 1931; tästä on pelkkiä rakennuskustannuksia alennettava ainakin 17 prosentilla.

3. Kaikki taloudelliset kansankomissariaatit ja tasavallat velvoitetaan v. 1932 maksimaalisesti **säästämään** rakennustarpeita, laajassa määrin kehittämään paikallisten ja uusien rakennusaineiden tuotantoa ja käyttöä, järkiperäisesti käyttämään työvoimaa rakennustöissä, ratkaisevasti parantamaan mekanismien hyväksikäyttö rakennuksilla ja välttämään rakennustöissä liiallista lujuutta ja raskaut-

ta, mikä kohottaa rakennuskustannuksia.

4. V. 1932 rakennustöissä työskentelevään työläisten keskimääräisluku määritellään **2.719** tuh. hengeksi, minkä ohella työpalkka kohoaa 5,6 prosentilla verrattuna v:n 1931 työpalkkojen keskitasoon.

5. SNTL:n **kansallistulo** v. 1932 määritellään **49,2** miljaardiksi ruplaksi, kun se v. 1931 oli 37,8 miljaardia ruplaa, mikä merkitsee kansallistulon kasvua v. 1932 **30** prosentilla edelliseen vuoteen verrattuna ja samalla sellaista kasvua, että **sosialistisen taloussektorin ominaispaino kansallistulossa tulee v. 1932 tekemään 91 prosenttia, kun se v. 1931 teki 81,5 prosenttia.**

6. **Valtion tulo- ja menoarvio** v:lle 1932 vahvistetaan tulopuolelta summalle **27.429** milj. ruplaa ja menopuolelta summalle **26.929** milj. ruplaa, muodostamalla valtion vararahaston summalle **500** miljoonaa ruplaa, kun taas v. 1931 tekivät tulot ja menot 20,5 miljaardia ruplaa.

Sosialistisen rakennustyön menestykset ovat täysin ja lopullisesti taanneet sosialismin voiton meidän maassamme. V:n 1932 kansantaloussuunnitelman täyttäminen, joka merkitsee viisivuotissuunnitelman päättämistä neljässä vuodessa, tulee olemaan suurenmoinen menestys taistelussa kapitalistista ympäristöä vastaan ja mitä valtavin voitto ei ainoastaan SNTL:n työväenluokalle, vaan myöskin koko kansainväliselle proletariaatille.

Sosialistisen sektorin pääseminen ehdottomasti vallitsevaksi maataloudessa, mikä on mitä mahtavin sosialismin yleismaailmallis-historiallinen voitto, tietää SNTL:n työväenluokan voimien jättiläismäistä nousua ja neuvostovallan auktoriteetin valtavaa kasvua koko maailman työtätekevien silmissä, mikä muunmuassa on heijastunut tapahtuneessa käänteessä sivistyneistön ja insinööri-teknillisten kaaterien keskuudessa. Tekniikan valtaamiseksi käytävän laajan taistelun ohella on tehtävänämme lujittaa tämä käänne lopullisesti, käymällä samanaikaisesti bolshevistista taistelua luokkavihollisen vastarinnan murskaamiseksi, mikä vielä moninaisena ilmenee.

Taloudellisen rakennustyön suunnitelma v:lle 1932 vaatii työväenluokan ponnistusten keskittämistä tärkeimpien taloustehtävien ratkaisuun — metallurgian, polttoaineteollisuuden, konerakennuksen ja kuljetuslaitoksen kohottamiseen. Tämän ohella on koko pääomarakennustyötä kehitettävä sillä tavalla, joka jouduttaisi jo alullepantujen tärkeimpien rakennustöiden käyntiinpanoa ja joka takaisi sen, että v. 1932 voitaisiin laskea käyntiin mahdollisimman suuri joukko uusia tuotantolaitoksia.

Tämän taloussuunnitelman täyttämisen turvaaminen vaatii välttämättä sopimusten aikanaan solmiamista ja mitä ankarinta kuria sopimusten täyttämisessä talousjärjestöjen kesken.

Epäkohtien todellinen hävittäminen työn järjestelyn alalta on merkitykseltään mitä tärkein, ennen kaikkea vastuunalaisettomuuden hävittäminen ja tasapalkkauksen poistaminen käytännöstä. Tämän ohella on ehdottomasti tehtävä loppu yliolkaisesta suhtautumisesta vanhoihin tehtaisiin ja liiotelluista uudisrakennusvaatimuksista, mitä on pidettävä kerrassaan sietämättömänä ilmiönä. Puolueen ohjeet kaikkien näiden tehtävien suhteen on täytettävä kaikella päättäväisyydellä, ottamalla riittävässä määrin huomioon eri tuotantoalojen ja piirien erikoisuudet.

Neuvostoliiton TPK katsoo, että kaikkien neuvosto- ja talouselinten (korkein kansantalousneuvosto, varusteluasiain kansankomissariaatti, kulkulaitosasiain kansankomissariaatti, maa-asiain kansankomissariaatti, talousyhtymät j.n.e.) huomion keskipisteeksi on asetettava puolueen ja hallituksen sekä omien päätösten **toimeenpanon tarkistus.** Kaikkien neu-

vosto- ja talouselinten käytännöllinen työ on muutettava dekreetti- ja käskykirjelmäpäätösten ja määräysten raiteilta järjestelmälliseksi alemmille elimille annettujen tehtävien toimeenpanon tarkistukseksi.

Bolshevistinen työväenluokan voimien mobilisointi, sosialistisen kilpailun ja iskuruuden jatkuva laajentaminen on perusehtona sen tehtävän täyttämisessä, joka merkitsee **viisivuotissuunnitelman täydellistä päättämistä v. 1932.** Nojautumalla kollektivisti-talonpoikaiston monimiljoonaisiin joukkoihin tekee Neuvostoliiton työväenluokka tämän historiallisen tehtävän täyttämisen kunnia-asiakseen.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimeenpanevan keskuskomitean puheenjohtaja G. PETROVSKIJ.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimeenpanevan keskuskomitean sihteeri A. JENUKIDZE.

Moskova, Kremli.
Joulukuun 25 p. v. 1931.

Uusi talousvuosi ja XVII puoluekonferenssi.

JOKAISELLA viisivuotissuunnitelman vuodella on oma historiansa, omat määrätyt piirteensä.

V. 1929 — viisivuotisuunnitelman ensimmäinen vuosi — oli suuren käänteen vuosi sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla. Mainittuna vuonna me saavutimme ratkaisevan käänteen työn tuottavaisuuden ja teollisen rakennustyön tempojen kohottamisessa. Nimenomaan juuri tänä vuonna sosialistinen kilpailu ja iskuruus levisivät laajalle ja tulivat työtätekevien sosialismin rakentamiseen osallistuttamisen perusmetodeiksi. Viisivuotisen ensimmäisenä vuonna kokoontunut XVI puoluekonferenssi hyväksyi Neuvostoliiton työläisille ja työtätekeville talonpojille osoitetun erikoisvetoomuksen, jossa määriteltiin sosialistinen kilpailu "vaikuttavaksi keinoksi joukkojen alotteellisuuden herättämisessä ja järjestämisessä viisivuotissuunnitelman toteuttamista varten ja sen ohella alhaalta päin tapahtuvan itsekritiikin kehittämisen tehokkaaksi välineeksi".

Samana vuonna, 1929, syntyi tunnuslause viisivuotissuunnitelman täyttämisestä neljässä vuodessa. Vahvistaen ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kontrollinumerot ja kohottaen sosialistisen kilpailun asian korkealle periaatteelliselle tasolle XVI puoluekonferenssi kehitti ja järjesti joukkojen työinnon nousua tehtaissa ja muissa tuotantolaitoksissa.

Viisivuotisen ensimmäisen vuoden toisena huomattavana ja erikoispiirteenä oli kollektiivi- ja neuvostotalouksien rakentamisessa saavutettu menestys, kollektivisoimisliikkeen joukkoluontoinen nousu. Keskivarakas talonpoikaisto lähti kollektiivitalouksiin. Puolue, murtaen oikeistolaisten ja "vasemmistolaisten" opportunistien vastustuksen, johti joukkoja rynnäkköön viisivuotissuunnitelman edelleen toteuttamisen puolesta.

V. 1930 otti paikkansa sosialismin puolesta käytävän taistelun historiassa vuotena, jolloin teollisuus edelleen voimakkaasti kasvoi, jolloin menestyksellisesti toteutettiin tov. Stalinin esittämää tunnuslausetta kulakiston luokkana likvidoimisesta täyskollektivisoimisen pohjalla, jolloin likvideerat-

tiin työttömyys, jolloin hävitettiin huomattavia tuholaisjärjestöjä ja jolloin SNTL astui sosialismin kauteen.

Puolueen XVI edustajakokous antoi ohjeen: on edelleen kehitettävä sosialistista hyökkäystä kaikilla rintamilla ja johdettava se loppuun saakka. Vuodelle 1930 oli luonteenomaista sosialistisen kilpailun jatkuva kohoaminen, täydennyssuunnitelmien laatiminen työläisten taholta, koko työprosessia käsittävien prikaatien muodostaminen, Stalingradin traktoritehtaan ja Rostovin maatalouskonetehtaan käyntiin saattaminen.

V. 1931 — viisivuotisen kolmas, ratkaiseva vuosi — on merkittävä vuotena, jolloin valmistui joukko maailman mittakaavassa jättiläismäisiä teollisuuslaitoksia, jolloin maan perusviljapiireissä päätettiin täyskollektivisoiminen ja kulakiston luokkana likvidoiminen, jolloin käytiin päättävään taisteluun tekniikan omaksumisen ja uusien tuotanto-alojen muodostamisen ja niihin perehtymisen puolesta. Kollektivisoituneiden talonpoikaistalouksien lukumäärä kohosi 62:een %:iin. Useilla talouden ratkaisevilla aloilla viisivuotissuunnitelma tuli päätetyksi 2½:ssa ja 3:ssa vuodessa, ja vaikkeikaan viisivuotisen kolmannen vuoden suunnitelma tullut täytetyksi, niin me kuluneina viisivuotisen kolmena vuonna kokonaisuudessaan ylitimme viisivuotissuunnitelmassa tälle ajalle asetetut osoittimet. Tämä luo takeet viisivuotissuunnitelman täyttämiselle neljässä vuodessa. *Kysymys "kuka kenet" on ratkaistu sosialismin hyväksi. Sosialismin voitto meidän maassamme on taattu. Sosialistisen talouden perusta on laskettu.*

Uusissa oloissa tarvitaan uusia otteita, uusia johtamisen metodeja ja työväenluokan järjestöjen uudelleen järjestämistä ylhäältä alas asti. Tov. Stalinin talousmiesten neuvottelussa viime vuoden kesäkuussa pitämä historiallinen puhe antoi meille toimintaohjelman työväenluokan uudessa etapissa sosialismin puolesta käymässä taistelussa. V. 1931 viimeinen puolisko kului näiden tov. Stalinin esittämien ohjeiden toteuttamisen merkeissä. Kokemus on osoittanut, että ilman johtamisen uudelleen järjestämistä ja ilman meidän koko taloudellisen toimintamme uudelleen järjestämistä tov. Stalinin ohjeiden perustalla me emme olisi voineet saavuttaa niitä huomattavia saavutuksia uuden tekniikan omaksumisessa ja uusien tuotantoalojen järjestämisessä mitä meillä nyt on.

Nyt me olemme astuneet uuteen talousvuoteen, vuoteen, joka päättää viisivuotissuunnitelmamme neljässä vuodessa.

Millaiset ovat alkaneen talousvuoden peruspiirteet?

Kansantaloutemme perusalojen, ennenkaikkea polttoaineiden tuotannon, metallurgian, konerakennusteollisuuden ja kuljetuslaitoksen kaikinpuolinen kehittäminen on viisivuotissuunnitelman viimeisen vuoden ensimmäinen peruspiirre.

Uusien tuotantoalojen muodostaminen ja kehittäminen, taloudellisuuden edistäminen teollisuudessa, kaikkien sisäisten varojen ja keinojen mobilisoiminen, taistelu ulkomaisesta riippuvaisuudesta vapautumisen puolesta, taistelu työn tuottavaisuuden kohottamiseksi — nämä seikat ovat alkaneen talousvuoden toisena luonteenomaisena piirteenä.

Erikoisen huomion kiinnittäminen laadullisten osoittimien täyttämiseen (ennen kaikkea tuotantohintain alentamisen alalla) ja sellaisen teknillis-tuotantofinanssisuunnitelman muodostaminen, joka huomioi kaikki meidän edelleen

kehittyvän taloudellisen kasvumme mahdollisuudet — sellainen on alkaneen talousvuoden kolmas erikoispiirre.

Omien tuotannollis-teknillisen intelligenssian kaaderien valmistaminen, taistelu kulttuurin ja johtamis- ja talouden järjestämistaidon oppimisen puolesta, kymmenien tuhansien neuvostoteknikkojen ja spesialistien edelleen värvääminen sosialistiseen rakennustyöhön — sellainen on alkaneen talousvuoden neljäs piirre.

Taistelu kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen, maataloustekniikan omaksumisen ja sosialistisen maatalouden laadun kohottamisen puolesta on alkaneen talousvuoden viides piirre.

V. 1932 tuotanto-finanssisuunnitelman puolesta käytävään taisteluun liittyy oleellisena osana *työtätekevien aineellisen aseman edelleen parantaminen,* kunnallistalouden uudestirakentaminen, neuvostokaupan verkoston laajentaminen ja kehittäminen ja koko maan kulttuurinen nostaminen. Kaikki tämä on meille tarpeen valmistautuessamme toiseen viisivuotissuunnitelmaan, muuttaessamme maamme teollisuus- ja etumaisen sosialistisen tekniikan maaksi.

Uuden talousvuoden alku sattui samaan aikaan XVII yleisneuvostoliittolaisen puoluekonferenssin koolle kutsumisen kanssa. Työväenluokka käy puolueensa XVII konferenssiin suurin kokemuksin, jotka se on koonnut taistelussa sosialistisen tuotannon, työn sosialistisen järjestämisen ja uuden tekniikan, uuden tuotannon puolesta.

XVII puoluekonferenssin tulee antaa perusohjeet toisen viisivuotissuunnitelman suunnittelulle ja sen tulee vahvistaa teollisen kehityksen kontrollinumerot v. 1932.

Maan etumaiset tehtaat, ennenkaikkea bolshevistisen Leningradin tehtaat, valmistautuvat XVII puoluekonferenssiin, ne ottavat sen vastaan sosialistisen kilpailun ja iskuruuden uudella nousulla ja konkreettisilla sitoumuksilla v. 1932 suunnitelman täyttämiseen ja uusien tuotantoalojen järjestämiseen ja niihin perehtymiseen nähden. Leningradilaisten tehtaiden sitoumukset todistavat, kuinka syvälle maamme työväenluokkaan on juurtunut tietoisuus teollistuttamisen mahdollisimman nopeiden tempojen välttämättömyydestä, tietoisuus siitä, että kaikki maamme tehtaiden ja muiden tuotantolaitosten jokapäiväinen työ on kyllästettävä poliittisella sisällöllä ja että sen on tapahduttava puolueen suuntauksen alaisena. Leningradin etumaiset tehtaat: *Punainen putilovilainen, Svetlana, Russkij disel* y.m. sitoumuksissaan seikkaperäisesti määrittelevät, mitä ja kuinka ne tulevat tekemään v. 1932 kontrollinumeroiden toteuttamiseksi. Niinpä esim. tehdas *Svetlana,* joka on täyttänyt viisivuotissuunnitelman 2½:ssa vuodessa ja menestyksellisesti toteuttanut ja ylittänyt myöskin kolmannen ratkaisevan vuoden suunnitelman, lisää, v. 1932 tuotantoaan enemmän kuin kaksinkertaisesti ja supistaa 20-kertaisesti tuontia (1.300.000:sta kultaruplasta 60.000:een kultaruplaan); tehdas sitoutuu täyttämään ohjelmansa ilman tuhansien uusien työläisten työhön ottamista (niin kuin aikaisemmin laadittu suunnitelma edellyttää) ja nykyisillä tiloillaan (ilman uusien osastojen rakentamista).

Nämä tehtaiden esiintymiset, samoin kuin myöskin yksityisten insinööri-iskurien ja talousmiesten henkilökohtaiset sitoumukset ovat merkkinä joukkoliikkeestä, joka tahtoo bolshevistisesti aloittaa uuden talousvuoden ja bolshevis-

tisesti ottaa vastaan XVII puoluekonferenssin. Ja tämä merkitsee sitä, että tulemme kulkemaan uusia, entistä suurempia saavutuksia kohti. Sillä huolimatta teollisuustuotantomme suunnattomasta kasvusta (20—21 % edelliseen vuoteen verraten) me emme, kuten tunnettua, ole vielä läheskään täydellisesti käyttäneet hyväksemme kaikkia mahdollisuuksiamme. Kuluneen vuoden ensimmäisellä neljänneksellä esim. kuljetuslaitoksemme kehno työskentely aiheutti tuntuvia vaurioita teollisuuteemme, varsinkin raskaan teollisuuden, toiminnalle. Ja yleensä taloudelliset järjestömme uudestijärjestävät toimintansa tov. Stalinin kuuden ehdon mukaisesti sallimattoman hitaasti.

On selvää, että uuden talousvuoden ohjelman toteuttamiseen, viisivuotissuunnitelman sen neljäntenä vuotena päättämiseen, kuljetuslaitoksen ja raskaan teollisuuden kaikinpuoliseen kehittämiseen ja kollektiivitalouksien taloudellisjärjestölliseen lujittamiseen sisältyy paljon vaikeuksia. Mutta puolue ja työväenluokka tuntevat vain yhden tien vaikeuksia vastaan käytävässä taistelussa. Se tie on puolueen päälinjan toteuttamisen tie. Ja työväenluokka tukee *aina* puoluetta sen sovelluttaessa päälinjansa käytäntöön. Johtuen siitä, että laajat työtätekevät joukot ovat omaksuneet puolueen periaatteet ja tietoisuuden proletariaatin suurten historiallisten tehtäväin merkityksestä sekä että uuden yhteiskunnallisen järjestyksen rakentaminen on tullut jokaisen työtätekevän suureksi asiaksi, maamme työtätekevien joukkojen poliittinen aktiivisuus ja luomistarmo jatkuvasti kasvaa ja nämä joukot yhä kiinteämmin tiivistyvät puolueen ja sen leniniläisen keskuskomitean ympärille. Samoin työväenluokka tukee puoluetta sen taistellessa oikeisto- ja "vasemmisto"-liberalismia ja vastavallankumouksellista trotskilaisuutta vastaan. Vallankumouksemme nykyisellä uudella etapilla tällä taistelulla on hyvin suuri merkitys. Meillä, kuten tunnettua, ilmenee nykyisin opportunismin ja mädän liberalismin uusia esiintymismuotoja. Tov, Stalinin kirje *Proletarskaja Revolutsian* toimitukselle asetti päiväjärjestykseen kysymyksen puoluelaisvalppauden tehostamisesta trotskilaiseen salakuljetukseen ja mätään liberalismiin nähden bolshevistisen toiminnan kaikilla rintamilla. Kysymys ei ole vain trotskilaisten salakuljettajain, Slutskin ja Volosevitshin, "historiallisista" töistä. *Pravdalle* lähettämässään kirjeessä tov. Jaroslavski merkitsee päävirheet kollektiivisesti toimitetussa *NKP(b):n historiassa*, ja kaikkien tämän työn tärkeimpien virheiden lähtökohtana on se, että *NKP(b):n historian* useissa luvuissa puolueen elämää ja toimintaa koskevien tapausten bolshevistinen valaiseminen luisuu trotskilaisen käsittelytavan raiteille, omaamatta mitään yhteistä NKP(b):n historian objektiivisen valaisemisen kanssa. Puoluejärjestöjen täytyy kiinnittää vakava huomio taisteluun tällaista bolshevismin historian vääristelyä vastaan. Trotskilaisten salakuljettajain ja mädän liberalismin paljastaminen ja karkoittaminen on jatkuvan etenemisemme ja viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen välttämätön ehto.

Uusi talousvuosi on alkanut. Valmistautuminen XVII puoluekonferenssiin on käynnissä. Maan etumaiset tehtaat ovat bolshevistisesti ottaneet vastaan uuden talousvuoden ja valmistautuvat bolshevistisesti ottamaan vastaan XVII puoluekonferenssin.

Seuratkoon tätä etumaisten teh-

taiden esimerkkiä koko maamme työtätekevä väestö, myöskin suomenkielinen väestö. Suomenkielisen väestön asuma-alueilla ovat niiden puoluekeskusjärjestöt alkaneet valmistautumisen XVII puoluekonferenssiin. Karjalassa kokoontui aluepuoluekonferenssi t.k. 15 p. Leningradin alueen puoluekonferenssi kokoontuu t.k. 20 p. ja alueen eri piirien puoluekonferenssit olivat koolla t.k. 9—15 p. välisenä aikana. Paikallisten puoluejärjestöjen velvollisuutena on tehdä näiden konferenssien päätökset tunnetuiksi kaikille työtätekeville, toteuttaa ne omalta osaltaan käytännössä. Tämän yhteydessä niiden on entistä tarmokkaammin osallistuttava sosialistisen rakennustyön tehtäviin. Suomenkielisillä seuduilla on erikoisen tärkeänä kysymyksenä, johon puoluejärjestöjen on jatkuvasti kiinnitettävä huomiota, kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen ja maatalousteknikan omaksuminen. Rinnan tämän kanssa on käytävä taistelua kollektiivitalouksissa ilmeneviä opportunistisia syrjäpyrkimyksiä, yksityispyyteitä, kulutusmielialoja ja kulakkivaikutusta vastaan. Samalla on osallistuttava neuvostotalouksien rakentamis- ja lujittamistyöhön. Kevätkylvökamppailuun on nyt jo yhtään hidastelematta ryhdyttävä valmistautumaan. Osuuskauppojen ja muiden osuustoimintajärjestöjen työtä on valvottava, tehostettava ja parannettava. Metsätöiden vauhtia on joudutettava ja niiden mallikelpoiseksi järjestämistä kaikin tavoin autettava ja edistettävä. Paikkakunnilla, joilla harjoitetaan talvikalastusta, on käytävä käsiksi tämän työn järjestelyssä mahdollisesti ilmeneviin epäkohtiin, korjattava ne ja yleensä tuettava tätä työtä. Teollisuuden ja kulkulaitoksen alalla työskentelevien suomenkielisten puolueen jäsenten ja puoluesolujen on tarmokkaasti taisteltava tuotantosuunnitelmien täyttämisen ja ylittämisen sekä NKP(b):n KK:n täysi-istuntojen päätösten toteuttamisen puolesta. Yleensä on kaikessa ja kaikilla aloilla työ suunnattava tov. Stalinin tunnetussa puheessa esitettyjen ohjeiden mukaisesti, toimittava kuuden ehdon toteuttamiseksi. Samoin on kaikessa ja kaikilla aloilla tinkimättä taisteltava puolueen päälinjan ja marxilais-leniniläisen teorian ja sen puhtauden puolesta kaikenlaista opportunismia, trotskismia, vääristelyjä ja liberaalista luokkavihollisten esiintymisiin suhtautumista vastaan, missä ja millä aloilla näitä ilmauksia sitten ilmeneekin. Varsinkin teoreettisen rintaman tarkastamiseen ja lujittamiseen, teoreettisen tason syventämiseen ja varmentamiseen on kiinnitettävä erikoisesti huomiota, sillä siihen nähden meillä suomenkielisten keskuudessa on hyvin paljon jälkeenjääneisyyttä.

Tehköön suomenkielisenkin väestön keskuudessa jokainen puolueen jäsen ja jokainen puoluejärjestö voitavansa edellä mainittujen ja muiden eteen astuvien tehtävien täyttämiseksi ja puoluekonferenssiemme päätösten toteuttamiseksi. Ottakoot tuotantolaitoksemme, kollektiivitaloutemme, metsätyöprikaatimme, kalastus- ja käsityöarttelimme ja kollektiivimme leningradilaisten etumaisten tehtaiden esimerkkiä seuraten itselleen sitoumuksia konkreettisin tehtävin sosialismin rakennustyössä. Silloin alkanut talousvuosi tulee suomenkielisillä seuduillammekin olemaan sosialismin entistä suurempien voittojen vuosi, ja silloin XVII puoluekonferenssin työ tulee entistä hedelmöittävämmin vaikuttamaan myös suomenkielisen väestön keskuudessa.

V. VIRTANEN.

Leningrad sosialistiseksi kaupungiksi.

Vanha järjestelmä jätti työväenluokalle hyvin takapajuiset ja rappioituneet kaupungit. Kansalaissodan kaudella interventiojoukot hävittivät niitä edelleen, hävitysten yleissumma kohosi miljardeihin rupliin. Vanhan järjestelmän kaupungeilla oli porvarillinen leima. Kaupunkitalous palveli porvaristoa ja sen vaatimuksia. Työväestön oli pakko asustaa laitakaupungeissa, kellari- ja ullakkokerroksissa, sullottuina ahtaihin komeroihin vailla alkeellisimpiakin elämälle välttämättömiä ehtoja.

Heti toisena päivänä vallankumouksen jälkeen kaupungit saavat jo toisenlaisen leiman. Laitakaupungeista ja kurjista komeroista työläisperheet siirtyvät kaupunkien keskuksiin, asuttaen aikaisemmin kapitalisteille ja tilanherroille kuuluneet palatsit ja talot. Vähitellen ryhdytään jälleenrakentamaan murskattuja ja rappeutuneita kaupunkeja. Vuosi vuodelta paranee työläisten kulttuuri- ja elinvaatimusten tyydyttäminen. Eritoten vallankumouksen viimeisten vuosien aikana on kaupunkitalouden jälleenrakentaminen voimistunut. Vanhoja taloja on korjattu, uusia rakennettu, vesijohto- ja viemäriverkostoa on laajennettu, kaupunki-transporttia voimistettu laajentamalla raitiotieliikennettä ja lisäämällä autojen lukumäärää j.n.e., samoin on toimeenpantu suuri joukko muita työläisten elinehtoja kaupungeissa parantavia uudistuksia.

Kaikki tämä on kuitenkin ollut riittämätöntä. Puolueen ja neuvostovallan päähuomio on ollut kiinnitetty neuvostotaloutemme ratkaisivimpien kysymysten — teollistuttamisen ja maatalouden uudelleenjärjestämisen — toteuttamiseen. Ne suuret voitot, jotka näillä perusaloilla on saavutettu, ovat siirtäneet meidät sosialismin vaiheeseen ja luoneet perustan myöskin kaupunkitalouden sosialistiselle uudestirakentamiselle. Tällä perustalla puolueemme KK:n kesäkuun täysi-istunto tekeekin historiallisen päätöksen sosialistisen rakennustyön rintamassa jälellejääneen kaupunkitaloutemme uudestijärjestämisestä. "...Siirryttyämme sosialismin kauteen asetamme edelleenjatkuvan teollistuttamisen ja kollektivisoimisen rinnalla etutilalle erään tärkeimpiä tehtäviämme, kaupunkitalouden kohottamisen koko kansantalouden yleiselle tasolle, kaupunkien perusteellisen sosialistisen uudelleenjärjestämisen sekä uusissa teollisuuskeskuksissa, kone- ja traktoriasemilla, neuvosto- ja kollektiivitalouksissa uusien kaupunkien rakentamisen" (Kaganovitsh).

Kesäkuun täysi-istunnon päätös eritoten Moskovan kaupungin uudelleenjärjestämisestä ja sitä seurannut nopea päätöksen toteuttaminen Moskovan kaupunkikomitean johdolla on jo tähän mennessä hyvin huomattavasti edistänyt Moskovan sosialistista uudelleenjärjestämistä. Samalla kun kesäkuun täysi-istunnon päätökset ovat osoituksena voimakkaasta sosialistisesta rakennustyöstämme SNTL:ssä, ovat ne historiallisen suurimerkitykselliset myöskin kansainvälisessä mielessä, esiintyen reaalisina osoittimina kansainväliselle proletariaatille sosialistisen systeemin paremmuudesta. Moskovan ja muiden kaupunkien sosialistinen uudelleenjärjestäminen saa erikoisen merkityksen kansainvälisen proletariaatin silmissä eritoten sen vuoksi, että se tapahtuu samaan aikaan voimakkaan taloudellisen pulan kanssa

kapitalistisissa maissa, joka pula murskaa myöskin kapitalistisen kaupunkitalouden (esim. Chicago) saattaen työtätekevien aseman entistäänkin kurjemmaksi.

Uutena suurena voittona sosialistisessa rakennustyössämme ja kaupunkitaloutemme sosialistisessa uudestijärjestämisessä on *Leningradin uudelleenjärjestämisen suunnitelma.* KK:n ja Sovnarkomin julistuksen mukaan yksistään vuodeksi 1932 määritellään Leningradin kaupunkitalouden uudelleenjärjestämiseen 290 milj. ruplaa. Näistä 290:stä miljoonasta ruplasta sijoitetaan kunnallistalouteen 150 milj. ruplaa ja asuntorakennukseen 140 milj. ruplaa. V. 1932 suunniteltu asuntorakennussuunnitelma edellyttää 1200 tuh. m^2 asuntopinta-alan laajennusta. Saadaksemme oikean kuvan tämän suunnitelman todellisesta laajuudesta on syytä huomauttaa, että tämä asuntopinta-alan laajennus on v. 1931 asuntopinta-alan lisäystä 4 kertaa suurempi. Vuonna 1932 tullaan rakentamaan 55 km uusia raitioteitä; raitiovaunujen lukumäärää lisätään 450:llä vaunulla sekä yleensä uudelleenjärjestetään raitiotieliikenne. Edelleen liikenteen parantamiseksi suunnitelma edellyttää autojen määrän lisäämistä seuraavasti: kuorma-autoja 1275, kevyitä autoja 770, autobusseja 370 ja taksa-autoja 500; samoin on asetettu kysymys vesiliikenteen voimistamisesta Nevalla ja muilla Leningradin kanavilla. Suunnitelma edellyttää myöskin kaupungin vesijohtoasemain voimistamista ja vesijohtoverkoston laajentamista 85 kilometrillä sekä kaikkien valmistavien töiden suorittamista Laatokan vesijohdon rakentamiseksi; uudempimallisten katujen laskua 450 tuh. m^2 (v. 1931 — 110); Nevan oikean rannan ja Obvodnyi kanavan kunnostamista 6:n km:n pituudelta; uuden sillan rakentamista yli Nevan j.n.e. Suurena askeleena uudelleen järjestelyssä esiintyy jo Leningradin muodostaminen itsenäiseksi hallinnollis-taloudelliseksi yksiköksi omalla budjetillaan.

Jo nämä numerot osoittavat vuodelle 1932 laaditun suunnitelman laajuuden. Sen toteuttaminen tulee vaatimaan Leninin kaupungin proletariaatin voimien maksimaalista mobilisointia. Tätä korostaa myöskin KK ja Sovnarkom julistuksessaan Leningradin kaikille puolue, -neuvosto,- ammattiliitto ja nuorisoliittoelimille.

Tämän suunnitelman käsittelyyn ja sen toteuttamisen järjestelyyn Leningradin puoluejärjestön ensimmäinen kaupunkikonferenssi kiinnitti erikoista huomiota. Tov. Kirov puheessaan erikoisesti painosti kaikkien mahdollisten käytettävissä olevien voimien mobilisointia suunnitelman toteuttamiseksi ja sitä, että itse rakennustyö finanseerauksen toteuttamisessa on ennen kaikkea luotettava omiin voimiin ja omiin varoihin ja keinoihin, sillä meillä ei ole mitään "hyvää setää", joka meitä auttaisi tässä kysymyksessä, vaan on meidän itse autettava itseämme. Edelleen tov. Kirov painostaa, että kaiken työmme perustana tulee olla Stalinin lausunto, että on ymmärrettävä, että työläisten elinehdot ovat meillä perinpohjin muuttuneet. Nykyään ei työläinen enää ole sitä, mitä ennen. Nykyajan työläinen, meidän neuvostojärjestelmämme työläinen, haluaa elää siten, että kaikki hänen aineelliset ja kulttuuriset tarpeensa, niin elintarpeilla varustelun kuin asunto-olojenkin alalla, niin kulttuurisiin kuin kaikkiin muihinkin vaatimuksiin nähden tulisivat täysin tyydytetyiksi. Hänellä on siihen oikeus, ja meidän on turvattava hänelle nämä elinehdot".

Erikoisesti konferenssi kiinnitti huomiota rakennustyössämme esiintyvien epäkohtien poistamiseen, osoittaen, kuinka suunnitelma on täysin mahdollinen toteuttaa ja että sen toteuttamiseen vaadittavat rakennustarpeet, työt hyvin järjestäen,

suurimmalta osaltaan voidaan saada meidän omasta teollisuudestamme ja kaupunkimme piiristä. Konferenssi esitti tunnuksen, että meidän on saavutettava ja sivuutettava kapitalistiset maat myöskin kommunaalisen talouden järjestelyn ja rakennuksen alalla.

V. 1932 suunnitelma Leningradin uudelleen järjestämiseksi ja sen käytännössä toteuttaminen merkitsee Leningradin muuttamista sosialistiseksi kaupungiksi, vanhan Leningradin muuttamista uudeksi, työläisten vaatimuksia vastaavaksi sosialistiseksi kaupungiksi. Tämän suuren työn Leningradin proletariaatti tulee suorittamaan voittoisasti sellaisen arkkitehdin suunnitelman mukaan, joka ei hairahdu oikealta historialliselta tieltä — bolshevistisen, leniniläisen puolueen suunnitelman mukaan ja johdolla.

Tappiosta voittoon.

SUOMEN työväen vallankumouksen alkamisesta on kulunut 14 vuotta. Tammikuun 27 p. v. 1918 Suomen työväki lähti aseelliseen taisteluun, lyömään takaisin porvariston hyökkäystä, joka oli suunnattu työväenluokan valtapyrkimysten tukahduttamiseksi ja työväenluokan nujertamiseksi "ikipäiviksi", kuten porvaristo kuvitteli. Tehdä työväenluokka paariaksi kaikkia oikeuksia vailla olevaksi, siinä Suomen porvariston sen ajan suunnitelma, jonka puolesta se nousi aseisiin Saksan imperialismin, Ruotsin ja muiden maiden porvariston sitä tukiessa.

Suomen työväki hävisi tässä vallankumouksessa, syistä, jotka on useasti selvitetty ja lähemmin osoitettu m.m. SKP:n KK:n teeseissä vuodelta 1928. Häviön syinä oli useitakin tekijöitä, sotilaallisia ja poliittisia. Kajoamme tässä lyhyesti vain eräisiin niistä. Sotilaallisiin tekijöihin jo viittasimme, eivätkä ne olleet toisarvoisia nekään. Mutta sen ajan Suomen sosdem puolueesta, on erikoisesti mainittava, sillä se ei ollut loppuun saakka vallankumouksellinen puolue, kuten oli Venäjän bolshevikkipuolue. Tästä johtui, ettei sen toiminta ja politiikan suunta ollut vallankumouksellisen päälinjan mukainen, sillä puolueella ei ollut johdonmukaista vallankumousteoriaa eikä sen mukaista käytäntöä. "Länsimaisen orientoitumisen" johdosta totesi puolue kyllä vallankumouksen välttämättömyyden, mutta ei tehnyt systemaattista työtä sen valmistamiseksi eikä pyrkinyt siihen, vaan piti sitä määrättynä välttämättömänä pahana. Näennäisesti laaja demokratia sysäsi sosdem. puolueen yhä enemmän reformistisen käytännön tielle ja vallankumouksellisemmin toimittaessa pelättiin menetettävän suuret julkiset joukkojärjestöt, jotka katsottiin sellaisiksi linnakkeiksi, joita ilman ei työväenluokan menestyksellinen taistelu kaukaisen sosialismin unelman lähentämiseksi olisi muka ollut mahdollinen. Puolue ei ollut selvittänyt itselleen myöskään Suomen itsenäisyystaistelun luonnetta marxilais-leniniläisesti, ei selvittänyt sitä, milloin se on edistyksellistä, vallankumouksellista ja millä tavoin se muuttuu vastavallankumoukselliseksi. Puolue ei myöskään ymmärtänyt imperialismin kautta, sotien ja proletaaristen vallankumousten kauteen kehittymisen historiallista astetta eikä pyrkinyt sen edellyttämällä tavalla ottamaan oppia Ve-

mäjän vallankumouksesta ja sen kokemuksista. Myöskään ei Suomen työväellä ollut (ennen v. 1918) aseellisen taistelun kokemusta ja sen antamia opetuksia, ja maan asemasta ja kehityksestä johtuneet ominaiset olot olivat nekin osaltaan sysäämässä sosdem. puoluetta kautskylaisen keskustalaisuuden käytännön tielle. Oikeistolaisia revisionisteja opportunistisesti siedettiin puolueessa, kun puolueella oli väärä kanta puolueen ehjänä säilyttämisessä, joka tapahtui periaatteiden kustannuksella, ja m.m. tämän takia jäätiin vaille sitä teoreettista selvyyttä ja kumouksellista karaistuneisuutta, jonka etumaiselle taistelupuolueelle voi antaa vain etumainen teoria ja sen teorian mukainen oikea periaatteellinen politiikka, jonka vain Venäjän bolshevikkipuolue saavutti ankarassa taistelussa oikeisto- ja "vasemmisto" opportunisteja vastaan oikean marxilaisen katsomuksen puolesta. Talonpoikaiskysymys oli niinikään Suomen vanhalle sosialidemokraatialle epäselvää, työväen talonpoikaiston liiton ajatus ei ollut sille kirkastunut. Talonpoikia ei pitänyt karkoittaa peloittelemalla sosialismilla, vaan rauhoittaa ja houkutella kansanvallalla ja humaanisella menettelyllä, kuten tov.. Kuusinen osoittaa *Itsekritiikissä*. Talonpoikaiston uumenissa piilleitä vallankumouksellisia voimia ei puolue osannut käyttää eikä vetää riistetyn talonpoikaiston enemmistöä porvariston reservistä proletariaatin liittolaiseksi. Näin ollen puolueen suhtautuminen talonpoikaistoon oli sen mukaista, puolinaista, puhuttiin vain yleensä torpparien vapauttamisesta, mikä kumouksen aikana toteutettiinkin, mutta talonpoikain liiton konkretisointi toteutui vain vähäiseltä osalta puolueen käytännössä. Puolueen suhde porvarilliseen valtioon oli porvarillisen demokratian harhakuvan läpitunkema. Ei se pyrkinyt porvarillisen valtion kukistamiseen, sen "rikkilyömiseen", kuin kaukaisessa tulevaisuudessa, vaan tuon valtion revisoimisen tietä toteuttamaan sosialismin. Puolue ei näin ollen omannut myöskään kapinan taitoa ja opettanut joukkoja aatteellisesti ja käytännöllisesti aseiden käyttöön. Niinikään puuttui puolueelta myös kumouksellisen tilanteen oikea arvioimisen taito, se ei osannut oikeana aikana nousta kumouksen siiville (v. 1917 marraskuu), vaan painoi päänsä alas välttääkseen kumouksen vihurin. J.n.e.

Mainitsemiemme puutteiden ja virheiden luetteleminen, joka ei suinkaan ole täydellinen, osottaa meille, että Suomen sosdem. puolue ei ollut sellainen vallankumouksellinen etujoukko, joka proletariaatilla tulee olla voittoisan taistelun johdossa, porvaristosta saatavan voiton eräänä pääehtona. Vanha sosdem. puolue oli sen ajan kautskylainen puolue, eikä se voinut täyttää etumaisen taistelijan tehtävää, koska se ei ollut omaksunut marxilais-leniniläistä teoriaa ja sen mukaista käytäntöä, kiinteätä valmistuneisuutta kumoukselliseen taisteluun porvariston kukistamiseksi, sen mukaista politiikkaa, joukkojen systemaattista järjestämistä tässä taistelussa sen eri etapeilla. Tästä kaikesta huolimatta ei tule mieleenkään verrata Suomen vanhaa sosdem. puoluetta nykyiseen sosialifasistiseen puolueeseen, sillä vanha sosdem puolue niine erehdyksineen ja puutteineen, joita sillä oli, sentään taisteli työväenluokan etujen ja oikeuksien puolesta pääomaa vastaan, kun sen sijaan nykyinen sosdem puolue, sosialifasistit, taistelee pääoman puolella työväenluokkaa vastaan. Ero van-

han sosdem puolueen ja nykyisen sosialifasistisen puolueen välillä on näin ollen suuri kuin päivällä ja yöllä.

Suomen vallankumouksellinen työväki suoritti heti tappionsa jälkeen siihen johtaneiden puutteiden ja virheiden selvittelyn ja teki niistä oikean johtopäätöksen: on valmistauduttava uuteen taisteluun ja uudella tavalla, etumaisen vallankumouksellisen teorian, marxilaisuuden, leninismin aseilla varustettuna. Vanha Suomen sosialidemokratia meni pirstoiksi kansalaissodan tulessa, mutta samalla siinä tulessa syntyi myöskin uusi puolue, Suomen kommunistinen puolue Kommunistisen internationalen osasto ja Suomen tulevan voittoisan proletaarisen kumouksen järjestäjä ja johtaja.

Neljättätoista vuotta on SKP taistellut Suomen työväen etujoukkona, ajanut työväen oikeuksien voittoa pääoman rintamaa vastaan, johtanut proletariaatin taistelua pääomaa vastaan sen lopullisen kukistamisen mielessä. Käymässään taistelussa on puolueella ollut voitettavanaan suuria vaikeuksia, joita se ei ole säikähtänyt eikä antanut niiden määrätä taistelun kulkua, vaan bolshevistisella sitkeydellä käynyt kullakin hetkellä käsiksi päätehtäväänsä: proletariaatin kasvattamiseen ja järjestämiseen proletariaatin diktatuurin pystyttämisen mielessä. Selvää on, että niissä objektiivissa oloissa toimien ja taistellen, joiden alaisena työväenluokka ja sen puolue (joka syntymästään asti on ollut lain ulkopuolella) on toiminut, ei se ole voinut välttyä myöskään virheistä. Mainitsemme tässä viimeisemmästä, nim. v. 1930 fasistikumouksen edessä tapahtuneesta antautumisesta ilman taistelua.

Legaalisuuden harha on peräisin jo vanhalta ajalta. Suomen vanhan työväenliikkeen taistelussa tsarismia ja omaa porvaristoa vastaan totuttautui Suomen työväki sikäli julkiseen toimintaan, että julkisista järjestöistä muodostui sille sellainen fetishmi, josta luokkasodan jälkeinen julkinen liikekään ei pelastanut, vaan se meni jopa puolueeseen asti. Julkisen vallankumouksellisen liikkeen legaalisuuteen maatuminen kävi erittäin selvästi ilmi fasistimullistuksen aikana, jolloin julkiset järjestöt eivät kyenneet päättävään taisteluun päällekarannutta fasismia vastaan, vaan antautuivat ilman taistelua. Selvää on, että pääsyyllisenä siihen oli kommunistinen puolue joka ei riittävästi ymmärtänyt sitä vaaraa ja käytännöllisesti taistellut sitä vastaan, ei ajoissa osannut riuhtoa itseään ja vallankumouksellista liikettä irti noista harhoista fasismin päällekarkauksen varalta. Suomen kommunistinen puolue oli toiminnallaan valaissut ja osoittanut voittoisan vallankumouksen tien joukoille, oli opettanut leniniläisen teoriaan proletariaatin vapautumisen ehdoista, kiskonut eturivin proletaarit irti monista harhoista ja virheistä, jotka vaivasivat kumouksellista liikettä, mutta riittävän tarmokkaasti ei se osannut varustautua itse eikä varoittaa julkista vasemmistolaista liikettä legalismin harhoista ja taistella kyllin päättävästi siihen pesiytynyttä opportunismia vastaan, joka on kerrassaan vahingollinen ja vihamielinen pyrkimyssuunta proletariaatin voittoisalle taistelulle.

Tästä virheestään on puolue itseään arvostellut ja tunnustanut avoimesti ne ja käynyt päättävästi käytännöllisessä työssään korjaamaan niitä puutteita, jotka m.m. legalismin harhat ovat mukanaan tuoneet ja jotka olivat johdannaisina seurauksina käytännön opportunismista.

Myöskin muita virheitä on luokkasodan jälkeen Suomen vallankumouksellisessa liikkeessä tehty (esim. yhteisrintamataktiikan soveltamisessa, talonpoikaiskysymyksen riittämättömässä ymmärtämisessä, käytännöllisessä toteuttamisessa j.n.e.). Mutta olisi väärin luetella vain kielteisiä seikkoja Suomen kommunistisen puolueen ja Suomen proletariaatin viime vuosikymmenen taisteluista. Sillä on tilillään myös joukko voittoja, joita puolue on onnistunut saavuttamaan fasistidiktatuurinkin olosuhteissa, vaikka ne ovat nielleet uhrejakin. Yleisesti puhuen yhtenä tärkeämpänä on merkittävä vallankumouksellisen tietoisuuden kasvu proletariaatin taisteluriveissä. Vallankumouksellinen päämäärä ei ole enää tuntematon eikä kangastele työväenluokalle kaukaisena tulevaisuuden unelmana, vaan käytännöllisenä tämän päivän tehtävänä ja siihen valmistumisena jokapäiväisessä työssä ja taistelussa riistetyn luokan oikeuksien ja vapauksien puolesta. Tappioista oppien kulkee proletariaatin historiallinen tehtävä Suomessakin eteenpäin ratkaisevia taisteluja kohden. Kommunistinen puolue on tien näyttäjänä siinä ja eturivin taistelijana kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin taistelurintaman Suomen osalla. Historian kulku kiirehtää ja lähentää ratkaisua. Kapitalismin yleismaailmallinen pula kerää sytytysaineita lahoavan yhteiskunnan räjäyttämiselle, jouduttaa sitä historiallista hetkeä, jolloin pakkoluovuttajat pakkoluovutetaan. Selvää on, että tämän hetken läheneminen ei ole itsestään tapahtuvan kehityksen seuraus, sillä kapitalistinen yhteiskunta ei koskaan itsestään hajoa, ellei sitä hajalle lyödä. Tämä tapahtuu sarjassa kireitä taisteluita proletariaatin ja kapitalistiluokan välillä. Suomen proletariaatin taistelukehitys ei vielä tällä hetkellä ole sillä asteella, että voitaisiin sanoa taisteluiden olevan kärjistyneessä vaiheessaan, joskaan toiselta puolen ei voida päätellä, että tämän taistelukehityksen tulee välttämättä kulkea läpi kaikki asteet, ennenkuin voidaan puhua poliittisen pulan lähikaudesta. Kahden maailman välisten vastakohtaisuuksien nopea kasvu ja syveneminen, jota m.m. luonnehtii lähenevän imperialistisen sodan vaara, voi lyhentää "normaalin" historian kulun etappeja, saattaapa se hypätä yli kokonaisten aikakausien. Tämän takia on välttämätöntä jännittää kaikki voimat tämän näkökulman mukaan. Käytännöllisesti se merkitsee sitä, että kaikki "pikkuseikat" huomioidaan tarkasti lyömättä laimin vähäistäkään työläisten ja talonpoikaiston jokapäiväisten tarpeiden ja etujen puolustamisen tehtävää, sivuuttamatta mitään tilaisuutta suurten joukkojen nostattamiseksi rohkeaan taisteluun työväen jokapäiväisten tarpeiden ja etujen puolesta. Selvää on, että taistelua porvariston agenttuuria, sosialifasismia vastaan, avoimesta fasismista puhumattakaan, on entistä suuremmalla päättäväisyydellä käytävä, kuin myöskin lujaa ja tinkimätöntä taistelua puoluerivien puhtauden puolesta oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunismia vastaan, kaikenlaisia horjahteluja vastaan puolueen päälinjalta työväenluokan enemmistön puolelleen voittamiseksi edessäolevien voittoisien taistelujen varalta.

Suomen työväenluokka kommunistisen puolueen johdolla tulee täyttämään historiallisen tehtävänsä kansainvälisen taistelurintaman yhdellä tärkeällä paikalla. Onhan puolue kasvanut, lujittunut ja terästynyt käymissään

taisteluissa, ottanut oppia virheistään ja johtaa entistä suuremmalla taidolla ja tarmolla Suomen työväen valtataistelua lopullista voittoa kohden. Tässä tehtävässä on meidän tuettava puoluetta entistä voimaperäisemmin täyttämällä tehtävämme sosialismin rakennustyön rintamalla, vahvistamalla Neuvostoliiton puolustuksen rintamaa entistä tarmokkaammin ja siten lujittaen Neuvostoliiton asemaa maailman vallankumouksen iskubrigaadina ja näin ollen myöskin Suomen proletaarisen vallankumouksen yhtenä päätukikohtana.

J. K. L.

Puoluehistoriaa tutkittava bolshevistisesti.

Tov. L. N. Kaganovitshin puhe jouluk. 1. p. Punaisen professuurin instituutin 10-vuotisjuhlassa.)

1. MARXILAISTEN KAADERIEN VALMENNUKSEN MERKITYKSESTÄ PUOLUEESSAMME.

Toverit! Tänään, Punaisen professuurin instituutin 10- vuotispäivänä, tulinen tervehdys teille lujina taistelijoina puolueen päälinjan puolesta puolueelta sen keskuskomitealta (myrskyisiä kättentaputuksia).

PPI:t tulevat puolueen kasvavien uusien teoreettisten kaaderien taistelujoukoksi. Kaaderien, mukaan luettuna myös teoreettisten kaaderien problemi, on aina ollut mitä tärkeimmällä sijalla puolueemme työssä. Vallankumouksen eri etapeilla on tämä problemi asetettu eri tavoin, mutta se on aina asetettu yhtenä tärkeimpänä problemina puolueen taistelussa luokkien hävittämiseksi, kommunismin puolesta.

Tämä selviää siitä, että meidän puolueemme on aina ollut vihamielinen "itsestään"-teorialle, vaistovaraisuus-teorialle työväenliikkeessä, se on aina taistellut etujoukon osuuden vahvistamiseksi vallankumousliikkeessä ja kaaderien järjestelmällisen marxilais-leniniläisen valmennuksen puolesta tässä etujoukossa. Alkaen Leninin "Mitä tehdä" kirjasta aina viime aikaan asti, jolloin puolueemme — ainoana maailmassa — on valtavan suuren proletaarisen, sosialistisen valtion päänä, — on se aina organisoinut etumaisia työläiskaadereita, aina kohottanut tuoreita ja uusien satojen ja tuhansien johtajien kerroksia työväenluokan riveistä.

Kaksi numeroa PPI:n kehityshistoriasta valaisevat kirkkaasti tätä sääntöä. Kuusi työläistä oli PPI:ssa sen alussa v. 1921 — kaikkiaan kuusi, mikä merkitsi 6 % opiskelijoista.

Ja nyt? Nyt on meillä 1022 työläistä — 60 % PPI:ssa (pitkäaikaisia suosionosoituksia).

Meidän puolueemme on, niinkuin ei ole mikään muu puolue, koko historiansa kuluessa, Marxin-Engelsin-Leninin teoriaa seuraten, kyennyt dialektisesti kokoamaan, konkreettisesti kytkemään yhdeksi vallankumousliikkeen teorian ja praktiikan. Tov Stalin on kirjassaan "Leninismin perusteista" kirkkaasti luonnehtinut marxilais-leniniläisen teorian merkityksen:

"Teoria on kaikkien maiden liikkeiden kokemus, otettuna yleismuodossaan. Tietenkin, teoria käy esineettömäksi, jos se ei ole kytketty vallankumoukselliseen käy-

täntöön aivan niinkuin käytäntö käy sokeaksi, jos se ei valaise tietään vallankumouksellisella teorialla. Mutta teoria voi muuttua mitä suurimmaksi työväenliikkeen voimaksi, jos se kehittyy katkeamattomassa yhteydessä vallankumouksellisen käytännön kanssa, sillä se, ja vain se, voi antaa liikkeelle varmuuden, orientoimisvoiman ja ympäröiväin tapahtumain sisäisen siteen käsittämisen, sillä se, ja vain se, voi auttaa käytäntöä ymmärtämään ei vain sitä, kuinka ja mihin luokat nykyisin liikkuvat, vaan myös sitä, kuinka ja mihin niiden täytyy läheisessä tulevaisuudessa liikkua".

Kaaderiemme teoreettinen valmistus on aina ollut aktuaalisen poliittisen sisällön täyttämä. Otamme esimerkiksi vanhan bolshevikkikoulun, jonka Lenin järjesti Longuemot'ssa, ja vertaamme sen koulun kokemusta toiseen kouluun, jonka Caprilla järjesti Bogdanov-otsovisti. Kaksi koulua — kaksi ohjelmaa, kaksi eri otetta kaaderien kasvatuksessa. Kun Bogdanovin Caprin koulussa oli erikoisen tärkeällä tilalla: yhteiskunnallisten maailmankatsomusten historia, taiteiden historia, Venäjän kirjallisuuden historia, kirkko ja valtio Venäjällä, niin Leninin koulun ohjelmassa oli: agraarikysymys, sosialismin teoria ja praktiikka, työväenlainsäädäntö. Kun siellä taiteitten historia, niin täällä sosialismin teoria ja praktiikka, kun siellä Venäjän kirjallisuuden historia, niin täällä VSDTP:n historia, kun siellä kirkko ja valtio Venäjällä, niin täällä työväenlainsäädäntö!

Näitä ohjelmia verrattaessa me selvästi näemme, että bolshevikit, Lenin, kykenivät asettamaan ja asettivat vallankumouksen peruskysymykset teorian ja praktiikan erottamattomassa yhteydessä. Ei ole sen takia sattuma, että Leninin koulusta lähti muutamia KK:n ja KKK:n jäseniä.

PPI on ja sen tulee olla puolueemme kaaderien kasvatustyön edelleen kehittäjänä — marxilais-leniniläisen, bolshevistisen teorian taistelijain kehittäjänä. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että kaikista PPI-läisistä tulee KK:n ja KKK:n jäseniä (naurua).

PPI alkoi opettajain valmistuskouluna. Puolueemme tehtäväin ja sosialistisen rakennustyön tehtäväin kasvun mukana muuttui myös kaaderien valmistuksen luonne. Muistatte vuoden 1921. Se oli NEP'in toimeenpanon aikaa, vanhan porvarillisen professuurin vilkastumisen aikaa yliopistoissamme. Huomattava osa näistä porvarillisista yliopistojemme professoreista oli silloin varsin vihamielistä ja toimi — teoreettisesti ja käytännöllisesti—meitä vastaan. Se — poliittisesti aktiivisimmalta osaltaan — saarnasi "tienviittain kääntämisen" ("smenovehovilaisuuden") teoriaa ja valmisti tuholaisuuden ideologiaa ja praktiikkaa.

Opinnot laajenivat, yleinen kulttuurin kohoaminen vaati ennen kaikkea omien, bolshevististen opettajakaaderien luomista, sillä 10—20 bolshevikkiopettajan kaaderi ei enää tyydyttänyt puoluettamme: puolue oli vallassa ja hallitsi valtavaa proletaarista valtiota.

Sitten, sosialistisen rakennustyön laajuuden ja tempon kehittymisen mukana, tehtävien mutkistumisen mukana kaikilla sosialistisen rakennustyön rintamilla, PPI alkoi jo valmistaa kaadereita sosialistista talouttakin, valtioaparaattia varten. Näiden kaaderien välttämättömyys tuntui erittäin terävästi tuholaisuuden aikana, kärjistyneen luokkataistelun aikana, jolloin valtiokoneistossa istuivat tuholaiset,

eivätkä oikeistolaiset syrjäsuuntalaiset tahtoneet — eivätkä asenteittensa olemuksen puolesta voineetkaan — taistella niitä vastaan. Jo Shahtin jutun aikana tov. Stalin asetti kaikessa terävyydessään kysymyksen uusien kaaderien kasvattamisesta.

Tänä päivänä meillä on, ehdottomasti, saavutuksia tällä alalla. Me olemme ratkaisseet kaaderikysymyksen pääasiassa, valtion kannalta, laajassa mitassa. Meillä on satoja, tuhansia ja miljoonia valmistumassa teknillisissä y.m. korkeakouluissa ja teknikumeissa. Meillä on jo muutamia laitoksia, joissa suurin osa spesialisteja on kommunisteja. Esim. maa-asiain kansankomisariaatti; siellä on miltei puolet spesialisteista kommunisteja; 260:sta spesialistista on 126 kommunistia. Mutta me emme saa tyytyä saavutuksiimme. Meidän täytyy lujasti ja sitkeästi toteuttaa tehtävä, joka on asetettu tov. Stalinin kuudessa ohjeessa. Parhaiden vanhojen spesialistien ymmärtävän käyttämisen ohella täytyy meidän järjestelmällisesti, päivästä toiseen työskennellä vanhojen kaaderien uusilla täydentämiseksi, vanhan sukupolven täydentämiseksi proletaaristen spesialistiemme polvella.

PPI:n linjalla on myös valmistettava proletaarisen valtion rakentajia ja työntekijöitä rinnan kasvattaja-opettajien kanssa. Opettaja-kasvattajan tehtävä on valtava. Meidän täytyy bolshevistisesti taistella opintojemme laadun kohottamiseksi. Tässäkin on opettajan osuus erikoisen suuri. Lenin korosti kirjeessään Caprin koulun oppilaille erittäin terävästi opettajain merkitystä.

Hän kirjoitti:

"Jokaisessa koulussa on tärkein luentojen aatteellis-poliittinen suunta. Mikä määrää tämän suunnan? Kokonaan ja yksinomaan opettajakunnan kokoonpano. Te ymmärrätte hyvin, että kaikkinainen "kontrolli", kaikkinainen "opastus" kaikkinaiset "ohjelmat", "säännöt" y.m.s. — kaikki se on tyhjää ääntä verrattuna opettajakunnan kokoonpanoon. Ei mikään kontrolli, eivät mitkään ohjelmat voi mitenkään muuttaa sitä opiskelun suuntaa, jonka määrää opettajakunnan kokoonpano. Eikä koskaan eikä missään maailmassa ei mikään itseään kunnioittava järjestö, ryhmäkunta tai ryhmä suostu jakamaan vastuuta koulusta, jonka suunta on jo määrätty opettajien kokoonpanon kautta, jos tämä suunta on vihamielinen". (XIV. siv. 118—119). Lenin kirjottaa tämän silloin Caprilla pidetyn koulun opettajista, mutta se ei heikennä vaan vahvistaa tämän kirjeen merkitystä tänäkin päivänä.

Jotkut luulevat, että riittää, kun kirjoittaa kirjan, — mutta meillä usein kirjotetaan kirjoja virheellisesti, — että riittää kun kirjottaa ohjelman, tai kuten nyt on muotina sanoa "metoodisen ohjeen", turvatakseen opetuksen suunnan. Tämä on syvä virhe. Juuri siksi täytyy meidän, toverit, kaikella räikeydellä korostaa, kuinka välttämätöntä on edelleen laajentaa työtä opettajain marxilaisen valmennuksen hyväksi, edelleen kehittää taistelua opetuksen laadun puolesta.

II. TEORIA JA PRAKTIIKKA KAADERIEN KASVATUKSESSA.

Taistelu opetuksen puoluelaisuuden puolesta.

Opetus on kytkettävä käytännölliseen työhön. Meidän täytyy kaikin keinoin laajentaa ja parantaa tuotantopraktiikkaa; meidän täytyy kytkeä kaaderien valmistus, erikoisesti PPI:ssa valtion, neuvos-

to- ja puolueaparaatin työn kanssa, talouselimien. Kansankomissariaattien käytännöllisen työn kanssa.

Ja tämä on tehtävä kaikkien PPI:ien linjalla, kaikkien (liikenne-, suunnitelma-, agraari- y.m.) osastojen linjalla. Ei saa ajatella, että voi PPI:ssa hyvin opettaa maakysymyksen spesialistia, jos tämä spesialisti ei ole mitä läheisimmin yhteydessä neuvostotilojen ja kollektiivistentalouksien rakentamiskäytännön kanssa, jos hän ei osaa sovelluttaa tietojaan, ymmärrystään siihen, että yleistäisi praktiikan mitä rikkaimman kokemuksen, analysoisi ja yleistäisi tätä kokemusta, jos hän ei syvästi leniniläisesti ymmärrä todellisuuden dialektiikkaa.

Missään maailmassa ei ole sellaista koekenttää, sellaista laboratoriota, jossa opiskelija voisi tarkistaa tietojaan käytännössä, kuin on meidän maassamme.

Jokaisen PPI:läisen, jokaisen opiskelijan täytyy osata yleistää käytäntö, kohottaa käytäntö teorian tasalle, ja teoriaa vahvistaa, rikastuttaen elämän käytännöllä. Esimerkiksi: käsiteltäessä liikenteen vaikeuksia me viime vuonna tutkimme henkilöllistä vastuuttomuutta, me totesimme, että päävika on vastuuttomuus veturien suhteen. Ryhdyttiin toimenpiteisiin, alkoi taistelu nimikkojärjestelmän puolesta, ja työ parani.

Tuntuisi siltä, että jos puolue taistelee liikennekysymyksen ratkaisemiseksi, niin meidän tieteellisten kaaderiemme, Komakatemian ja PPI:n olisi pitänyt lähteä sille tielle ja ottaa selville, miten voisivat edelleen auttaa puoluetta liikenteen kohottamiseksi. Puolen vuoden kuluttua puolueen johtavat orgaanit, tutkivat toista vikaa — vastuuttomuutta vaunuihin nähden. Ja jospa tieteelliset työntekijät, tieteelliset kaaderit ja erikoisesti PPI:n liikenneosasto, jospa se olisi alkanut tutkia veturin tervehdyttämiseksi käydyn taistelun kokemuksia, etsiä, yleistää liikenteen käytäntöä, niin se vapaana muista päivän kysymyksistä varmaankin olisi kyennyt saamaan selville tämän vaunu-vastuuttomuuden.

Tämä on opetuksen tärkeimpiä muotoja. Vain näin voi järjestää todellisen opiskelun. PPI:läisen täytyy spesialisoitua alallaan, mutta jokainen PPI:läinen on puolueen jäsen, bolshevikki, marxisti-leninisti, emmekä me voi niin menetellä, että valmistetaan ekonomisti — hänen on yksinomaan harrastettava ekonomiikkaa (taloustiedettä), valmistetaan filosoofi — hänen osanaan on vain filosofoiminen j.n.e. Me taistelemme mokomaa "spesialisoitumista" vastaan.

Todellisuudessa ovat nämä erottamattomia oleellisia osia yhtenäisessä marxilais-leniniläisessä opetuksessa. Tietenkin on spesialisoitumista ja se on tarpeen. Jokaisessa instituutissa on määrättävä se perusta, jolta lähdetään, pääasia, johon on ensi kädessä perehdyttävä. Mutta spesialisoitumista ei saa viedä järjettömyyteen. Ei saa unohtaa, että kaikki nämä spesialialat ovat elämässä keskenään yhteydessä, että ne kaikki ovat yhdistetyt katkeamattomin sitein.

Puolue vaatii konkreettista käsiksi käymistä, selvää määrätietoisuutta teoreettisessa työssä. Taistellen praktiikan ja teorian toisistaan erottamista vastaan, käyden taistelua kahdella rintamalla — liikemiesmäisyyttä, ahdasta praktisismia vastaan toiselta puolen ja skolastiikkaa, formalismia vastaan toiselta, puolue vaatii teoreettisilta kaadereilta syvennettyä marxilais-leniniläisen teorian ja praktiikan tutkimista sekä mitä lähintä praktiikan kytkemistä teoriaan, teoreettisen opiskelun kyt-

kemistä sosialistisen rakennustyön koko kokemukseen ja tehtäviin. Valmistuen johtajakasvattajain tehtävään täytyy PPI:läisten kasvattaa itseään. Ollessasi johtajana, toisten kasvattajana, et ole turvattu siltä, että et itse voisi tehdä virheitä. Sitä varten täytyy PPI:läisen järjestelmällisesti harjoittaa itsekritiikkiä. On sanottava, että viime vuodet kommunistisella tieteellisellä rintamalla ovat olleet laajan syvennetyn itsekritiikin vuosia omassa keskuudessamme.

Tieteellisellä rintamalla on paljastettu joukko vahingollisia "systeemejä" ja "pikku-systeemejä", joukko suuria poliittisia ja törkeitä periaatteellisia virheitä. Rubinilaisuus poliittisessa taloustieteessä, menshevisoiva idealismi ja mekanismi filosofiassa, joukko virheitä oikeuden ja valtion alalla ja vihdoin erilaisia vahingollisia "teorioita" kirjallisuuden alalla (pereversevilaisuus). Kaikkialla paljastui porvarillista ja pikkuporvarillista vaikutusta näillä teoreettisilla rintamilla.

Voi suoraan sanoa, että gromanilaisuus Valtion suunnittelulaitoksessa ja rubinilaisuus taloustieteessä ovat yhteydessä keskenään. Toinen yritti sekottaa kortteja suunnitelmia laadittaessa ja toinen pyrki johtamaan kommunististen ekonomistiemme huomion pois sosialistisen rakennustyömme praktiikasta, houkutella heitä abstraktisiin riitoihin ulkonaisesti muka marxilaisista formuloista (oppilauseista). mutta itse asiassa anti-marxilaisesta, anti-leniniläisestä.

Talouden erottaminen politiikasta on porvarillisten teoreetikoiden ja niiden sosialifasististen lakeijojen luonteenomainen piirre.

Esim. Kautsky, joka on aikaa sitten paljastettu marxismin viholliseksi, kirjassaan "*Materialistinen historian käsitys*" (II, siv. 578) — (julaistu, sivumennen sanoen, meidän kustannuslaitoksemme toimesta kelvottomasti, ilman esipuhetta, ilman kritiikkiä) — kirjottaa: "Kuinka on mahdollinen sellainen väite, että kaksi vastakkaista luokkaa samanaikaisesti voimistuivat ei vain absoluuttisesti vaan myös suhteellisesti? Tämä näennäinen ristiriita ratkeaa siten, että nämä molemmat luokat alinomaa voimistuvat kahdella aivan eri alalla. Kapitalistien voimat kasvavat keskeymättä ekonomiikan alalla, mutta proletariaatin voima politiikan alalla" (naurua).

Trotski ei jää jälkeen Kautskystä tämän porvarillisen teorian saarnaamisessa. Kirjassaan *Permanentti vallankumous* (s. 141) hän kirjottaa, että "maa voi "kypsyä" proletariaatin diktatuuriin, vaikka ei ole ainoastaan kypsymätön itsenäiseen sosialismin rakentamiseen, vaan myös sosialisoimisen laajoihin toimenpiteisiin". Toisin sanoen, politiikassa — proletariaatti, mutta ekonomiikassa — porvaristo.

Näin taistelussa marxilais-leniniläistä talouden ja politiikan yhteyttä vastaan esiintyy Kautskyn ja Trotskin kantojen täysi yhteys.

Puolueemme taisteluhistoriassa eri vääristelyjä, syrjäsuuntia vastaan me tapaamme tällaisia yrityksiä erottaa talous ja politiikka.

Ottakaa ekonomismi. Mikä on sen virheiden ydin? Vaistovaraisuuden palvominen, "itsestään" tapahtuvan taloudellisen kehityksen palvominen, poliittisen päälysrakenteen, sen talouteen takaisin vaikutuksen huomiotta jättäminen. Tämä tapahtui kauan sitten. Entäs oikeistosuunta? Sen virheiden ydin — proletaarisen diktatuurin vallankumouksellisen, muokkaavan merkityksen kieltäminen, itsestään tapahtuvaan kehitykseen kiintyminen. Silloin — ekonomisteilla, ja nyt — oikeistolaisilla

perustana politiikan ja talouden ero, niiden vastakkain asettaminen.

Ottakaa sitten keskustelu ammatillisista liitoista ja näette, että Leninin vastustajain virheiden ydin oli siinä, etteivät ymmärtäneet talouden ja politiikan dialektista yhteyttä, tai, kuten Lenin sanoi, "unohtivat marxilaisuuden, ilmeten se teoreettisesti vääränä, eklektisenä politiikan talouteen suhtautumisen määritelmänä" (XXIV, s. 127).

Tämän takia täytyy meidän PPI:ssa ja kaikilla tieteellisillä rintamilla enemmän saada opiskelu puoluelaisuuden (partinost) läpitunkemaksi, oppia johtamaan uudella tavalla, osata jokaisessa teoreettisessa teesissä löytää sen sovelluttaminen tämän päivän teräviin, polttaviin kysymyksiin, ymmärtää vastakohtien yhteys todellisuudessa.

Mutta mitä merkitsee vastakohtien yhteyden ymmärtäminen käännettynä tavalliselle poliittiselle puoluekielellemme? Ymmärtää vastakohtien yhteys todellisuudessa — se merkitsee sitä, ettei pelätä vaikeuksia! Se merkitsee sitä, ettei pelätä niitä elämän ristiriitoja, joita esiintyy tiellämme, vaan voitetaan ne bolshevistisella tarmolla ja sitkeydellä. Se merkitsee myös, "että meidän vaikeutemme ovat sellaisia vaikeuksia, jotka sisältävät itsessään niiden voittamisen mahdollisuuden. Tämä merkitsee sitä, että vaikeuksiemme toisista erottava piirre on se, että ne itse antavat meille perustan niiden voittamiseen" (Stalin, XVI pk).

Tämä mahdollisuus on muutettava todellisuudeksi, on kaikki henkiset voimat, voiton tahto mobilisoiden autettava tätä objektiivista mahdollisuutta nopeammin ja paremmin muuttumaan todellisuudeksi. On bolshevistisesti käytävä käsiksi opintoihin ja kyettävä ottamaan Hegeliltä, esim. mitä on tarpeen meille, taistelu.amme varten. On erikoisen tärkeä bolshevistisesti, leniniläisesti tutkia menneisyyden historiaa, eilistä historiaa ja tutkia niin, että eilisen päivän historia kytketään puolueen päälinjan, niihin valtaviin uusiin tehtäviin, jotka ovat edessämme tänään ja tulevat olemaan huomenna.

Tässä on opiskelun puoluelaisuuden ydin, tässä on marxilaisleniniläisen kasvatuksen aatos, sen puolesta on bolshevistisesti taisteltava.

III. MARXILAIS-LENINILÄINEN KASVATUS JA PUOLUEEN HISTORIA

1. Trotskilainen salakuljetus puolueen historian alalla

Nyt olemme me teidän kanssanne uusien tehtäväin edessä. Tov. Stalin on paljastanut mitä vahingollisimpia väärennyksiä ja törkeimpiä virheitä eräällä mitä tärkeimmällä alalla, bolshevistisen puolueemme historian alalla. Kirjeensä kautta on tov. Stalin kohottanut puolueen historian kysymykset, sen tutkimisen tehtävät valtavaan korkeuteen. Puolueemme historia on leppymättömän taistelun historiaa syrjään poikkeamisia vastaan johdonmukaisilta, vallankumouksellisilta, marxilais-leniniläisiltä asemilta.

Puolueemme on valtavasti kasvanut. Se on kasvanut armottomassa ja päättävässä taistelussa syrjäsuuntia, marxismi-leninismin vääristelyjä vastaan. Viime vuosikymmenenä on nämä riidat käyty puolueen politiikan peruskysymyksistä, sosialistisen rakennustyön käytännön pääkysymyksistä. Riidat päivänpolitiikasta ja praktiikasta ovat aina olleet syvästi teoreettisia riitoja. Lähtökohtana oli niillä aina teoreettiset erimielisyydet. Käytännöllisten virheiden

perustana olivat marxilais-leniniläisen teorian väärennykset.

Taistelu marxilais-leniniläisen kasvatuksen puolesta on poikkeuksellisen tärkeä, hyvin terävä nyt juuri sen takia, että meillä on puolueessamme yli 2½ milj. jäsentä; niistä n. 1½—2 milj. sellaisia, joilla on 3—4—5-vuotinen puolueaika; sitten on 5½ milj. nuorisoliittolaista. Kuten näette, on kysymys miljoonista. Mutta tässä on sekä määrä, että laatu, sillä kysymys on maailmanhistorian vallankumouksellisimman, teoreettisesti johdonmukaisimman ja kurinalaisimman puolueen jäsenistä.

Kuinka kasvattaa nämä nuoren polven miljoonat? Kuinka takoa niistä lujia ja kokeneita leniniläisiä?

Me asetamme laajasti kysymyksen puolueen jäsenten marxilais-leniniläisestä kasvatuksesta. Kuinka on bolshevistisesti asetettava tämä problemi? Sitä ei ole asetettava koulupedagogiselta kannalta, ei muodollisesti eikä kaavallisesti, vaan vallankumouksellisesti, bolshevistisesti. Puolueemme historiaan usein suhtaudutaan muodollisesti, enemmän tai vähemmän tunnollisesti selitetään asiat aikajärjestyksessä, otetaan erilleen muutamia tosiasioita, kuvataan enemmän tai vähemmän oikein joitakin tapauksia, mutta ei paljasteta näiden tosiasiain ja tapahtumain keskenäistä yhteyttä. Puolueen historiaa on tutkittava dialektisesti, ymmärrettävä kehityksen lainmukaisuus, on terotettava huomio pää- ja peruskysymyksiin, vallankumouksemme ratkaiseviin etappeihin.

Meidän on kasvatettava puolueemme jäsenet, nuorisoliittolaiset, meidän on kohotettava uusia ja uusia työväenluokan kerroksia, kasvattaen niitä bolshevistisen puolueemme historian tutkimisen kautta. Mutta tämä historia ei ole, kuten luulevat monet kaavalliset historioitsijat, palaamatta menneen ajan historiaa, tuntematonta eilistä päivää koskevaa. Koko meidän historiamme on paraiden, etumaisten luokkamme ainesten sankarillisen taistelun ohjelma, strategia ja taktiikka, organisatio proletariaatin diktatuurin voiton, luokkien tuhoamisen, kommunismin puolesta. Ja jos meidän maamme, jota ennen pidettiin takapajuisimpana maana maailmassa, jos meidän maamme — kuudes osa maapallosta — on nyt sosialismin maa, niin se on bolshevistisen ohjelman, taktiikan ja proletariaatin organisation, puolueemme ohjelman ja johdon ansio. Se on sen verrattoman taistelun ansio, jota kävivät parhaat ihmiset Leninin johdolla vuosikymmenien kuluessa narodnikkeja legaalisia marxilaisia, ekonomisteja, menshevikkejä, trotskilaisia, puolueen oikeistolaisia ja sopuilevia aineksia vastaan. Siksi juuri ei ole parempaa kokemusta, ei parempaa nuorisomme kasvatuskeinoa marxismin-leninismin hengessä kuin puolueemme historia.

Tämä selittää sen, että tov. Stalin erikoisen terävästi tarttui niihin vahingollisiin vääristelyihin ja mitä suurimpiin virheisiin, joita on tehty puolueemme historiaa selitettäessä.

Hän paljasti kirjeessään *Proletarskaja Revolutsian* toimitukselle trotskilaisen panetteluyrityksen väärentää puolueemme historiaa, törkeästi vääristellä leninismin historiaa, parjata Leniniä ja esittää asiat laajojen puolue- ja nuorisojoukkojen edessä niin, kuin ei Lenin olisikaan ennen vallankumousta ollut bolshevikki.

Slutskin tapaisten historikkoparkojen rikollisuus on niiden yrityksessä esittää asiat niin, että Lenin ennen vallankumousta aliarvioi, eikä siis todella taistellut

keskustalaisuutta vastaan II internationalessa ja Saksan sosialidemokratiassa, että Lenin ja leninismi heikosti kannattivat, jopa muutamissa tapauksissa eivät kannattaneet niin sanottuja vasemmistolaisia sosialidemokraatteja Saksan sosdem puolueessa, kuten Rosa Luxemburg y.m.

Eräs näistä — Mironov, joka on päättänyt PPI:n, Kommunistisen kasvatuksen akademian johtajan apulaisena (se on suuri akademia, jossa on yli 2000 kommunistia), kirjotti, että bolshevikit eivät ennen sotaa esiintyneet Kautskyä vastaan sen takia, että pitivät häntä oikeaoppisena marxilaisena.

Onko vielä tarpeen kumota näitä leninismin historian ilkeitä vääristelyjä ja väärennyksiä?

On vain ajateltava Leninin taisteluhistoriaa Martovin, Axelrodin, Plehanovin kanssa, alkaen 1903, ja sitten Trotskin kanssa, ymmärtääkseen, että Lenin niinkuin ei kukaan muu, taisteli kaikkinaista opportunismia vastaan, mukaan luettuna myös keskustalaisuus, paljastaen sen ennenkaikkea omissa riveissä, Venäjän SDTP:n riveissä, ja paljastaen täten myös opportunismin, keskustalaisuuden, kautskylaisuuden II internationalessa. Lenin aina taisteli ja leimasi opportunistit, jotka ovat hyvin "vallankumouksellisia" kaukaisia maita varten, huitovat paperimiekalla kaukana olevaa vastustajaa vastaan, mutta vaikenevat läheisen vihollisen edessä omassa maassa. Lenin taisteli revisionisteja ja sopuilijoita vastaan omassa maassa ja sen ohessa paljasti revisionismin ja sopuilun työväen kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen koko rintamalla.

Ja juuri tämän takia Lenin ei kannattanut ilman varauksia n.s. vasemmistolaisia Saksan sosdemokratiassa. Mitä olivat sitten vasemmistolaiset sosialidemokraatit, mikä oli Rosa Luxemburg. Parvus y.m.? Olivatko he aikanaan yhtä vasemmistolaisia kuin Lenin, kuin venäläiset bolshevikit, olivatko he yhtä johdonmukaiset kuin Lenin, kuin venäläiset bolshevikit, voiko heitä nimittää bolshevikeiksi? Alkeellisinkin tunnollinen tutustuminen historian tosiasioihin puhuu epäilemätöntä kieltä siitä, että Lenin ja yleensä Venäjän bolshevikit olivat a i n o a loppuun saakka johdonmukainen marxilainen vasemmistoryhmä koko II internationalessa ennen sotaa, että vasemmistolaiset sosialidemokraatit Saksassa eivät olleet bolshevikkeja, että he koko ajan horjuivat bolshevismin ja menshevismin välillä, asiallisesti lähestyen menshevikkejä, keskustalaisia.

Lenin ja bolshevikit eivät aina kannattaneet Saksan sosialidemokratian vasemmistolaisia, m.m. Rosa Luxemburgia, Miksi? Juuri siksi, että Rosa Luxemburg useissa peruskysymyksissä, kuten Lenin osoitti, ja nyt Stalin osoittaa — useissa peruskysymyksissä, organisatio-, kansallis- ja siirtomaakysymyksessä, kysymyksissä imperialismista, talonpojista ja n.s, permanentista vallankumouksesta — erosi bolshevikeista, läheten keskustalaisia. Hän oli lähempänä trotskilaisia. Trotskia, joka silloin oli todellinen keskustalainen ja järjesti keskustalaisen elokuun blokin 1911—12.

Trotski oli keskustalainen, ja mitä siitä tuli? Nyt hänen keskustalaisuutensa on kasvanut vastavallankumouksellisuudeksi. Trotski, joka ennen oli keskustalainen, on nyt kuten, entinen keskustalainen, Kaytskykin, vastavallankumouksellisen porvariston parhaita taistelijoita. Keskustalainen Trotski on saanut keskustalaisen Kaytskyn kohtalon.

On selvää, että Rosa Luxemburgilla on hyvin suuria ansioita.

Hänen nimensä on siirtynyt historiaan taistelijan nimenä Saksan työväenluokan vapautuksen puolesta, taistelijana, jonka surmasivat Saksan sosialidemokratian kädet. Tämä on riidatonta. Mutta merkitseekö se, että meidän täytyisi väärentää historiaa vaieten ja hämäten nyt jälestäpäin Rosa Luxemburgin ja Saksan sosdem. vasemmistolaisten virheitä huolimatta historiallisen totuuden vaatimuksista? On selvää, että ei merkitse.

Marxilaisten historioitsijain seuran fraktiossa esiintyi tov. Radek. Hän tunnusti joukon virheitään, tunnusti, että Rosa Luxemburg ei aina ottanut oikeaa bolshevistista asennetta. Mutta hän ei kytkenyt virheellistä kantaansa siltä ajalta, jolloin oli yhdessä Rosa Luxemburgin kanssa, virheelliseen kantaansa, kun oli Trotskin kanssa yhdessä. Hän kehitti teorian, että Rosa Luxemburg on siltana parhaille sosdem. työläisille meidän luoksemme, ja sitä varten on häntä keveämmin kritikoitava. Ensiksikin on tämä teoria virheellinen: ei ole välttämätöntä, että työläiset tulevat meille luxemburgilaista siltaa pitkin. Toiseksi ne työläiset, jotka yhä vielä ovat yhteydessä tämän sillan kanssa, on saatava ymmärtämään vasemmistolaisten sosialidemokraattien virheet, jotta niistä oppisivat ja tulisivat tosi bolshevikeiksi. Muussa tapauksessa, jos hämätään Rosa Luxemburgin virheitä, niin tämä silta tulee sillaksi sosialidemokratiaan eikä kommunismiin. Mutta jos bolshevistisesti paljastetaan Rosa Luxemburgin virheet, niin tästä tulee silta sosialidemokratisista virheistä bolshevismiin. Näin on bolshevikkien asetettava tämä kysymys. Mutta tov. Radek ei puhunut loppuun saakka. Nähtävästi selittää sen, että hän ei täysin paljastanut, se, että hän itse joko on ollut siltana Rosa Luxemburgin ja Trotskin välillä, tai kulkenut sillan yli Rosa Luxemburgista Trotskin luo yleistä eibolshevistista tietä (naurua).

Mikä on Slutskin tunnetun kirjotuksen merkitys? Se, että se merkitsee avointa yritystä vetää trotskilaisia lumppuja sodan edellisen ajan vasemmisto-sosialidemokraattien lipun alla, luxemburgilaisuuden lipun alla. Tässä mielessä on Slutskin kirjoitus luonteenomainen nykyiselle ajankohdalle. Onko se kirjoitettu sattumalta vai eikö — sillä ei ole merkitystä. Itsessään on Slutski liian mitätön, poliittisesti merkityksetön olio. Hän oli pitkän aikaa menshevikki, sitten oli puolueen ulkopuolella ja vasta 1930 tuli puolueemme kandidaatiksi. Tosiasia on, että tämä henkilö, joka vast'ikään on liittynyt puolueen kandidaatiksi, on saanut tilaisuuden esiintyä kirjotuksella Leniniä vastaan, syyttäen tätä keskustalaisuuden vaaran aliarvioimisesta, syyttäen tätä siitä, että ei loppuun saakka kannattanut trotskilaisia lähellä olevia Saksan vasemmistolaisia sosialidemokraatteja eikä siis vielä silloin ollut todellinen vallankumouksellinen. Olisi liian paljon Slutskille, jos me lähtisimme vakavasti selvittämään tätä Slutskin parjaavaa lorua. Riittää, kun tov. Stalin sivumennen pyyhkäisi sen tomuksi. Eikä tässä ole kysymys siitäkään, että Slutski kirjoitti tuon parjaavan lorun. Kysymys on siitä, että löytyy bolshevistinen aikakauslehti, joka antoi Slutskille sivunsa tätä lorua varten. Kysymys on muutamien kommunistiemme mädästä liberalismista trotskilaisesti ajatteleviin kirjottajiin nähden. Kun Trotski inhottavassa ja pöyhkeässä kirjassaan *Elämäni*—kuvaa itseään vallankumouksen keskuksena, vaieten siitä, että hän jo kauan sitten on siir-

tynyt vallankumouksen vihollisten leiriin, niin tässä ei ole mitään erikoista: mitä muuta voisi tehdä vararikkoinen yliloikkari, jos ei lohduttaida pöyhkeilyillä ja itsensä kehumisilla? Kun Slutski yrittää kirjoituksessaan käyttää luxemburgilaisuuden lippua kiskoakseen lehdistöömme trotskilaisia lumppuja, niin ei siinäkään ole mitään erikoista: sillä mitäpä vielä voisivat tehdä murskatut trotskilaiset muuta, kuin lohduttaa itseään salakuljetuksella? Mutta kun bolshevistinen aikakauslehti *Proletarskaja Revolutsia* pitää mahdollisena avata palstansa trotskilaisille salakuljettajille, niin se ei enää ole pikkuasia. Se merkitsee, että meidän joukossamme elää vielä mätä liberalismi suhtautumisessa poikkeamisiin bolshevismista ja puolueemme historian vääristelyihin. Se merkitsee, että meidän riveissämme on vielä ihmisiä, jotka pölkkypäisyydessään ovat valmiit tahtomattaan muuttamaan trotskilaisia salakuljettajia bolshevismin historian vääräntämisessä mädän liberalismin takia.

Siksi arvelen, että taistelu mätää liberalismia vastaan riveissämme on oleellinen osa taistelussamme puolueemme historian vääräntäjiä ja vääristelijöitä vastaan.

2. *Leniniläisestä porvaris-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi vallankumoukseksi, trotskilaisesta permanentin vallankumouksen teoriasta ja historioitsijain virheistä.*

Mutta, ikävä kyllä, ei *Proletarskaja Revolutsia* ollut ainoa heikko paikkamme. Vielä heikommaksi paikaksi osoittautui tov. Jaroslavskin *NKP:n historia.* Kysymys on siitä, että tov. Jaroslavski, neliosaisen historian toimittajana teki törkeän virheen, antoi vapauden kokoamilleen nuorille historioitsijoille — osan näistä "historioitsijoista" voi panna lainausmerkkeihin — eikä ainoastaan ollut estämättä heidän yrityksiään vääräntää puolueen historiaa, vaan antoi leimansa, antoi allekirjoituksensa, nimensä, kannatti heitä tällä.

Minä en tässä lähde selvittämään kaikkia tov. Jaroslavskin toimituskunnan "Historian" virheitä. Osaksi niitä on jo arvosteltu ja arvostelu epäilemättä laajenee. Minä vain sanon, että tov Jaroslavskin "Historiassa", tai oikeammin "Historiansa", joka on tov. Jaroslavskin johdolla toimitettu, esitetään virheellisesti kysymys 1905 vallankumouksesta, virheellisesti kuvataan Leninin osuus ja hänen arvionsa Venäjän vallankumouksen luonteesta, virheellisesti kuvataan bolshevistinen kysymyksen asettamisemme proletariaatin hegemoniasta ja erikoisesti porvarisdemokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Ottakaamme näytteeksi vain yksi ote tov. Bajevskin kirjoituksesta (III osa, s. 206). Tämä "historioitsija" kirjoittaa: "Tästä objektiivisesta yhteydestä tsarismia vastaan tehtävän vallankumouksen ja imperialismia vastaan tehtävän vallankumouksen kesken puolue *tuli tietoiseksi* jo (!) sotavuosina". Kuten näette, hän jalomielisesti antaa Leninille ja puolueelle sen kunnian, että ne muka havaitsivat tämän yhteyden "jo" sotavuosina. Tämä yhteys, syvämietteisen "historioitsijan" mielipiteen mukaan "ilmeni siinä, että Lenin asetti uudestaan kysymyksen porvarisdemokraattisen vallankumouksen kasvamiseksi sosialistiseksi Venäjällä, *yhteydessä sen sodan kanssa.* Se ilmeni valmistautumisena muuttamaan strategiset plaanit.

Missä tämä, sopii kysyä, eroaa Trotskin kuuluisasta "uudestiasestautumisesta"?

Asiallisesti — ei missään. Toisessa osassa on joukko virheitä ja varsin sekavaa bolshevikkien 1905 kannan arviota siinä hengessä kuin Trotski selittää Leninin kantaa kasvamisesta.

Tov. Jaroslavskin johdolla toimitetun "historian" virheet bolshevikkien 1905 osuuden arviossa, sen kieltäminen, että Lenin oli kasvamisen kannalla, johtivat kiertämättömästi virheelliseen ja vahingolliseen arvioon bolshevikkien osuudesta v:n 1917 ensi kautena, halpaan bolshevikkien parjaamiseen. Kun nyt muutamat "historialliset" juonenpunojat, D. Kinin tapaiset "historian" formalistit yrittävät kuvata asian näin: "Minähän, mukamas, toverit, olen puolueen puolesta, KK:n puolesta, minähän vain kirjoitin pienen sivun, ajatelkaa nyt itse, mikä syntinen minä tässä olen", kun nämä henkilöt yrittävät koko jutun supistaa sivun kysymykseksi, niin he vain osottavat tietämättömyytensä, köyhyytensä teorian ja historian alalla. Onko tässä kysymys parista sivusta? On tunnettava himpun verran historiaa voidakseen nähdä yhteyden tov. Jaroslavskin johdolla toimitetussa "Historiassa" bolshevikkien osuudesta 1905 antaman arvion ja trotskilaisen parjausarvion välillä bolshevikkien osuudesta helmi—maaliskuulla 1917.

Samanlaisen puolueemme historian väännöksen, Leninin kannan vääristelyn tekee myös tov. Popov (KK). Hän myöskin selittää Leninin asennetta kasvamiseen nähden epäbolshevistisessa hengessä. Ja vahvistaakseen oman selityksensä oikeellisuutta hän toimittaessaan Leninin valittujen teosten kokoelmaa ei ottanut siihen erästä Leninin tärkeimpiä, kasvatusta koskevia kirjoituksia. Otan siitä otteen:

"Me aluksi kannatamme päähän asti, kaikin keinoin, takavarikoimiseen asti, — talonpoikaa yleensä tilanherraa vastaan ja sitten (eikä vain sitten, vaan samaan aikaan) me kannatamme proletariaattia talonpoikaa vastaan yleensä. Arvioida nyt voimien keskenäissuhteita talonpoikaiston sisällä vallankumouksen (demokraattisen) "jälkeisenä päivänä" on tyhjä utopia. Lankeamatta seikkailuun, pettämättä tieteellistä omaatuntoamme, ajamatta takaa halpahintaista suosiota me voimme sanoa ja sanomme vain yhden asian: me autamme kaikin voiminemme koko talonpoikaistoa tekemään demokraattisen vallankumouksen, jotta olisi sitä helpompi meille, proletariaatin *puolueelle, siirtyä mahdollisimman pian uuteen ja korkeampaan tehtävään — sosialistiseen vallankumoukseen. Me emme lupaa minkäänlaista sopusointua, minkäänlaista yhdenvertaisuutta, minkäänlaista "sosialisoimista" nykyisen talonpoikaiskapinan voitosta, — päinvastoin, me "lupaamme" uuden taistelun uuden eriarvoisuuden, uuden vallankumouksen, johon me juuri pyrimmekin"* (XIII, siv. 186—7).

Kuvitelkaa nyt, että tätä Leninin kirjoitusta puolueemme suhtautumisesta talonpoikaisliikkeeseen ei otettu Leninin valittujen teosten kokoelmaan, jonka *K.A. Popov* on toimittanut.

Miksi, millä perusteella?

Vielä kysymys: Kuinka hän itse katsoo kasvamisen kysymystä! Osoittautuu, että Leninillä oli v. 1917 Popovin mukaan erikoinen suunnitelma, seuraava: bolshevikit, nähkääs, edellyttävät että porvaris-demokraattisen vallankumouksen ja sosialistisen vallankumouksen välillä pitää olla sosialistinen vallankumous Lännessä. Siis Popov vaihtoi leniniläisen teorian kasvamisesta asiallisesti trotskilai-

seksi, ja siksi ei hän tarvinnut Leninin kirjoitusta ja hän heitti sen pois. Niin laaditaan puolueen historiaa...

Tehtyään trotskilaista luonnetta olevia virheitä, yrittävät muutamat näistä historioitsijoista puolustella itseään vaivaisella höpinällä, joka syventää heidän virheittensä puoluevastaista luonnetta, puhuvat "objektiivisuudesta" ja "historiallisesta tarkotuksenmukaisuudesta". Esiintyessään Marxilaisten historioitsijain seuran kokouksessa tässä asiassa eräs tov. Jaroslavskin johdolla toimitetun "Historian" kirjoittaja, tov. Minz, käsitellessään IV osassa olevia virheitä, selitti, että "me emme lähteneet poliittisen tarkotuksenmukaisuuden kannalta vetäessämme esille yksiä ja toisia tosiasioita, vaan sen objektiivisuuden kannalta, joka ei ollenkaan karakterisoi poliittista historiaamme ja joka oli porvarilliseen liberalismiin lankeamista"...

Tov. Minz tässä muka porvarillisten historioitsijain ja omien entisten virheittensä arvostelun varjolla itse asiassa, juuri asettaessaan kysymyksen näin — asettaen vastakkain "objektiivisuuden" ja "poliittisen tarkotuksenmukaisuuden" — uudistaa vanhat opportunistiset virheensä. Mutta kysymys ei ole pelkästään tästä metodologisesta virheestä, käyttääkseni tieteellisissä piireissä käytäntöön otettua lausetapaa, vaan siitä, että tov. Minz tällä lausunnollaan yrittää supistaa koko jutun siihen, että me, mukamas, kirjoitimme hyvän historian, objektiivisen, mutta, meidän olisi pitänyt, mukamas, tinkiä "objektiivisuudesta" "poliittisen tarkoituksenmukaisuuden" hyväksi. Tov. Minz ilmeisesti unohtaen, että historian, myös NKP:n historian täytyy olla tieteellistä, objektiivista, ehdottoman oikeata, että ilman tätä historia menettää tieteellisen luonteensa ja muuttuu mytologiaksi (taruksi).

Tokkopa tarvitsee väitellä tämän tov. Minzin "uuden" asenteen teoreettisesta pätemättömyydestä. Tov. Minzin esiintyminen merkitsee manöveria, surkeata yritystä hämätä tov. Jaroslavskin johdolla toimitetun "Historian" virheiden perusajatusta. Siinäpä juttu juuri onkin, että Minzin "Historia" ei ole objektiivista historiaa. Peruskysymys on tässä se, että kuten porvarilliset, sosiali-opportunistiset II internatsionalen historioitsijat piiloutuvat "tieteellisten" teostensa objektiivisuuden taa, mutta itseasiassa palvelevat porvariston taistelua proletariaattia vastaan, niin myös, t. Minz ja hänen ystävänsä muka objektiivisella "historiallaan", mutta itseasiassa syvästi subjektiivisella "historiallaan", palvelevat puolueen historian kiihkoisia parjaajia ja väärentäjiä — trotskilaisia. Huolimatta siitä, pikemmin sen takia, että "objektiiviset" historioitsijat esipuheessa IV osaan ylväästi pystyssä päin selittivät pyrkimyksenään olevan "antaa täysin objektiivinen valaisu", käydä "asiaan mitä suurimmalla historiallisella objektiivisuudella, ankarasti pitäen silmällä koko työssä historiallista näköalaa", tov. Jaroslavskin johdolla toiminut toimituskollektiivi ei antanut objektiivista historiaa, vaan useissa kohdin väärennetyn, trotskismin värillä värjätyn historian.

Turhaan siis tov. Minz panettelee "historiaansa", että siinä muka ei ollut "poliittista tarkotuksenmukaisuutta". Sitä kyllä oli, mutta trotskilaista tarkotuksenmukaisuutta eikä mitään muuta,

Virheet historiassa, sekä tov. Jaroslavskin toimittamassa että muissakin, ovat seurausta epädialektisesta skolastisesta ja formalistisesta historian tutkimuksesta

yleensä ja meidän puolueemme historian tutkimuksesta erikoisesti. Sen takia tov. Stalin kirjeessään erikoisesti korosti taistelun välttämättömyyttä historian muodollisbyrokraattista käsittelyä vastaan. Jos muutamat bolshevikit, puolueen päälinjan puolesta taistelijat, väliin lankeavat trotskilaisten ansaan, niin tämän enimmäkseen selittää se, että he unohtavat dialektiikan, erottavat ja asettavat vastakkain teorian ja praktiikan, historian ja politiikan.

Juuri formaalinen (muodollinen) tapausten, historian tosiasiain tutkiminen, formaaliset vertailut johtavat usein virheisiin monen seikan käsittämisessä puolueemme taktiikassa ja taistelussa. Esim. voisi bolshevikkeja, jotka v. 1917 kohottivat tunnuksen "alas 10 kapitalistiministeriä" kun hallituksessa oli myös menshevikkejä ja eserriä, syyttää — ja väliin jotkut historioitsija-parat syyttävätkin — epäjohdonmukaisuudesta. Mutta kuitenkin oli tämä tunnus ainoa oikea ja työväen kesken siihen aikaan suosituimpia. Epäjohdonmukainen tunnus — jos formaalisesti, skolastisesti katsotaan asiaa. Mutta jos ajatellaan tilannetta, niin selviää bolshevikkien taktiikan nerokkuus sinä hetkenä, jolloin piti saada neuvostot erilleen kadettipuolueesta.

V. 1917 oli hetki, jolloin neuvostoissa olivat etutilalla menshevikit ja eserrät. Me kohotimme vaatimuksen, että nämä neuvostot ottaisivat vallan. Miksi me näin asetimme kysymyksen? Siksi, että joukot vallankumouksen ensimmäisinä kuukausina olivat harhan vallassa, niiden keskuudessa oli laajasti levinneet "perustuslailliset harhat". Tsaari oli kukistettu. Kaikilla oli punanauhat rinnassa. Monet eivät voineet heti ymmärtää, mitä kaikkea tapahtui, eivät heti astuneet terävän taistelun tielle vallankumouksen edelleen kehittämiseksi. Eivät heti havainneet menshevikkien ja eserräin petosta. Siksi bolshevikit ehdottivat vallan siirtymistä eserräläis-menshevistisille neuvostoille, jotta nämä herrat saataisiin ryhtymään ohjelmiaan toteuttamaan ja siten näyttämään joukoille kansanvastainen naamansa. Formalistit eivät tätä ymmärrä, mutta leniniläiset ymmärtävät.

Tai esim. se, kun me syytimme Kerenskin hallitusta perustavan kokouksen kokoonkutsumisen lykkäämisestä, ikäänkuin me bolshevikit olisimme olleet sen "puolella", samalla kun me jonkin ajan kuluttua itse hajoitimme perustavan kokouksen. Jos katsoo asiaa formaalisesti, skolastisesti, byrokraattisesti, niin tulee "epäjohdonmukaisuus", mutta leniniläiset ovat dialektikkoja, eivätkä voineet ajatella muuta taktiikkaa, sillä vallankumous vaati, että joukot vietiin perustavan kokouksen seinien ääreen nähdäkseen omin silmin sen kelvottomuuden.

Ken ei ymmärrä Leniniä, joka oli täynnään taistelun ja voiton tahtoa, ken ei ymmärrä leniniläisen taktiikan joustavuutta, se ei voi ymmärtää meidän puolueemme historiaa, tutkia sitä eikä tehdä siitä leniniläisiä johtopäätöksiä. Taistelussa proletaarisen diktatuurin voiton puolesta Lenin muutti tunnuksia, ottaen huomioon joukkojen mielialan, niiden taisteluvalmiuden, sen missä määrin ne olivat voittaneet ennakkoluulojansa, sekä voitti puolelleen nämä joukot askeltakaan perääntymättä pääasiasta: taistelusta proletariaatin diktatuurin voiton puolesta.

Näin täytyy meidän käydä tutkimaan puolueen historiaa ja sen opetuksilla kasvattamaan nuorisoamme. Juuri näin, eikä mädällä formaalis-byrokraattisella tavalla papereita nuuskien, kuten nyt te-

kevät Slutskin tyyppiset "historioitsijat". Heille, nähkääs, ei ole sattunut käsiin paperia, jossa Lenin olisi kirjoittanut mustalla valkealle, että "Kautsky on lurjus". ja kun sellaista paperia ei ole, niin hän, Slutski, joka vielä ei kauan sitten jumaloi ja ehkä yhäkin jumaloi Kautskyä, on nyt kyllin julkea moittiakseen Leniniä siitä, että tämä muka ei taistellut keskustalaisia vastaan. Etsiessään sellaista paperia ovat he valmiit kirjoittamaan pinkan artikkeleita, mutta he eivät vaivaudu havaitsemaan ja merkitsemään *yleisesti tunnettua* tosiasiaa, että Lenin ja venäläiset bolshevikit ovat *ainoa* vasemmistolainen ryhmä maailmassa, joka murskasi loppuun asti ja karkoitti puolueesta kaikki ja kaikkinaiset keskustalaiset.

Siinä teille tyypillinen trotskilais-menshevistinen historian "tutkimisen", "käsittelyn" ja "tulkinnan" "metoodi".

3. *Paljastaen trotskilaisten manöverit on bolshevistisesti taisteltava leninismin, puolueen päälinjan puolesta.*

Nykyisen etapin erikoisuus taistelussa puolueen puolesta, leninismin puolesta on siinä, että trotskismi on pirstottu, oikeistosuunta paljastettu ja puolueen päälinja voittanut pitkin koko linjaa. Meidän voittomme merkitsee — turbiini turbiinin jälkeen, tehdas tehtaan jälkeen, teollisuuden ja maatalouden tuotannon kasvu, sosialistisen kehityksen bolshevistiset tempot.

Vaikea on täällä avoimesti esiintyä trotskismin lipulla. Joukkoja et voita, pääomaa et kerää. On esiinnyttävä toisilla lipuilla, tunnuksilla, teeseillä, formuleerauksilla. On pantava epäilyksen alaiseksi Leninin bolshevistisen teorian johdonmukaisuus mustatakseen käytäntöämme puolueen päälinjan toteuttamisessa,

Opportunismi yrittää sen takia nyt tunkeutua riveihimme verhottuna, naamioituna, maalattuna, mahallaan mataen, yrittää livahtaa muurinaukoista ja yrittää nyt erikoisesti tunkeutua sisään puolueemme historian portista.

Mikä on Slutskien, Alterien y.m. salakuljettajain "historian filosofian" aatos? Meillä on tässä epäilemättä suoranainen tai epäsuora trotskilaisten ja puoltrotskilaisten yritys päästä vaikuttamaan puolueemme historian tutkimiseen, niiden yritys päästä vaikuttamaan puolue- ja nuorisoliittolais-nuorison kasvatukseen, Tämä on koko tämän muodoltaan ovelan, mutta asiallisesti törkeän historiallisen mekanismin poliittinen aatos. Tämä on kysymyksen ydin.

Trotski on maamme rajojen ulkopuolella. Täällä meillä, neuvostomaassa, ei Trotskin nurkkaan heitetty, tahraantunut, maamme työväenluokan riekaleiksi repimä, häpeän peittämä lippu voi voittaa ketään puolelleen. Täytyy yrittää tunkeutua joukkoihin toiselta puolelta, pikku hiljaa, "legaalisilla" keinoilla, muita teitä. On yritettävä puolueen, työväenliikkeen historian rintaman tietä, käyttäen luxemburgilaisuuden lippua ja mitä muuta tahansa naamiota.

Miten tällöin ajattelevat trotskismin lipunkantajat? "Te — bolshevikit, te — keskuskomitealaiset, te olette rakentamisen touhussa: Magnitogorsk, Dneprostroi, uusi Moskova, Kusnetsstroi, Bobrikov; teillä on touhuna suunnitelma ja traktorit, teitä huolettavat peruna, hiili y.m.—mitä muuta kuin hommatkaa niitä asioita, mutta me hommaamme historiaa, me valmistamme pikku hiljalleen, huomaamatta livahdamme, ja missä ei auta oveluus, tekeydymme tyhmiksi, käytämme hyväksemme muutamien

bolshevikkien mätää liberalismia, mutta omamme yritämme ottaa, tunkeudumme nuorison kasvatukseen, pitäen silmällä, vararikkoisen johtajamme ohjeen mukaan, "pitkän matkan tähtäintä".

Kas siksi tov. Stalin niin tarmokkaasti korosti mädän liberalismin vaaraa suhtautumisessa kaikkiin ja kaikkinaisiin historian väärentäjiin, mukaan lukien trotskilaiset väärentäjät.

On ajateltava tosiasioita. Slutski, nähkääs, puolueen kandidaatti v:sta 1930 — ent. menshevikki, saa tilaisuuden liata leninismiä ja parjata Leniniä aikakauslehtemme *Proletarskaja Revolutsian* palstoilla, hänelle ovat avoinna myös *Historik-Marxist*-lehden sivut.

Toinen "historioitsija" Alter, puolueesta erotettu trotskilainen, saa tilaisuuden esiintyä Komakatemiassa, ja, arvatkaa, vielä — marxilaisten historioitsijain seuran fraktiassa käsiteltäessä tov. Stalinin kirjoitusta. Ja hänelle kohteliaasti, liberaalisesti vastataan: "Tov. Alter, tuota noin, on väärässä, hän nähkääs puolustaa trotskilaista salakuljetustavaraa, hän hieman erehtyy, vääristelee tosiasioita". Mutta riittää, kun silmäsen tämän henkilön historiaa, tietääkseen, että hän ei ole salakuljettaja, vaan tosiasiassa todellinen trotskilainen salakuljetustavara. (Naurua, kättentaputusta).

Puolueesta erotettu trotskilainen, joka saa puhetilaisuuden komfraktiassa, esiintyy puolustaen luxemburgilaisuutta ja selittää: "Luxemburgilaisuus yhtyi bolshevismin kanssa". Ja vielä aikaisemmin, v. 1927, hän kirjoitti, että 1918 "luxemburgilaisuus muuttui bolshevismiksi". Alter tarttuu luxemburgismin lippuun. Hän, trotskilainen, tarvitsee sitä nyt kätkeytyäkseen sen lipun suojaan.

Ja jokaisella bolshevikilla täytyy heti herätä ajatus: mistä on kysymys? Kysymys on siitä — ja siinä on tämän päivän uutuus — että trotskilaiset, todelliset trotskilaiset, kainot vaalenevat, punastuvat, mustenevat, sanan suorassa ja johdetussa merkityksessä, trotskilaiset eivät nyt voi esiintyä Trotskin tahratun, vastakumouksellisen lipun alla, jonka nyt ovat ottaneet omakseen katkerimmat, ilkeimmät proletariaatin diktatuurin viholliset. Ja siksi avoimet ja verhotut trotskilaiset tarttuvat uuteen lippuun, luxemburgilaisuuden lippuun, Rosa Luxemburgin, jonka Saksan sosialidemokraatit rääkkäsivät kuoliaaksi, väärinkäyttääkseen sitä trotskilaisia tarkotuksiaan varten.

Mitä varten? Tällä lipulla yrittääkseen ottaa uudestaan esille trotskilaisen ohjelman kysymyksiä, yrittääkseen uudestaan revisoida marxismin-leninismin perusteita. Ne yrittävät uusissa oloissa asettaa uudelleen vanhoja trotskilaisia kysymyksiä bolshevismista, kasvamisesta, uudesti-aseistautumisesta, ryhmittymistä j.n.e.

Tapaamme nyt sellaisia tosiasioita, kun ihmiset, jotka yrittävät katkaista välit trotskilaisen entisyytensä kanssa, eivät ole vielä vapautuneet entisestä lastistaan. Marxilaisten historioitsijain seuran fraktiassa esiintyi tov. Radek. Hänen puheensa mukaan Komintern otti riveihinsä, mitä oli parasta työväenliikkeessä, eikä Kominternissa ole unohdettava niitä virtauksia ja puroja, jotka yhtyivät bolshevistiseen puolueeseen. Tov. Radekin olisi pitänyt ymmärtää, mitä merkitsee tämä "puro"-teoria. Se on asiallisesti elokuun blokin aatos. Siinä myös halusivat yhdistää erilaisia puroja, joista sitten tulisi yksi joki, mutta mitään ei siitä tullut. Kuten tiedetään, ne purot virtasivat eri tahoille. Trotskismi osottautui huonoksi astiaksi, reikäiseksi. Vaikkakin meillä on kastelutoimi nyt var-

sin korkealla, ja vaikka me, moskovalaiset, olemme suunnitelleet Moskovan joen yhdistämistä Volgaan, niin politiikan alalla ei sellainen vetele. Siinä ei kelpaa puroteoria; erilaisten purojen yhdistäminen ei käy päinsä.

Kyllä bolshevikkipuolueeseen on tullut eri vasemmistososialidemokraattisia aineksia—se on totta. Mutta ne tulivat sen jälkeen, kun bolshevismi oli tuhonnut niiden ennakkoluulot, voittanut ne, hävittänyt niiden virheelliset kannat. Tov. Radek on unohtanut, Kominternista puhuessaan, 21 ehtoa. Eikö niitä juuri hyväksytty? Eikö se ollut taistelukeino niitä aineksia vastaan, jotka vielä pyrkivät säilyttämään erilaiset puronsa ja kantansa? Voidaanko tässä puhua yhtymisestä ja yhdistämisestä? On selvää, että ei voida. Tov. Radekin täytyy ymmärtää, että puro-teoria luo pohjaa ryhmien vapaudelle, fraktio-vapaudelle. Jos ottaa "puron", niin täytyyhän sille antaa mahdollisuus pitää "virtauksensa".

Ei, toverit, meidän puolueemme ei ole sameiden purojen kokoomus, vaan sellainen mahtava ja eheä virta, jota eivät voi pysäyttää mitkään purot, sillä on kaikki mahdollisuudet murskata kaikki esteet tieltään. (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Meidän puolueemme on lujemmin kuin koskaan liittynyt yhteen lenîniläisen KK:n ympärille, se on yksimielinen taistelussa proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi, sosialistisen vallankumouksen valtausten vahvistamiseksi. Ja jos puolueemme KK nyt on kohotettu valtavaan korkeuteen, jos sillä on poikkeuksellinen auktoriteetti työväen ja kollektivistien joukoissa, jos johtajamme, puolueemme päällikkö, t. Stalin (myrskyisiä suosionosoituksia) nauttii puolueen nuorisoliiton, työväenluokan valtavan enemmistön, kollektivistien jakamatonta kannatusta ja rakkautta, niin siihen on syynä se, että KK:mme, bolshevikkien KK, väsymättä, askel askeleelta, armottomasti, kaikilla aloilla on paljastanut kaikkinaiset yritykset vääristää puolueemme pälinjaa, yritykset muuttaa ne "puroiksi" ja "purosiksi", yritykset poiketa suuntamme päätieltä — sosialismin voiton tieltä maassamme ja koko maailmassa. (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Toverit, paljon on meillä vaikeuksia rakennustyössämme, taistelu ei ole vielä päättynyt. Luokkataistelu jatkuu maassa, sitä käydään maaseudun ja kaupungin eri kulmilla. Porvarillisten ja pikkuporvarillisten vaikutusten yrityksiä ei ole vain työväenluokassa sen riveihin tunkeutuneiden kulakkien ja niiden kannattajain kautta, vaan on niitä puolueessammekin. PPI:n 10-vuotisjuhlapäivänä täytyy jokaisen PPI:läisen sanoa itselleen: minä olen ollut taistelija puolueen linjan puolesta, minä tulen vielä lujemmaksi ja kestävämmäksi taistelijaksi, minä yhdyn vielä kiinteämmin puolueen kanssa yhteen, liitän muitakin ja tulen tiukasti ja sitkeästi työskentelemään nuorison marxilais-leniniläisen kasvatuksen hyväksi, miljoonien liittämiseksi leniniläisen KK:n ympärille. (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Em. JAROSLAVSKIJ.

Kirje aikakauslehti Bolshevikin toimitukselle.

BOLSHEVIKISSÄ n:o 19—20 ja *Proletarskaja Pobedassa* n:o 6 julkaistu tov. Stalinin kirje asetti bolshevistisella sovittelemattomuudella eteemme kysymyksen puoluehistorian tieteen kohottamisesta paljoa korkeammalle periaatteelliselle tasolle. Tämä kirje terävöitti puolueen huomion puolueessamme olevien trotskilaisten aineksien yrityksiin tunkea trotskilaista salakuljetusta puolueen ja leninismin oppikirjoihin, bolshevistisiin aikakausjulkaisuihin ja kirjoihin, joiden avulla kasvatetaan uusia bolshevistisia kaadereita. Se muistutti oikealla hetkellä bolshevikkipuolueen suunnattomasta osuudesta kansainvälisessä liikkeessä, taistelussa kaikenkarvaista opportunismia ja sen erästä muotoa — keskustalaisuutta — vastaan. Kirje vielä kerran, taisteltaessa sosialismin puolesta uudessa etapissa, mobilisoi puolueen ajatuksen, voimistuttaa puoluetarkkaavaisuutta taistelussa liberaalista suhtautumista vastaan puolueelle vieraisiin ja vihamielisiin mielipiteisiin nähden. Siinä kirjeen suunnaton merkitys aikana, jolloin miljoonaiset proletaariset kaaderit on vedetty marxilais-leniniläiseen opiskeluun, jolloin uusissa olosuhteissa on terästettävä näiden kaaderien bolshevistista sovittelemattomuutta taistelussa sosialismin lopullisen voiton puolesta.

Tov. Stalin kirjeensä lopussa aivan oikein asetti kysymyksen tekemistäni periaatteellisista ja historiallisista virheistä neliosaisen *kollektiivisesti kirjoitetun NKP (b):n historian yleisenä toimittajana*. Stalinin kirjeen johdosta kehittynyt käsittely on jo osottanut, kuinka tärkeä ja oikeaan aikaan on tehty tämäkin tov. Stalinin huomautus. Pidän velvollisuutenani tunnustaa, että *NKP(b):n historian* neljässä osassa on todellakin joukko törkeitä virheitä, jotka antavat aihetta mitä ankarimpaan arvosteluun, ja jotka vaativat viipymätöntä korjausta.

Kollektiivisesti kirjoitetun NKP (*b*):*n historian* päävirhe, sekä lähtöpunktina kaikille siinä oleville virheille on se, että *NKP(b):n historian* useassa luvussa puolueen elämän ja toiminnan tapahtumien bolshevistinen valaiseminen luisuu trotskilaisen tulkinnan raiteille, omaamatta mitään yhteistä puolueen historian objektiivisen valaisemisen kanssa.

Tästä johtuvat seuraavat tärkeimmät virheet:

1. Joukko vääriä ja törkeästi virheellisiä määritelmiä II ja III osassa kysymyksessä 1905 *vallankumouksen luonteesta* talonpoikaisvallankumouksena, sekä kysymyksenä leniniläisestä käsityksestä — porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi. Esim. II osassa, siv. 705*) on sanottu, että sosialistinen vallankumous ei voinut tapahtua v. 1905—07, koska "silloin vielä ei ollut aineellisia edellytyksiä sellaista mullistusta varten". Tällainen kysymyksen asettelu yksinkertaisesti poistaa yleensä kysymyksen vallankumouksen kasvamisesta siten kumoten kaikki muut oikeat leniniläiset määrittelyt tästä kysymyksestä, jotka esiintyvät II ja toisissa osissa. Erikoisen törkeä virhe on III osassa(2 painos, siv. 249) — määritelmä sitä, että "puo-

*) Venäl. painos.

lue tunsi jo sotavuosina tsarismin, sekä imperialismin vastaisen vallankumouksen objektiivisen yhteyden", että tämä yhteys "löysi ilmauksensa Leninin uudessa kysymyksen asettelussa, porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi", että "kysymyksessä olevan sodan yhteydessä se löysi ilmauksensa strategisten suunnitelmain vaihdon valmistuksessa."

Väärä on IV osassa esitetty väitös, että v. 1917 maaseudulla oli kaksi vallankumousta. Vallankumouksen eri etappien kuvaaminen maaseudulla, jolloin proletariaatin johdolla liikkeen kulun yhteydessä tapahtui yleistalonpoikainen taistelu tilanomistajia vastaan ja vallankumous siirtyi sosialistisille raiteille, velvoittaa puoluehistorioitsijaa koko ajan alleviivaamaan, että porvarillisdemokraattisen vallankumouksen päättyminen oli v. 1917 sosialistisen proletaarisen vallankumouksen *sivuseuraus*. Tämä oikea leniniläinen asetelma, jota on kehitetty IV osassa, vääristetään määritelmällä kahdesta vallankumouksesta.

2. Tätä virhettä suurentaa vielä se, että kollektiivisesti kirjoitetussa *NKP(b):n historiassa* on annettu itseasiassa epäobjektiivinen trotskilainen valaisu bolshevikkien helmi—maaliskuun aikaisesta asenteesta vuoden 1917 vallankumouksessa.

On selvää, että nämä ja tämäntapaiset virheet ainoastaan helpoittavat trotskilaisten parjausta bolshevikkipuolueen "uudelleen aseistautumisesta."

3. Ei ole annettu riittävän laajaa arvostelua vasemmistokommunisteista, jotka tosiasiassa edustavat vasemmistolaiseen kuoreen peitettyä syrjävirtausta menshevismiin.

4. Kysymyksessä sentrismistä II ja III osassa on myös tehty useita virheitä. Perusvirheenä on se, että on riittämättömästi valaistu bolshevikkien puolueen osuutta kansainvälisellä areenalla ensimmäisen vallankumouksen aikana, lausuntoni III osan alkulauseesta (I painos) että, "erikoisesti juuri imperialistisen sodan vuosina astui bolshevismi maailman areenalle proletaarisen vallankumouksen viimeisteltynä teoriana." Vaikka juuri maailmansodan aikana bolshevikkipuolue avoimesti asettikin tehtäväksi luoda *Komm. Internationalen*, niin kuitenkin aikaisemmin mainitun kysymyksen asettelu pienentää bolshevismin osuutta ensimmäisessä vallankumouksessa, sen taistelussa kaikenkarvaista opportunismia ja sen erästä muotoa — keskustalaisuutta vastaan.

Osittain on virheellinen toisessa osassa luxemburgilaisuuden osuutta kuvatessa esitetty väite, että Rosa Luxemburg ei koskaan kallistunut taktillisissa kysymyksissä menshevismiin. Yhdessä PSD:n kanssa kallistui Rosa Luxemburg 1905—07 vallankumouksen aikana menshevismiin tärkeimmissä taktillisissa kysymyksissä, sekä puolusti menshevistis-trotskilaista kantaa permanenttisesta vallankumouksesta, otti opportunistisen asenteen kansallisuus- ja talonpoikaiskysymyksessä, ammattiliittoista, aseellisesta kapinasta j.n.e.

5. Kuten jo useamman kerran olemme huomauttaneet, on kaikissa 4 osassa heikosti valaistu kansallisuuskysymystä ja puolueen kansallisten järjestöjen kehitystä. Tämä virhe saa *periaatteellisen* merkityksen, koska se hämää kansallisuus-siirtomaakysymyksen suunnatonta merkitystä joukkojen vallankumouksellistuttamisessa ja niiden siirtymisessä proletaarisen vallankumouksen puoleen.

6. Käsitellessäni kysymystä narodnikkilaisuudesta ja osallistuessani väittelyyn *Narodnaja vol-*

jasta, yrittäessäni narodnikkilaisuuskysymyksessä käydä taistelua kahdella rintamalla, minä henkilökohtaisesti arvostellessani tov. Teodorovitshin virheitä en riittävässä määrin terävöittänyt taistelua näitä virheitä vastaan.

7. Annoin epätarkkoja ja paikoittain vääriä määritelmiä kahdesta kehityksen tiestä, Venäjän ensimmäisen vallankumouksen liikkeellepanevista voimista, jotka virheet ovat antaneet aihetta *NKP(b):n historian* II osan arvosteluun.

8. Pidän ehdottomasti virheenä sitä, että kiinnitettiin riittämätöntä huomiota *NKP(b):n historiaa* laativan kollektiivin valintaan, sitä että tähän kollektiiviin jätettiin tt. Elvov ja Kin, joiden trotskilaiset virheet ja "vasemmisto"-luonteen tunsin jo silloin. Se taistelu, jota olin käynyt puolueen sisällä olevia oppositioni- ja puolueenvastaisia ryhmiä ja virtauksia vastaan usean vuoden aikana, velvoitti minua mitä säälimättömämpään taisteluun mätää liberalismia vastaan, joka esiintyi jätettäessä nämä toverit *NKP(b):n historian* laatijain kollektiiviin, sekä siinä, että toimitustyössäni julkaisussa *Istorik marxist* annoin hyväksymiseni Slutskin uuden artikkelin julkaisemiseen, jotta samanaikaisesti annettaisiin puolueenvastaisille mielipiteille bolshevistinen arvostelu.

Nämä virheet ovat pääasiallisesti seurauksena leväperäisestä toimitustyöstä, jota olin tehnyt kollektiivisesti kirjoitetun *NKP(b):n historian* yleisenä toimittajana, johtuen osittain liikakuormituksesta ja liiallisesta luottamuksesta kollektiivin muutamiin jäseniin, joilla ei ollut, kuten tarkistus osoitti, bolshevistista puolueellisuutta.

Minulle on ilmoitettu tov. Minzin esiintymisestä marxilaisten historioitsijain yhdistyksen fraktiossa, jossa hän esitti, että *NKP(b):n historian* laatijakollektiivin virheenä on pidettävä heidän liiallista objektiivisuuttaan, etteivät he ottaneet huomioon, että puolueen bolshevistinen historia vaatii ei niinkään objektiivisuutta kuin poliittista tarkoituksenmukaisuutta. Jos tällainen mielipide on tosiaankin esitetty, niin täytyy minun kaikella ankaruudella torjua tällainen väitös ehdottomasti vääränä ja ei-bolshevistisena.

Puolue ei ole koskaan vaatinut eikä voi vaatia historioitsijalta epäobjektiivisuutta tai puolueemme historian objektiivisen totuuden uhraamista "poliittiselle tarkoituksenmukaisuudelle." Kollektiivisesti kirjoitetun *NKP(b):n historian* virhe ei ole siinä, minä sitä pitää tov. Minz, vaan siinä, että joukko *NKP(b):n historian* lukuja on ristiriidassa juuri objektiivisuuden kanssa.

Merkitessäni tärkeimmät virheeni kollektiivisesti kirjoitetun *NKP(b):n historian* yleisenä toimittajana katson tarpeelliseksi tunnustaa, että tässä teoksessa on epäilemättä toisiakin toinen toisiinsa sitoutuvia periaatteellis- ja historiallisluontoisia virheitä, joista olen usein avoimesti lausunut, kääntymällä kaikkien puolueen historian alalla työskentelevien puoleen kehoituksella auttaa näiden virheiden paljastamista ja niiden korjaamista. Ilman tätä apua ei ole mahdollista "kohottaa bolshevismin historian kysymykset kyllin korkealle tasolle, asettaa puolueemme historian tutkimistyö tieteellisille bolshevistisille raiteille".

Tällä hetkellä neliosaisen *NKP(b):n historian* kaikki painokset perusteellisesti muokataan ja korjataan KK:n ohjauksen alla.

LYYLI LATUKKA.

Leniniläisen teorian puolesta.

LENININ kuoleman kahdenksantena vuosipäivänämme voimme ja meidän tulee merkitä neuvostovallan voittoisa eteneminen, josta käytännöllisenä todistuksena on sosialismin rakennustyön voimakas kasvu. Leninismin valaistessa taistelutietämme, kulkee Neuvostoliiton työläinen liitossa köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa jättiläisaskelin päämääräänsä — kommunismiin. Ensimäinen taival — sosialismiin siirryttyämme on taittumassa. Kysymys siitä, "kumpi voittaa", on ratkaistu ja sosialismin ominaispaino koko kansantaloudessamme kasvaa kasvamistaan. Kolmannen ratkaisevan vuoden tulokset ovat siitä todisteena.

Kirjassaan *Vasemmistolaisuus* Lenin kirjoitti: "Bolshevismi kasvoi, muodostui ja karastui monivuotisessa taistelussa *pikkuporvarillista vallankumouksellisuutta vastaan,* joka vivahtaa anarkismiin tai lainaa siltä jotakin, joka perääntyy mistä tahansa oleellisista kestävän proletaarisen luokkataistelun ehdoista ja tarpeista".

Tämä Leninin sanonta pätee bolshevismiin nähden nykyäänkin. NEP'in viimeisen kauden — sosialismin kauden — kärjistyneen luokkataistelun tilanteessa, jolloin käydään ratkaisevaa ottelua maaseudun täyskollektivisoimiseksi, kulakin luokkana likvidoimiseksi ja pikkuomaisuuden hävittämiseksi, kasvaa, lujittuu ja terästyy bolshevismi sellaiseksi murtumattomaksi voimaksi, joka poistaa tieltään kaikki pikkuporvarillisuuden jätteet ja avaa tietä valtaiselle sosialismille. Mutta se ei tapahdu anarkistisesti, eikä horjuen, vaan järjestyneesti ja varmasti. Järjestyneisyyden ja varmuuden antaa puolueen toiminnalle marxilais-leniniläinen teoria. Sen viitoittamaa ja kirkkaasti valaisemaa tietä kulkee neuvostovalta NKP(b):n johdolla tietoisesti päämääräänsä kohti.

Leninin oppi, leninismi, kehittyy ja kasvaa edelleen. Tov. Stalin on paras leninismin tulkitsija, kehittäjä ja käytäntöön soveltaja. Hänen ja kommunistisen puolueen johdolla osallistuvat valtaiset joukot neuvostovallan sosialistiseen rakennustyöhön ja saavuttavat voiton toisensa jälkeen.

Mutta siinä dialektisessa kehitysprosessissa, jossa leninismi edelleen kehittyy, laajenee ja käytännössä toteutuu, esiintyy dialektiikan sääntöjen mukaisesti uusia ilmiöitä. Ilmenee myöskin vastakohtia, jotka yrittävät revisioida leninismia. Sellainen yritys oli Slutskin kirjoitus *Proletarskaja Revolutsiassa,* joka sai ensimmäisen vastaiskun tov. Stalinin kirjeessä ja sittemmin siinä taistelussa, mikä on alettu kaikilla rintamilla leninismin väärentämistä vastaan. Tämä taistelu velvoittaa jokaista valppauteen bolshevismin puolesta. Se kannustaa entistä enemmän ja laajemmin tutkimaan Leninin ja bolshevistisen puolueen työtä ja historiaa sekä saattamaan tämän laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen tietoisuudeksi. Vasta näin vältytään harhaan johtavilta vaikutteilta, joita pikkuporvarillisuudelle kumartavien ja vastavallankumouksellisten taholta yritetään kylvää joukkojen keskuuteen. Vain näin syvennetään bolshevisointia. Kuten mainitsimme, koetetaan Slutskin ja vastavallankumouksellisen Trotskin taholta hämätä bolshevismin vallankumouksellista kirkkautta ja erikoisesti aliarvioida Leninin osuutta ja merkitystä puolueen luojana ja kehittäjänä. Mutta näin tekevät vain vastavallankumoukselliset. Puolueemme historia puhuu toista. Kaikille, jotka ovat vähänkin tutki-

neet bolshevismin historiaa, on selviö, että juuri Lenin suoritti suurimman taistelun menshevikkejä vastaan II puoluekokouksessa. Vain Lenin ja bolshevikit taistelivat johdonmukaisesti kaikkien vallankumouksen peruskysymysten puolesta. Näin siitä asti, kun bolshevismi syntyi. Mutta on huomioitava myöskin bolshevismia edeltänyt kausi. Siellä on ehtymätön lähde todisteita Leninin johdonmukaisesta taistelusta kaikkia työväenliikkeen sisällä ilmenneitä opportunistisia virtauksia vastaan. Koskettelemme niistä joitakin.

Työväenliike Venäjällä kehittyi myöhemmin kuin Lännessä. Kapitalismin hidas kehittyminen ehkäisi työväenliikkeen kasvamista. 90 luvulla tapahtuu käänne. Lenin mainitsee, että 90-luvun lopussa "sosialidemokratia ilmestyy maailman yhteiskunnallisena liikkeenä, kansanjoukkojen nousuna, pliittisena puolueena". Jo tänä aikana alkaa Lenin taistelunsa vallankumouksellisen marxilaisen teorian puolesta utopistista pikkuporvarillista ja talonpoikaissosialismia vastaan. Hän paljastaa narodnikkilaisuuden taantumuksellisen olemuksen ja osoittaa vallankumouksellisen työväenliikkeen johtavan osuuden. Kirjassaan *Mitkä ovat kansan ystävät,* jonka hän kirjoitti jo v. 1894, hän määritteli sosialidemokratian tehtävät seuraavasti: "Tämän toiminnan perustana on marxilaisten yleinen vakaumus siitä, että Venäjän työläinen on koko Venäjän työtätekevän ja riistetyn väestön ainoa ja luonnollinen edustaja". Proletariaatin hegemonia-aate on tässä kirkkaasti ja selvästi lausuttu. Liiton muodostaminen proletariaatin ja talonpoikaiston välille oli Leninillä selvillä jo paljoa ennen VSDTP:n muodostamista. Jo v. 1901 hän kirjoitti vastaukseksi niille, jotka epäilivät,voiko sosialidemokratia ottaa tehtäväkseen agitation harjoittamisen talonpoikaiston keskuudessa, tähän tapaan: "Meidän on välttämättä otettava ohjelmaamme vaatimukset maaseutumme vapauttamisesta kaikista orjuuden jätteistä, vaatimukset, jotka voivat saada aikaan parhaassa osassa talonpoikaistoa joskaan ei itsenäistä valtiollista liikettä, niin kuitenkin työväenluokan vapaustaistelun tietoista kannattamista".

Toisin asetti kysymyksen Plehanov. Hänen kantansa talonpoikaistoon nähden oli epäselvä. Hän näki vain kaksi poliittista suuntaa, jotka Venäjällä voivat ajatella tulevaisuuttaan: liberaalinen ja sosialidemokraattinen. Tästä johtui hänen sanontansa: "proletaari" ja "musikka" ovat vakituisia poliittisia antipoodeja ("vastakkainkäyviä"). Proletariaatin historiallinen osuus on yhtä vallankumouksellinen kuin "musikan" osuus on taantumuksellinen".

Samaan aikaan, kun Lenin taisteli narodnikkien taantumuksellisia ja utopistisia käsityksiä vastaan, tuli hänen nouruudestaan huolimatta taistella sen ajan huomattavinta teoreetikkoa, Plehanovia, vastaan marxilaisen vallankumousteorian puhtauden puolesta. Taistelu tapahtui kahdella rintamalla, syntyvän sosialidemokraattisen työväenliikkeen sisällä ja liberaalista porvaristoa vastaan, joka kapitalismin kehityksen myrskyisän nousun vaikutuksesta oli sangen myötämielinen marxilaisuudelle. Tämän liberaalisuuden helmassa pääsikin sitten kehittymään n. s. laillinen marxilaisuus, joka oli toisaalta nousevan kapitalismin sylilapsi ja toisaalta Lännestä tulleen bernsteiniläisyyden helmasynti. Nämä kaksi puolta tässä suunnassa yhdistyneinä muodostivat kokonaisuuden, jota vastaan oli myöhemmin kohdistettava ankara tuli. Ja joskin Lenin kirjassaan *Mitä tehdä?* kirjoittaa: "Tämä (tarkoittaa laillista marxilaisuutta) oli yleensäkin erikoisen omaperäinen ilmiö, jonka mahdollisuuteenkaan kukaan 80-luvulla tai 90-luvun alussa ei olisi osannut uskoa" ja vaikka hän edel-

leen huomauttaa, että "liitto legaalisten marxilaisten kanssa oli tavallaan Venäjän sosialidemokratian ensimmäinen todella poliittinen liitto", niin samalla hän huomauttaa, että liitto rikkoutui siksi, kun "liittolaiset" osoittautuivat porvarillisiksi demokraateiksi. Alettiin siis taistelu laillisia marxilaisia vastaan heti sen jälkeen, kun Leninille selvisi se, ettei näitä liberaalisuutensa vuoksi voitu käyttää vallankumouksen apuvoimana. Lailliset marxilaiset vajosivat bernsteiniläisyyteen. Tästä Lenin kirjoitti samassa kirjassaan: "Mutta bernsteiniläisyys ja "arvosteleva suunta, johon legaalisten marxilaisten enemmistö kokonaan vajosi, riisti sosialidemokraateilta tämän mahdollisuuden ja alkoi turmella sosialistista tietoisuutta, vääréntämällä marxilaisuutta, saarnaamalla teoriaa yhteiskunnallisten vastakohtien hälvenemisestä, julistamalla mielettömyydeksi yhteiskunnallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin aatteen, typistämällä työväenliikkeen ja luokkataistelun ahtaaksi ammattiyhdistysliikkeeksi ja "reaaliseksi" taisteluksi pienten, asteittaisten reformien puolesta; käytännössä se ei merkitse mitään muuta kuin pyrkimystä muuttaa alkava työväenliike porvarillisen liberalismin lisäkkeeksi."

Tämä ote osoittaa, kuinka bernsteiniläisyys oli tunkeutunut Venäjälle ja taistelu sitä ja samalla sen vaikutusvaltaan joutunutta laillista marxilaisuutta vastaan tuli hetken tehtäväksi, jos mieli vapauttaa kehittyvä työväenliike sen vaikutusvallasta.

Toinen virtaus, joka on sukua bernsteiniläisyydelle siinä, että se samoin pyrki typistämään työväenliikkeen ja luokkataistelun ahtaaksi ammattiyhdistysliikkeeksi, on ekonomismi. Ekonomismin ja laillisen marxilaisuuden välillä on yhteys ja keskinäinen riippuvaisuus. Tunnettu *Kredo* julisti avoimesti: "Käykööt työläiset taloudellista taistelua (parempi olisi sanoa: ammattiyhdistystaistelua, sillä sehän juuri onkin erikoisesti työväenpolitiikkaa) ja marxilainen sivistyneistö liittyköön yhteen liberaalien kanssa poliittista "taistelua" varten".

Kuten huomaamme, on näillä kummallakin suunnalla sama pyrkimys: alistaa työväenliike porvariston johdon alaiseksi, tehdä siitä porvarillisen vallankumouksen apuvoima. Ja vaikka nämä suunnat ovatkin venäläisellä maaperällä, myrskyisesti kehittyvän kapitalismin synnyttämiä, niin on niillä kiinteä yhteys sen ajan Lännen työväenliikkeeseen ja imivät ne määrättyjä vaikutteita sieltä. Ja juuri sen vuoksi Leninin täytyi alusta alkaen käydä taistelua kahdella rintamalla.

Tällainen oli tilanne VSDTP:n muodostumisen aikana ja nämä virtaukset vaikuttivat vielä sen sisälläkin. Yhteiskunnallis-taloudellisten tekijäin vaikutuksesta kehittyi kaksi toisilleen vastakohtaista voimaa: tsaristinen itsevaltius ja sen kanssa liitossa oleva liberaalinen porvaristo, sekä työväenluokka. Ristiriidat näiden välillä kärjistyivät Se asetti koetukselle VSDTP:n sisällä olevien eri suuntien edustajat. Ja ennen pitkää tapaammekin ekonomistit ja laillisten marxilaisten enemmistön liberaalisen porvariston helmassa. Ja monet heistä Struven tapaan luisuivat aina monarkistien joukkoon saakka. Toiset taas yrittivät pysytellä edelleenkin työväen liepeillä ja ryhmittyivät yhteen II puoluekokouksessa menshevikkien nimellä.

Tällainen oli tilanne ja perusryhmitykset työväen liikkeessä v. 1905 vallankumouksen aattona. Näiden ryhmitysten perusvirheet paljastuvat v. 1905 vallankumousprosessissa ja Leninin taistelu näitä vastaan kristallisoituu. Tulee esille vallankumoukseen valmistautuminen, aseellisen taisteluntunnuksen hyväksymi-

nen ja joukkojen sen mukaan valmentaminen, vallankumouksen luonteen määritteleminen ja siitä johtuva proletariaatin osallistumisen määrittely. Ja juuri näiden kysymysten yhteydessä paljastuikin porvariston ja menshevikkien petturuus. Ainoaksi johdonmukaiseksi vallankumoukselliseksi puolueeksi jäivät bolshevikit. Vain he Leninin johdolla ajoivat loppuun asti porvarisdemokraattisen vallankumouksen asiaa ja osoittivat vallankumouksen tappion jälkeenkin tapahtumain kehityksen perusteella porvarisdemokraattisen vallankumouksen proletaariseksi kasvamisen. *Iskrassa* ja useissa Leninin sinä aikana kirjoittamissa kirjoissa saamme tutustua omaperäiseen, johdonmukaiseen ja aitomarxilaiseen kysymysten asetteluun. Ja bolshevismin historian tuntemiseksi onkin välttämätöntä tutustua Leninin tämän ajan tuotteisiin.

V. 1905 vallankumouksen tappion jälkeen alkoivat monet ja varsinkin II internationalen teoreetikot valitella Plehanovin tapaan: "Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin". Lenin ja bolshevikit alkoivat entistä tarmokkaamman toiminnan marxilaisen vallankumousteorian kehittämiseksi. Taistelu maanalaisen ammattivallankumouksellisten ja työväen puolueen luomiseksi muodostuu toiminnan keskiöksi. Samalla myöskin taistelu marxilaisuuden ideologista vääristelyä vastaan puolueen sisällä. Tässä taistelussa, samoin kuin samalla taistelussa toisella rintamalla Lännen opportunismia ja sovittelevaisuutta vastaan kiteytyy bolshevismi maanalaisuudestaan ja pienilukuisuudestaan huolimatta huomattavaksi tekijäksi. Bolshevismi julistaa lipussaan kansainvälisyyttä, jonka Lenin työväenliikkeen alkuajoilta asti merkitsi. Se ulottaa myöskin taistelunsa kansainvälisten kysymysten piiriin ja käy kiivasta ottelua eripuolueiden sisällä ilmenneitä epämarxilaisia suuntia, kautskylaisuutta, luxemburgilaisuutta y.m. vastaan. Lenin osottaa II internationalen vararikon ja julistaa III internationalen syntysanoja jo maailmansodan alussa.

Pysähdyimme VSDTP:n muodostumis- ja sitä edeltäneeseen kauteen laajemmin osoittaaksemme, kuinka ne virheelliset suunnat ja käsitykset, joita lailliset marxilaiset ja ekonomistit edustivat, ovat vieläkin kansainvälisen työväenliikkeen sisällä voimakkaasti vaikuttamassa. Marxilais-leniniläistä vallankumousteoriaa väärennetään mitä alhaisemmalla tavalla. Marxilaisuuden vetelöittäminen, sen luokkataisteluluonteen himmentäminen on päiväjärjestyksessä II internationalen teoreetikoilla. He saarnaavat "järjestyneen kapitalismin" teoriaa, rauhallista parlamentaarista tietä sosialismiin kasvamisen teoriaa ja ammatillisen liikkeen kaikkivoipaisuutta ilman politiikkaa. Näillä sosialifasisteilla, jotka ovat vannoutuneita työväenluokan pettureita, on marxilaisuus vain muotiasiana. Päätarkoituksena on kapitalistiseen järjestelmään kiinni kasvamisen kautta säilyttää vallankumouksen vaaralta pieni työväen kermakerros, laajojen työväenjoukkojen kärsiessä kapitalismin yhä kehittyvän pulan raskaista seurauksista. On mitä suurin rikos työväenluokkaa kohtaan puhua tällä ajankohdalla poliittisesta taistelusta irrallisesta ammatillisesta liikkeestä. Juuri tässä mielessä on tällä hetkellä henkiin herätetty vanhan ekonomismin "aatetta", samoin kuin n. s. uusnarodnikkilaisuus on saanut perinnökseen liberaalisen narodnikkilaisuuden väärän teorian talonpoikaiston vaistovaraisesta kulkemisesta sosialistisen kaupungin perässä, jonka teorian henkiin herättäjät, Kondratjev y.m., yrittävät nytkin selittää, ettei kollektisointia tarvita, sillä talonpoikaisto sosialistisen kaupungin perässä itsevirtauksen tietä kulkee sosialismiin.

Näiden ei-vallankumouksellisten ja II internationalen väärentämien marxilaisten teoriain kumoamiseksi on tarmokkaasti taisteltava. Se voidaan tehdä vain siten, että leniniläinen vallankumousteoria saatetaan valtaisten työläis- ja talonpoikaisjoukkojen omaisuudeksi. Syventämällä ja laajentamalla teoreettista opiskelua kouluissa samoin kuin itseopiskelunkin kautta hankitaan välttämättömät tiedot ja teoreettisen taistelun terävöityneet aseet, joilla kaikki syrjäpoikkeamat ja Leninin opin aliarvioiminen tehdään tyhjäksi. Ja mitä laajemmaksi saamme teoreettisen tietoisuuden, sitä lyhemmäksi katkaisemme kärjen vastavallankumouksellisilta vallankumousteorian väärentäjiltä.

Leninin kahdeksantena kuolinpäivänä on meillä entistä enemmän syytä korostaa marxilais-leniniläisen teorian opiskelun tärkeyttä. Teemme sen siinä mielessä, että tämä tietoisuus tulisi laajojen joukkojen omaisuudeksi, sillä Lenin enemmän kuin kukaan muu nojasi joukkojen luovaan voimaan, niiden kykyyn ja kuntoon. Miljoonaisten joukkojen työllä ja tahdolla me ilman Leniniä, kommunistisen puolueen johtamana, kuljemme jättiläisaskelin sosialismiin. Ja mitä tietoisemmiksi tulemme, mitä enemmän kykenemme omaksumaan leniniläisen metodin työssämme, sitä nopeammin pääsemme lopulliseen päämäärään — kommunismiin.

Y. S.

Lenin sosialistisesta vallankumouksesta pienessä maassa.

LENIN oli imperialistisen sodan aikana Sveitsissä. V. 1916 lopussa ja 1917 alussa kiinnitti hän tarkan huomion Sveitsin työväenliikkeessä käytävään keskusteluun ja osoitti sikäläisille tovereille, kuinka marxilaisesti asetetaan kysymykset, kuinka niihin etsitään vastaus ja kuinka tehdään johtopäätökset toimintaa muihin virtauksiin suhtautumista varten.

Aineisto on julkaistu Lenin-Instituutin julkaisemassa jälkipoimintokirjassa (*Sbornik* XVII), jonka esipuheessa selitetään, että Lenin pani niin paljon huomiota pienen maan kysymyksiin, koska Sveitsi oli silloin erikoisessa asemassa: toisella puolen ympärysvallat (Ranska ja Italia), toisella keskivallat (Saksa ja Itävalta); maassa puhutaan kolmea suurkieltä (saksaa, ranskaa, italiaa), joten Sveitsissä painetut tuotteet olivat ilman muuta valmiit levitettäviksi muihin maihin. Sveitsillä olikin erikoinen asema Kolmannen internationalen luomisprosessissa: Sveitsin sd-puolueen johtavat henkilöt olivat johtavina mukana zimmervald-liikkeessä sotaa vastaan; Sveitsissä pidettiin Zimmervaldin ja Kienthalin konferenssit ja siellä oli liikkeen keskus. Lisäksi tuli, että Sveitsi uhkasi kiertyä suursotaan ja sen proletariaatin ratkaistavaksi astui kysymys: miten suhtautua sotaan, maanpuolustukseen, sosialistiseen vallankumoukseen.

Sveitsin työväenliikkeessä oli neljä suuntaa: paitsi joka maassa silloin ilmenneitä oikeistoa, keskustaa ja vasemmistoa, oli vielä äärimmäinen oikeisto, n.s. Grytli-Liitto, joka näinä aikoina ero-

tettiin puolueesta. Keskeinen henkilö Sveitsin työväenliikkeessä oli Robert Grim, Bernin lehden toimittaja ja valtiopäivämies; keskustalainen, joka kyllä haluaa äänestettäväksi sotamäärärahoja vastaan, mutta joka tyypillisenä keskustalaisena sekottaa kortteja — kirjoittaa räikeästikin *muiden* maiden opportunisteja ja sotasosialisteja vastaan, mutta sopuilee oman maan opportunistien kanssa. Lenin paljastaa hänen teesiensä ontot fraasit, osottaen, että jos sanotaan, että sodan syttyessä "puolueen elimien on yhdessä ammatillisten järjestöjen kanssa ryhdyttävä tarpeellisiin toimenpiteisiin", niin se on pelkkää petosta, sillä tiedetään, että nuo puolue-elimet ovat opportunistien käsissä *eivätkä* tule mitään tekemään.

Vasemmistolaisista ovat huomattavimmat puoluesihteeri Platten ja Zyrichin lehden toimittaja Nobs. Lenin auttaa näitä laatimaan teesit sotilaskysymyksestä ja niissä oikein selvittämään kysymykset imperialismista ja maanpuolustuksesta. Hän myös kirjoitti sarjan artikkeleita, joista kuitenkin useimmat jäivät julkaisematta. Näissä hän osoitti, että jos Sveitsi joutuu sotaan, ei siinä voi puhua sellaisesta maanpuolustuksesta, jota sosialistit voisivat kannattaa, koska sota on imperialistinen eikä Sveitsi voi muuttaa sen luonnetta; senkin sota tulisi olemaan imperialistinen. Armeija — miliisikin — on sitä militarismia, joka sosialistien on periaatteellisesti hylättävä. Vain kaksi tietä on proletariaatilla: joko auttaa omaa porvaristoa aseistautumaan tai liitossa suurvaltain proletariaatin kanssa käydä taisteluun ensi kädessä omaa hallitusta vastaan. "Molemmat tiet ovat vaikeita, kumpaakaan ei voi käydä ilman uhreja" s.o. kysymys ei ole: joko seikkailu (vallankumous) tai proletariaatin siitä säästäminen, vaan — joko uhrautua imperialismin hyväksi tai sosialismin hyväksi.

Erikoisen kiinnostava on Leninin kirjotus (jouluk. 1916): "Periaatteellisesta sotilaskysymyksestä", jonka pääsisältö on seuraava:

Vasemmistolaiset sosdemit näyttävät olevan yksimielisiä siitä, että on hylättävä maanpuolustus tämän sodan yhteydessä, mutta todellista yksimielisyyttä ei ole. Ei ymmärretä, että "isänmaanpuolustuksen kieltäminen asettaa *erikoisen suuret vaatimukset* sekä vallankumoukselliseen tietoisuuteen, että vallankumoukselliseen toimivoimaan nähden puolueessa, joka sellaisen seikan julistaa". Jollei tällöin soviteta puolueen koko propagandaa, agitatiota ja organisatiota palvelemaan *korkeimpia* vallankumouksellisia tehtäviä, tulee tuollaisesta julistelusta pelkkä fraasi, tyhjä sanahelinä.

Jos sen tahtoo esittää todella toteutettavana *poliittisena tunnuksena,* niin merkitsee se "nykyisen porvarillisen yhteiskuntajärjestyksen kaikkien perusteiden kieltämistä, eikä suinkaan pelkästään teoreettisesti, ei vain "ylipäänsä", vaan sitä, että käytännössä, välittömästi, heti isketään kirves nykyisen yhteiskuntajärjestyksen juuriin". Ja tämä voidaan tehdä vain, jos on "ei vain mitä, vankin teoreettinen vakaumus, että kapitalismi on jo täysin kypsä muutettavaksi sosialismiksi, vaan, että me pidämme käytännöllisesti, välittömästi, heti tätä sosialistista mullistusta, s.o. sosialistista vallankumousta toteutettavissa olevana".

Tämä juuri pyritään unohtamaan, sanoo Lenin. Korkeintaan myönnetään teoreettisesti kapitalismin kypsyys, mutta ei tahdota kuulla puhuttavankaan välittömästä vallankumouksesta. Hyväksytään paperipäätöksiä, ei ajatella, että on kysymys puolueen todel-

lisesta politiikasta. "Sosialismin" yleensä, päämääränä, hyväksyvät kautskylaiset, ja sosialishovinistit, jopa monet porvarilliset sosialipolitikotkin. Nyt ei kuitenkaan ole kysymystä kahden systeemin vastakkain asettamisesta, vaan konkreettisista tämän päivän toimenpiteistä — tämänpäiväisestä taistelusta kallista aikaa ja sotaa vastaan.

Sosialismin kapitalismia vastaan asetti jo 1871 — 1914 koko Toinen internatsionale ja tämä "yleinen" kanta vei sen vararikkoon. V. 1887 kirjoitti Engels: "Itsessään sosdem. puolueessa, aina valtiopäiväryhmään asti, on edustettuna määrätty pikkuporvarillinen sosialismi. Jopa siinä muodossa, että tunnustetaan tosin uusiaikaisen sosialismin peruskatsomukset, ja kaikkien tuotannonvälineiden yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi muuttaminen oikeutetuksi, mutta selitetään sen toteuttaminen mahdolliseksi vain kaukaisena, käytännöllisesti aavistamattomana aikana. Sen kautta joudutaan nykyisin tekemään pelkkää sosiaalista paikkatyötä".

Lenin korostaa, että on kysymys vallankumouksen valmistelujen viipymättä alkamisesta. Sveitsin puolue esim. tunnustaa vallankumoukselliset joukkotaistelut. Mutta onko se kykenevä mitään tekemään? Tutkiiko se näitä kysymyksiä, asettaako se asianomaisia orgaaneja, esittääkö asian kansalle? Käykö se *omassa maassa* taistelua opportunisteja ja sosialipatriotteja vastaan?

Oikeistolainen Greylichkin — työministeri — toteaa, että vain pieni työväen ylin kerros on saanut joitakin parannuksia, mutta suuret joukot ovat hädässä ja niiden kesken "vahvistuvat vallankumoukselliset mielialat". Lenin asettaa kysymykset: "*Joko* tulee Sveitsin kansa nälkiintymään joka viikko yhä hirmuisemmin ja on joka päivä vaarassa joutua vedetyksi imperialistiseen sotaan, s.o. teurastettavaksi kapitalistien hyödyksi, *tai* se seuraa työväkensä parhaan osan neuvoa, kokoo voimansa ja tekee sosialistisen vallankumouksen".

"Tämä ei ole suurempi utopia, kuin isänmaanpuolustuksen kieltäminen tässä sodassa, kuin vallankumouksellisen joukkotaistelun käyminen tässä sodassa. Ei pidä humalluttaa itseään sanoilla eikä pidä antaa pelottaa itseään sanoilla. Miltei jokainen on valmis tunnustamaan vallankumouksellisen taistelun sotaa vastaan, mutta ajateltakoon kerran, kuinka suuri on tehtävä valmistaa tällaiselle sodalle loppu vallankumouksen kautta! Ei, se ei ole mikään utopia, vallankumous *kasvaa* kaikissa maissa. *Eikä* kysymys *nyt ole:* elää edelleen rauhassa ja siedettävästi tai syöksyä seikkailuun. Kysymys on pikemmin: nälkiintyä ja tulla teurastetuksi *toisten, vieraiden* etujen puolesta, tai tehdä suuria uhrauksia sosialismin, ihmiskunnan 9/10:n etujen hyväksi".

"Olisiko sosialistinen vallankumous utopia! Mutta Sveitsin kansa ei puhu, herran kiitos, mitään 'itsenäistä' tai 'riippumatonta' kieltä, vaan kolmea maailmankieltä, joita myös puhutaan sotaakäyvissä naapurimaissa. Tällöin ei ole epätodenmukaista, että Sveitsin kansa tarkkaan tietää, mitä näissä valtioissa tapahtuu. Saksassa on tultu siihen, että *yhdestä paikasta* — johdetaan 66 *miljoonan ihmisen* taloudellista elämää, järjestetään 66 milj. ihmisen kansantalous, joka asettaa mitä suurimpia uhrauksia kansan valtavalle enemmistölle, vieläpä siinä tarkoituksessa, että "ylimmät 30,000" voisivat kiskoa miljardeja sotavoittoja ja että miljonia teurastetaan näiden kansakunnan "jaloimpain ja parasten"

hyödyksi. Ja nämä *tosiasiat,* nämä *kokemukset* huomioon ottaen olisi "utopista", että pieni kansa, jossa ei ole monarkiaa eikä aatelia, joka on kapitalistisesti hyvin korkealla, jonka väestö on mitä erilaisimmissa yhdistyksissä, ehkä paraiten järjestynyt kaikista kapitalistisista maista, että kansa *pelastuakseen nälästä ja sodanvaarasta* tekee, mitä tulee käytännössä koetuksi, tosin sillä erotuksella, että Saksassa miljoonia tapetaan ja tehdään raajarikoiksi harvojen rikastuttamiseksi, Bagdadin pitämiseksi, Balkanin vallottamiseksi, mutta Sveitsissä tarvitsisi takavarikoida enintään 30,000 porvarin omaisuus, s.o. ei edes kaikissa tapauksissa tappaakaan, vaan heittää ne niin "hirveän" kohtalon alaiseksi, että saisivat "vain" 6—10 tuh. frangia tuloja ja antaisivat loput sosialistisen työväenhallituksen käsiin, jotta kansa pelastuisi nälästä ja sodanvaarasta."

Lenin jatkaa: "Mutta suurvallathan eivät koskaan suvaitsisi sosialistista Sveitsiä ja sosialistisen vallankumouksen ensimmäiset yritykset Sveitsissä tukahutetaan näiden valtain ylivoimaisilla sotilaallisilla voimilla! — Niin olisi varmasti, ensiksikin, jos vallankumouksen alut Sveitsissä olisivat mahdolliset saada aikaan *ilman* solidarisia luokkaliikkeitä naapurimaissa; — toiseksi, jos nämä suurvallat eivät olisi "uuvutussodan" umpikujassa, joka jo on miltei tyhjentänyt kärsivällisimpäinkin kansojen kärsivällisyyden. Mutta nyt olisi sotilaallinen sekaantuminen toistensa tukassa olevien suurvaltain puolelta vallankumouksen leimahtamisen esinäytös koko Europassa".

"Luullaanko ehkä", sanoo Lenin, "että minä olen niin naivi, että luulisin, että voisi ratkaista sellaisia kysymyksiä kuin sosialistisen vallankumouksen kysymystä 'puheella vakuuttaen'. — En ole. Minä haluan vain *havainnollisesti kuvata,* ja erästä *osakysymystä,* mitä *muutoksia* pitäisi tehdä puolueen koko propagandassa, jos haluaisi ottaa todella vakavasti *isänmaanpuolustuksen kieltämisen! Vain* valaista *vain* muuatta osaiskysymystä".

Sitten selittää Lenin, kuinka väärin olisi, jos sosialistisen vallankumouksen puolesta käytävän välittömän taistelun takia jätettäisiin taistelu reformien puolesta. Meidän täytyy kannattaa joukkojen aseman todellisia parannuksia. Erotus meidän ja reformistien välillä ei ole siinä, että he kannattavat reformeja, me emme. He rajoittuvat reformeihin ja alenevat "kapitalismin sairaanhoitajiksi", kuten metalliliiton lehti sanoo. Porvarillisen demokratian vallitessa joutuu tekemisiin lukuisain pikku reformien kanssa, joihin on otettava kanta. Lenin antaa neuvon, että tällaisessa tapauksessa voi puolen tunnin puheessa puhua 5 minuuttia reformista ja 25 tulevasta vallankumouksesta.

"Ilman vaikeita ja uhreja vaativia vallankumouksellisia joukkotaisteluita on sosialistinen vallankumous mahdoton". Mutta on epäjohdonmukaista myöntää joukkotaistelut sodan lopettamiseksi ja kieltää välitön vallankumous. Eikä tämä käy ilman vakavia sisäisiä taisteluita puolueessa. Ja Sveitsin puolueelle suosittaa Lenin avointa periaatteellista taistelua internationalistis-vallankumouksellisen ja reformistisen suunnan välillä. Nykyinen peitetty taistelu puolueessa demoralisoi. Se näyttää joukoista johtajarettelöltä. Ne eivät tiedä, mistä oikein on kysymys. Periaatteellinen taistelu taas "on välttämätön ja hyödyllinen, se *kasvattaa* joukkoja itsenäisyyteen ja täyttämään maailmanhistorial-

lista vallankumouksellista tehtävänsä".

Ja — miten kävi? — Juttu loppui siihen, että Sveitsin puolueen keskusta antoi peräksi oikeiston vaatimukselle ja lykkäsi puoluekokouksen, jossa sotilaskysymys piti ratkaistaman, helmikuusta kesäkuuhun. Se merkitsi työväen etujen avointa pettämistä. Eikä kestänyt vasemmistokaan. Se antautui, tyytyi siihen, että sen ehdotukset hylättiin ja tuloksena oli keskustalainen kompromissiresolutio. "Siinä ei ole," sanoo Lenin, "*jälkeäkään* taistelusta opportunismia reformismia vastaan, lujasta päätöksestä seurata Karl Liebknechtin taktiikkaa! Se on tyypillinen keskustapäätös, jossa "yleiset", muka "teoreettiset" puhetavat ovat etualalla, ja käytännölliset vaatimukset ovat tahallisesti niin heikosti ja hämärästi muovatut, että voi toivoa, ettei vain Greulich ja Müller, vaan jopa Baumann-Zürich (puolueen oikeistolaisia Suom.) ehkä katsovat täytyvänsä ottaa takasin ultimaattuminsa ja antaa puolueelle armon. — Summan summarum (lopputulos): Zimmervaldismin hautaavat juhlallisesti "suohon" Sveitsin puolueen johtajat".

Näin Lenin. Hän oli pienen maan oloissa näyttänyt, kuinka asetetaan ja ratkaistaan proletariaatin polttavat kysymykset todellisen, vastuunalaisen politiikan kannalta. Tämä Leninin opetus on nähdäkseni erikoisen tärkeä suomalaisille kommunisteille juuri nyt monestakin syystä. Se johtaa ensiksikin mieleen nuo ajat Suomessa. Siellä olivat silloin olot monessa suhteessa verrattavat Sveitsin oloihin — jos oli suuria eroavaisuuksiakin. Mutta juuri noin olisi ollut asetettava Suomen proletariaatin tehtävät: kansan pelastaminen hädästä ja sotaan joutumasta proletaarisen vallankumouksen kautta; sitä varten olisi tullut uusia perusteellisesti puolueen koko propaganda, agitatio ja organisatio; olisi tullut tehdä pesäero avoimista opportunisteista, paljastaa perusteellisesti keskustalaisuus (siltasaarelaisuus). — Sen tekijää ei ollut. Mutta joukkojen mieliala oli kypsä sellaista vastaanottamaan. Toiseksi asettaa Lenin tässä kysymyksen imperialistisesta sodasta ja taistelusta sitä vastaan pienessä maassa sekä kytkee sen erottamattomasti vallankumouksen kysymykseen, vaatii puolueelta selvää vastausta kysymykseen, miten se suhtautuu — omiin päätöksiinsä ja johtajiensa puheisiin. —

Erikoisen merkityksen saa tämä Leninin kirjotus tov. Stalinin *Proletarskaja Revolutsialle* lähettämän kirjeen johdosta käytävässä keskustelussa, siinä kun käy selville, kuinka Lenin konkreettisesti suhtautui Toisen internationalen puolueiden kysymyksiin ja kuinka hän asetti kysymyksen vallankumouksen luonteesta ja proletariaatin tehtävistä v. 1916—17. Pian tämän tapauksen jälkeen hän pääsi Venäjällä näyttämään, että hän ja hänen puolueensa oli pitkässä taistelussa kahdella rintamalla, oman maan opportunisteja ja sopuilijoita vastaan, karaistunut täyttämään historiallisen tehtävänsä loppuun saakka, maailman mitassa. Joka kompuolueessa on nyt esillä kysymys, ymmärretäänkö, että ja kuinka Venäjän vallankumouksen bolshevismin peruskysymykset ovat kaikkien maiden proletariaatin ja kompuolueiden peruskysymyksiä, maailman vallankumouksen peruskysymyksiä.

LENIN:

Vallankumouksen kahdesta linjasta.

(Julkaistu "Sosial-Demokratissa", marrask. 1915.)

Lehdessä *Prisiv* (kutsunta) n:o 3 hra Plehanov yrittää asettaa teoreettisen peruskysymyksen Venäjän tulevasta vallankumouksesta. Hän ottaa Marxista sitaatin, jossa puhutaan, että 1789 vallankumous Ranskassa kulki nousevalla linjalla, mutta 1848 laskevalla. Edellisessä tapauksessa siirtyi valta askel askeleelta maltillisemmalta puolueelta vasemmistolaisemmalle: perustuslailliset — girondistit — jakobiinit. Jälkimäisessä päinvastoin (proletariaatti — pikkuporvarilliset demokraatit porvarilliset tasavaltalaiset — Napoleon III.) "Olisi toivottavaa," päättelee kirjoittajamme, "suunnata Venäjän vallankumous nousevalle linjalle", s.o. niin, että valta aluksi siirtyisi kadeteille ja lokakuulaisille, sitten työryhmäläisille, sitten sosialisteille. Johtopäätöksenä tästä järkeilystä on, tietysti, että järjettömiä ovat vasemmistolaiset Venäjällä, jotka eivät halua kannattaa kadetteja ja ennenaikaisesti saattavat ne huonoon huutoon.

Tämä h. Plehanovin "teoreettinen" järkeily merkitsee vielä ja vielä kerran mallinäytettä liberalismin asettamisesta marxilaisuuden tilalle. Hra Plehanov johtaa asian kysymykseen, olivatko "oikeita" vaiko vääriä etumaisten ainesten "strategiset käsitteet"? Marx harkitsi toisin. Hän osoitti tosiasiaan: vallankumous kulki kummassakin tapauksessa erilaisesti, mutta tämän erilaisuuden *selitystä* Marx *ei etsinyt* "strategisista käsitteistä". On naurettavaa, marxilaisuuden kannalta, etsiä sitä käsitteistä. Sitä on etsittävä *luokkien suhteiden* erilaisuudesta. Sama Marx kirjoitti, että v. 1789 Ranskan porvaristo yhtyi talonpoikain kanssa ja että 1848 pikkuporvarillinen demokratia petti proletariaatin. Hra Plehanov tuntee Marxin mielipiteen, mutta vaikenee siitä vääristääkseen Marxia "Struven mukaan". Ranskassa 1789 oli kysymys itsevaltiuden ja aatelin kukistamisesta. Porvaristo, joka silloisella taloudellisen ja poliittisen kehityksen asteella uskoi etujen sopusointuun, ei pelännyt herruutensa lujuuden puolesta ja lähti liittoon talonpoikaiston kanssa. Tämä liitto takasi vallankumouksen täyden voiton. V. 1848 oli kysymyksessä se, että proletariaatti kukistaa porvariston. Se ei onnistunut vetämään mukaansa pikkuporvaristoa, ja tämän petos aiheutti vallankumouksen tappion. Vallankumouksen nouseva linja 1789 oli sellaisen vallankumouksen muoto, jossa kansanjoukko voitti itsevaltiuden. Laskeva linja 1848 oli vallankumouksen muoto, kun proletariaatin pettäminen pikkuporvariston joukon puolelta aiheutti vallankumouksen tappion.

Hra Plehanov vaihtoi marxilaisuuden vulgaariseen idealismiin, esittäen kysymyksen "strategisista käsitteistä", eikä luokkasuhteista.

Venäjän vallankumouksen kokemus 1905 ja sen jälkeisen vastavallankumouksellisen ajan kokemus puhuvat meille, että meillä oli vallankumouksen *kaksi* linjaa kahden luokan, proletariaatin ja liberaalisen porvariston, taistelun mielessä johtavasta vaikutuksesta joukkoihin. Proletariaatti esiintyi vallankumouksellisesti ja veti mukaansa

demokraattista talonpoikaistoa monarkian ja tilanherrain kukistamiseksi. Että talonpoikaisto ilmaisi vallankumouksellisia pyrkimyksiä demokraattisessa mielessä, sitä osoitti *joukkomitoissa kaikki* suuret poliittiset tapahtumat: sekä talonpoikaiskapinat 1905—6 että sotilaiden kuohunta näinä vuosina, että myös "talonpoikaisliitto" 1905, ja molemmat ensimmäiset duumat, joissa *talonpojat* työryhmäläiset esiintyivät ei vain "kadetteja vasemmistolaisempina", vaan myös *vallankumouksellisemmin* kuin intelligentit — *sosiali-vallankumoukselliset* ja työryhmäläiset. Tämä ikävä kyllä, usein unohdetaan, mutta se on tosiasia. Sekä III että IV duumassa *talonpojat*-työryhmäläiset näyttivät, kaikessa heikkoudessaan, että maaseudun joukkojen mieliala on tilanherroja *vastaan*.

Venäjän porvaris-demokraattisen vallankumouksen ensimmäinen linja, johdettuna tosiasioista, eikä "strategisesta" lörpöttelystä, oli sitä, että proletariaatti taisteli päättävästi, ja talonpoikaisto kulki sen mukana päättämättömänä. Molemmat nämä luokat kulkivat monarkiaa ja tilanherroja vastaan. Voimien ja päättäväisyyden puutteellisuus näissä luokissa aiheutti tappion (vaikkakin itsevaltiuteen sentään iskettiin osittainen aukko).

Toinen linja oli liberaalisen porvariston käyttäytyminen. Me, bolshevikit, puhuimme aina, varsinkin keväästä 1906, että sitä edustavat kadetit ja lokakuulaiset *yhtenäisenä* voimana. Vuosikymmen 1905-15 vahvisti meidän näkökantamme. Taistelun ratkaisevina momentteina kadetit yhdessä lokakuulaisten kanssa pettivät demokratian ja "lähtivät" auttamaan tsaaria ja tilanherroja. Venäjän vallankumouksen "liberaalinen linja" oli joukkojen taistelun "rauhottamisessa" ja hajottamisessa, porvariston monarkian kanssa sovittamisen takia. Sekä Venäjän vallankumouksen kansainvälinen tilanne, että Venäjän proletariaatin voima teki liberaalien tällaisen käytöksen kiertämättömäksi.

Bolshevikit tietoisesti auttoivat proletariaattia kulkemaan edellistä linjaa, taistelemaan rajattomalla rohkeudella ja vetämään mukanansa talonpoikaistoa. Menshevikit liukuivat alinomaa toiselle linjalle, rappeuttaen proletariaattia, sovittaen sen liikettä liberaalien mukaan, alkaen kehotuksesta mennä Bulyginin duumaan (elok. 1903) päätyen kadettiministeristöhommaan ja blokkiin kadettien kanssa demokratiaa *vastaan* 1907. (Hra Plehanovin kannalta — huomautamme sulkumerkeissä — kadettien ja menshevikkien "oikeat strategiset käsitteet" kärsivät silloin tappion. Miksi? Miksi joukot eivät kuunnelleet viisaan hra Plehanovin ja kadettien neuvoja, joita levitettiin sata kertaa laajemmin kuin bolshevikkien neuvoja?).

Vain nämä virtaukset, bolshevistinen ja menshevistinen, ainoastaan esiintyivät *joukkojen* politiikassa 1904—8, sekä myöhemminkin, 1908—14. Miksi? Siksi, että vain näillä virtauksilla oli varmat luokkajuuret, edellisellä — proletaariset, jälkimmäisellä — liberaalis-porvarilliset.

Nyt me uudestaan kuljemme vallankumoukseen. Sen näkevät kaikki. Itse Hvostov puhuu talonpoikain mielialasta, joka muistuttaa vuosia 1905—6. Ja taas on edessämme *samat* kaksi vallankumouksen linjaa, sama luokkien suhde, vain muuttuneena kansainvälisen tilanteen muuttumisen mukaan. V. 1905 oli koko Euroopan porvaristo tsarismin puolella ja auttoi sitä mikä miljaardeilla (ranskalaiset), mikä — valmistamalla vastavallankumouksellista armeijaa (saksalai-

set). V. 1914 syttyi Euroopan sota; porvaristo voitti kaikkialla proletariaatin, väliaikaisesti, hukutti sen nationalismin ja shovinismin sameaan tulvaan. Venäjällä pikkuporvarilliset kansanjoukot pääasiassa talonpoikaisto, muodostavat kuten ennenkin väestön enemmistön. Niitä sortavat ensikädessä tilanherrat, poliittisesti ne osaksi rukkuvat, osaksi horjuvat shovinismin ("Saksa voitettava", "isänmaan puolustus") ja vallankumouksellisuuden välillä. Näiden joukkojen — ja näiden horjumisten — poliittisena ilmauksena ovat, toiselta puolen, narodnikit (työryhmäläiset ja sosiaali-vallankumoukselliset), toiselta — opportunistiset sosialidemokraatit (*Nashe Djelo*. Plehanov, Tsheidsen fraktio OK), jotka v:sta 1910 ratkaisevasti ovat liukuneet liberaalisen työväenpolitiikan tielle ja 1915 ennättivät herrojen Potresovin, Tsherevaninin, Levitskin, Maslovin sosiali-shovinismiin tai vaatimaan "yhteyttä" näiden kanssa.

Tästä tosiasiallisesta tilanteesta johtuu ilmielävästi proletariaatin tehtävä. Rajattoman rohkea vallankumouksellinen taistelu monarkiaa vastaan (tammik. konferenssin tunnukset 1912, "kolme valaskalaa"), — taistelu, joka vetää mukaansa kaikki demokraattiset joukot, s.o. pääasiassa talonpoikaiston. Ja sen lisäksi armoton taistelu shovinismia vastaan, taistelu Euroopan sosialistisen vallankumouksen puolesta liitossa sen proletariaatin kanssa. Pikkuporvariston horjumiset eivät ole satunnaiset, vaan kiertämättömät, ne johtuvat sen luokka-asemasta. Sotakriisi *voimistutti* taloudellisia ja poliittisia tekijöitä, jotka työntävät sitä — talonpoikaisto mukaan luettuna vasemmalle. Tässä on objektiivinen perusta demokraattisen vallankumouksen voiton täydelle mahdollisuudelle Venäjällä. Että Län-si-Euroopassa ovat täysin kypsyneet sosialistisen vallankumouksen objektiiviset ehdot, sitä meidän ei tarvitse todistaa tässä, sen tunnustivat ennen sotaa kaikki vaikutusvaltaiset sosialistit kaikissa etumaisissa maissa.

Vallankumouksellisen puolueen päätehtävä on selvittää luokkien suhde edessä olevassa vallankumouksessa. Tästä tehtävästä väistyy OK, joka Venäjällä pysyy *Nashe Djelo* lehden uskollisena liittolaisena ja ulkomailla heittelee mitään merkitsemättömiä "vasemmistolaisia" fraaseja. Tätä tehtävää ratkaisee väärin "Nashe Slovossa" Trotski, joka toistelee "omaperäistä" teoriaansa v:lta 1905 eikä halua ajatella sitä, mistä syystä elämä on kokonaisen kymmenen vuoden aikana kulkenut ohi tämän ihanan teorian.

Trotskin omaperäinen teoria ottaa bolshevikeiltä kutsun päättävään proletariaatin vallankumoukselliseen taisteluun ja vallan valtaukseen, ja menshevikeiltä — talonpoikain osuuden "kieltämisen". Talonpoikaisto, nähkääs, on jakaantunut, differentioitunut; sen mahdollinen vallankumouksellinen osuus on kokonaan lopussa; Venäjällä on mahdoton "kansallinen" vallankumous, "me elämme imperialismin aikakaudella", mutta imperialismi asettaa ei porvarillista kansakuntaa vanhaa valtavaltakomentoa vastaan, vaan proletariaatin porvarillista kansakuntaa vastaan".

Kas siinä naurettava esimerkki "sanoilla leikkimisestä": imperialismi! jos *Venäjällä* jo proletariaatti on "porvarillista kansakuntaa" vastaan, silloin tietysti Venäjä on suorastaan *sosialistisen* vallankumouksen edessä!! Silloin on virheellinen "*tilanherrojen* maiden pakkoluovutus" (jota Trotski toistaa v. 1915 tammik. konferenssin mukaan 1912), silloin on puhutta-

va ei "vallankumouksellisesta työväen", vaan "työväen *sosialistisesta*" hallituksesta: kuinka pitkälle menee Trotskin sekäpäisyys, näkyy hänen fraasistaan, että päättäväisyydellään proletariaatti vetää mukaansa myös "ei-proletaariset kansanjoukot"!! Trotski ei ole ajatellut sitä, että jos proletariaatti vetää mukaansa maaseudun ei-proletaariset joukot tilanherrojen maiden takavarikoimiseen ja kumoaa monarkian, niin tämä juuri on "kansallisen porvarillisen vallankumouksen" perille viemistä Venäjällä. Tämän on proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen diktatuuri.

Koko vuosikymmen — suuri vuosikymmen — 1905—15 osoitti Venäjän vallankumouksessa olevan kaksi ja vain kaksi luokkalinjaa. Talonpoikaiston hajoaminen voimistutti luokkataistelua sen sisällä, herätti hyvin monia poliittisesti nukkuvia aineksia, lähensi kaupungin proletariaattiin maalaisproletariaattia (sen *erikoista* organisoimista vaativat bolshevikit v:sta 1906 ja saivat tämän vaatimuksen Tukholman, menshevistisen, puoluekokouksen päätökseen). Mutta vastakohta "talonpoikaiston" ja Markovien-Romanovien-Hvostovien kesken vahvistui, kasvoi, terottui. Tämä on sellainen silmin nähtävä totuus, että *jopa* tuhannet Trotskin fraasit kymmenissä pariisilaisissa lehdissä eivät sitä "kumoa". Trotski teossa auttaa Venäjän liberaalisia työväen politiikkoja, jotka talonpoikaiston osuuden "kieltämisellä" ymmärtävät *haluttomuutta* kohottaa talonpoikaistoa vallankumoukseen!

Mutta tässä on nyt asian yhdin. Proletariaatti taistelee ja tulee uhrautuvasti taistelemaan vallan valtaamiseksi, tasavallan puolesta, maiden takavarikoimisen puolesta, *se on* talonpoikaiston mukaan vetämisen puolesta, sen vallankumouksellisten voimien *loppuun asti käyttämisen* puolesta, "*ei*-proletaaristen kansanjoukkojen" osanoton puolesta *porvarillisen* Venäjän vapauttamiseen *sotilaallis-feodaalisesta* "imperialismista" (=tsarismista). Ja tätä porvarillisen Venäjän vapautumista tsarismista, tilanherrojen maavaltiudesta, proletariaatti käyttää välittömästi ei auttaakseen varakkaita talonpoikia ja niiden taistelua maatyöläisiä vastaan, vaan — toteuttaakseen sosialistisen vallankumouksen liitossa Euroopan proletariaatin kanssa.

Suom. Y. S.

„Uusin filosofia on samalla tavoin puolue-filosofiaa kuin kaksituhatta vuotta sitten". *)

Alla julkaisemme lyhennettynä **Neuvostoliiton taistelevien materialistien-dialektikkojen yhdistyksen** julkaisemat teesit Hegelin 100-vuotismuiston johdosta. Tilan puutteen takia täytyi ne jättää lehtemme viime numerosta pois. Näin myöhästyneinäkin on niillä merkitystä, sillä kysymys ei suinkaan ole yhden päivän kestävästä kamppailusta, vaan kysymys on vakavasta työstä **Marxin, Engelsin** ja **Leninin** dialektiseen materialismiin tutustumiseksi, sen opiskelemiseksi ja omaksumiseksi.

1. Sata vuotta sitten, 14 p. marraskuuta 1831, kuoli suuri filosoofi, idealistidialektiikko Hegel. Hegelin filosofia, ollen aikansa tieteellisen ja filosofisen ajatuksen suuri loppusaavutus, toi suuren lisän tieteen ja filosofian kehitykseen. Sen vaikutus oli syvä aikansa yhteiskunnallisiin liikkeisiin ja oli se yksi marxilaisuuden alkulähteitä.

Ennennäkemättömän kärjistyneissä luokkataistelun olosuhteissa kaikissa sen muodoissa, nousi uudella voimalla kysymys suhteesta hegeliläiseen perintöön, erikoisesti hänen filosofiansa ratsionaaliseen ytimeen. Teoreettisella rintamalla riehuva luokkataistelu on nykyään pukeutunut ennenkuulumattoman teräviin muotoihin. Proletariaatin suuren luokkataistelun yhtenä renkaana on kysymys suhteesta Hegelin perintöön. Kuten koko teoreettisella taistelullakin, niin myös tälläkin kysymyksellä on syvä luokka- ja puolueluonne.

Proletariaatti on kaiken sen parhaan laillinen perillinen, minkä tiede ja filosofia ovat luoneet. Omaksuessaan tämän parhaan proletariaatti ei ota sitä ilman muuta sellaisenaan, vaan kriitillisesti muokkaa sen ja luo dialektisen materialismin perustalla proletaarisen ideologiansa.

2. Se tosiasia, että Hegelin filosofiaan ovat kääntyneet taistelevien perusluokkien katseet, saa selityksensä itse tuon filosofian luonteesta, filosofian, joka oli samalla kertaa sekä "vallankumouksen algebra" ja "taantumuksen evankeliumi".

Tuo Hegelin filosofian luonne ilmeni ennen kaikkea dialektisen metoodin ja absoluuttisen systeemin, metodiin sisältyneen ratsionaalisen ytimen ja sen idealistismystillisen verhon välisessä ristiriidassa. Kuvastaen ja yleistäen aikakautensa vallankumouksellisen porvariston kokemuksen, ja myötämielisesti suhtautuen Ranskan suureen vallankumoukseen Hegel luo **idealistisen dialektiikan.**

Liikunnan ja itseliikunnan ikuisen kehityksen tunnustaminen, sen tunnustaminen, että muotojen loputon vaihtuminen tapahtuu hyppäysten kautta, vallankumouksen kehityksen asteettaisuuden särkymisen tunnustaminen, se vakuutus, että ristiriidat, vastakohtien taistelu on kaikkinaisen kehityksen alkujuuri, alemmasta ylempään siirtymisen välttämätön ehto, heijastivat filosofisessa muodossa tuon aikakauden vallankumouksellisen porvariston ideologiaa ja käytäntöä.

Mutta samalla tuossa filosofiassa heijastuivat myös silloisen Saksan yhteiskunnallistaloudellisten ehtojen erikoisuudet. Saksan porvariston taloudellinen takapajuisuus ja kehittymättömyys, poliittinen pilkkoutuneisuus, käytännöllinen heikkous ja poliittinen voimattomuus avoimeen vallankumoukselliseen taisteluun ja feodalismin kaatamiseen aiheuttivat sen että Saksan porvariston edistyneimmät edustajat, niiden mukana Hegel, eivät teoriassaan heijastaneet ainoastaan koko porvariston vallankumouksellisia pyrintöjä, (erikoisesti Ranskan suurta vallankumousta), vaan

*) Lenin.

myöskin Saksan porvariston käytäntöä tyytyä vallitsevaan feodaaliseen maaorjajärjestelmään.

Hegelin dialektiikka oli kehitetty idealistiselle pohjalle, se oli taottu absoluuttisen systeemin kahleeseen. Järjestelmässään Hegel ilmoitti, että hänen filosofiansa on löytänyt ehdottoman totuuden, että yleismaailmallisen hengen päämäärä, itsetietoaminen, on lopullisesti saavutettu.

Vanhoillinen systeemi ei ainoastaan kahlinnut Hegelin metoodissa ollutta vallankumouksellista puolta, ollen sen kanssa ristiriidassa, vaan elimellisesti yhtyi siihen ja muodosti vissin, vaikkakin äärimmäisen ristiriitaisen yhteyden.

Jos filosofia on aatteellinen ilmaisu ajastansa, ja jos tuossa filosofiassa avautuu ehdoton totuus, niin on luonnollista, että se yhteiskunnallinen järjestys, jonka vallitessa se on löydetty, on absoluuttinen yhteiskunnallinen järjestys. Siihen kajoaminen merkitsee kevytmielistä kapinaa absoluuttista henkeä vastaan.

Tästä johtui sen ajan preussilaiseen todellisuuteen tyytyminen, työläisten vallankumouksellisen liikehtimisen tuomitseminen, heinäkuun vallankumouksen v. 1830 tuomitseminen. Siitä: kehoitus kääntyä filosofiaan, rajoittua "sisäiseen maailmaan", koska "ulkoinen maailma" nyt oli tullut vissiin "järjelliseen järjestykseen" ja "sovintoon itsensä kanssa".

3. Logiikkansa loi Hegel erikoiseksi filosofiseksi tieteeksi kehittäen sen ehdottoman idealismin pohjalla. Hegelin logiikan merkitys on siinä, että idealismin puitteissa se ensikerran käy suurisuuntaiseen yritykseen antaa tiedotun kuvan liikunnasta ja kehityksestä, tiedotun opin dialektiikasta, yhteydestä ja vastakohtien taistelusta. Rajoittaen filosofian puhtaan ajatuksen, käsitteiden alalle Hegel antaa kuvan niiden itseliikunnasta ja kehityksestä. Mutta "käsitteiden dialektiikassa hän nerokkaasti arvaa esineiden dialektiikan, todellisuuden dialektiikan" (Lenin). Itse asiassa Hegel osoittaa ristiriitaisesti omaan itseensä ja idealismiinsa katsoen, että kategorioiden ja käsitteiden dialektiikka on vain todellisen historiallisen kehityksen heijastusta, aineellisen maailman dialektiikkaa. Missä tahansa Hegel yrittää selittää todellista liikettä ja kehitystä joutuu hän ristiriitaan idealisminsa kanssa, paljastaa idealismin hedelmättömyyden, "räjäyttää" sen sisästä päin. Tässä ilmenee ristiriita Hegelin metoodissa olevan ratsionaalisen ytimen ja sen mystillisen kuoren välillä. Filosofian peruskysymyksen idealistinen ratkaiseminen, ajattelun suhde olemiseen, logiikan rakentaminen idealistisesti alusta loppuun, sen abstraktisuus ja irrallisuus elämästä jne., tekevät Hegelin logiikan dialektisen materialismin logiikan suoranaiseksi vastakohdaksi.

4. Hegelin logiikan materialistisen muokkauksen prosessin pääperuslinja on se, että ankarasti arvostellen hänen idealismiaan pappishenkeä, mystiikkaa, paljastamalla hänen logiikkansa ja filosofiansa ristiriitaisuuden ja paljastamalla tuon vastakohdan gnoseologinen ja luokkaluonne selvitetään, paljastetaan, miten tuo ristiriita räjäyttää idealismin sisältäpäin, osoittaa sen kelvottomuuden.

Tässä on pidettävä silmällä kaksi seikkaa:

a) "Hegelin logiikkaa ei saa soveltaa, ei saa ottaa sellaisenaan. Siitä täytyy valikoida loogilliset (gnoseologiset) vivahteet, puhdistaa ne aatteiden mystiikasta. Se on vielä suuri työ" (Lenin).

b) Hegelin perinnön materialistinen muokkaaminen ei ole yhteellinen materialistisen dialektiikan muokkauksen tehtävän kanssa, kuten menshevisoivat idealistit väittävät. Materialistisen dialektiikan kehittäminen ja muokkaaminen on laajempi, valtavampi. Hegelin perinnön materialistinen uudestimuokkaus on vain eräs tärkeimpiä momentteja tuossa yleisessä, suuressa ja monimutkaisessa työssä.

5. Marxin ja Engelsin mitä suurin ansio on se, että he suoriutuivat Hegelin filosofian heikoista puolista, hylkäsivät sen idealistisen järjestelmän ja materialistisesti muokkasivat hänen metoodinsa. He kohosivat ranskalaisten ja Feuerbachin metafyysillistä huomioivaa, abstraktista, mekanistista materialismia korkeammalle.

Marx ja Engels loivat dialektisen materialismin. Dialektis-materialistisen filosofi-

an muokkaus Marxin ja Engelsin taholta tapahtuu heidän välittömän elävän osanottonsa pohjalla proletariaatin vallankumoukselliseen liikkeeseen, se on tiukasti sidottu proletariaatin ilmestymiseen historian näyttämölle itsenäisenä luokkavoimana.

Marxismi edustaa luonnon, yhteiskunnan ja ajatuksen tietoamisen kehityksen korkeinta astetta. Siinä ei ole mitään lahkolaismaista, ahdasta oppia. "Proletariaatin vapautusliikkeen teoriana marxismi on kaiken sen parhaimman perillinen, jonka ihmiskunta oli luonut XIX vuosisadalla saksalaisessa klassillisessa filosofiassa, englantilaisessa poliittisessa taloustieteessä ja ranskalaisessa sosialismissa.

Saksalaisen klassillisen filosofian merkitys Marxin—Engelsin opin historiallisessa esivalmistelussa on siinä, että Marx ja Engels rikastuttivat materialismia tuon filosofian ja eritoten Hegelin filosofian tärkeimmillä saavutuksilla. Suurin näistä saavutuksista oli dialektiikka, s.o. kaikkein monipuolisin, sisältörikkain ja syvin oppi kehityksestä". (Lenin).

Marxismi-leninismillä on oma logiikkansa **materialistinen dialektiikka**, joka on Hegelin logiikan vastakohta. Materialistisesti ratkaista olemisen ja ajattelun suhteen problemin, ei tuo logiikka ota lähtökohdakseen aatteiden ja käsitteiden itsekehitystä, vaan itse aineellisen todellisuuden. "Logiikka ei ole oppi ajattelun ulkonaisista muodoista vaan oppi kaikkien aineellisten, luonnon ja henkisten olijoiden (esineiden) kehityksen laeista, s.o. oppi maailman kaiken konkreettisen sisällön kehityksestä ja sen tietoaminen, s.o. maailman tietoamisen historian lopputulos, summa, johtopäätös." (Lenin) Tämä logiikka paljastaa ristiriidat ei "puhtaan" ajattelun ja "absoluuttisen hengen" mystillisessä piirissä, vaan reaalisessa todellisuudessa, luonnossa ja yhteiskunnassa, luokkataistelussa, tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välisessä ristiriidassa jne. Tuo logiikka velvoittaa tutkimaan reaalisen historiallisen prosessin lainmukaisuuksia, luokkien taistelua pääoman maissa ja Neuvostoliitossa, imperialismin kehityksen lakeja, proletaarisen vallankumouksen kehityksen lakeja, sosialismin rakentamisen lainalaisuutta jne. rinnan tieteen ja filosofian historian tutkimisen kanssa. Tämä logiikka on taistelun logiikkaa kapitalismia vastaan sosialistisen vallankumouksen puolesta; avoimesti julistaa se olevansa luokka- ja puoluelogiikkaa. **Marxilaisen logiikan taistelutunnus on: olemassaoleva kapitalistinen maailma on muutettava proletaarisen vallankumouksen pohjalla.** "Tähän asti ovat filosoofit tavalla tai toisella selittäneet maailmaa, mutta kysymys on siitä, että se on muutettava" (Marx).

Tämä logiikka on marxismi-leninismin teoreettinen perusta. Sen ovat meille jättäneet proletariaatin suuret opettajat ja johtajat Marx, Engels ja Lenin.

6. Materialistinen dialektiikka on koko marxilaisen opin perusta. Sentähden kysymys suhteesta materialistiseen dialektiikkaan ja sen yhteydessä suhde Hegelin dialektiikkaan on alati ollut eräs ratkaisevista vedenjakajakysymyksistä marxismin ja opportunismin välillä vallankumouksellisen marxismin revisionismia vastaan käymän taistelun historiassa.

7. Revisionistisen dialektiikkaan suhtautumisen kehitetyn ohjelman on formuleerannut Bernstein. "Se on ansa, joka on kaiken johdonmukaisen, oikean käsityksen tiellä, mutta siitä ei Engels voinut eikä tahtonut päästä eroon"; sen suuren, mitä Marx ja Engels ovat tehneet, ovat he tehneet ei hegeliläisen dialektiikan avulla vaan sen sivu"; Hegelin dialektiikka on "suuri harha". Bernstein kehoittaa palaamaan "takaisin Kantiin". Samallainen asenne on sosialifasismin itävaltalaisella muunnoksella (M. Adler y.m.), "Konstruktiivisella sosialismilla" (MacDonald), samalla kannalla on myös Kautsky. "Äärimmäisessä tapauksessa, sanoo hän, marxismi on yhteensovitettavissa kantilaisuuden, samoinkuin machilaisuuden ja positivismin kanssa", jne. Kaikki II internationalen sosialifasistit laahustavat uuskantilaisuuden kelkassa, syytäen pappistökeryyksiä Marxin ja Engelsin materialistista dialektiikkaa vastaan.

Plehanov pitää Hegelin dialektiikkaa yhtenä marxismin synnyn välttämättömänä ehtona, yhtenä inhimillisen ajattelun mitä suurimmista saavutuksista. Samalla Pleha-

nov kuitenkin teki joukon mitä törkeimpiä virheitä Hegelin filosofian ymmärtämisessä. Ja mitä enemmän Plehanov luisuu opportunistisille asemille, sitä mahdottomammaksi hänelle käy materialistisen dialektiikan ymmärtäminen.

8. **Marxilaisen filosofian kehityksen leniniläinen aste merkitsee ennen kaikkea materialistisen dialektiikan, Marxin ja Engelsin vallankumouksellisen metoodin konkretisointia ja edelleen kehitystä.** Syventäen ja kehittäen materialistista dialektiikkaa Lenin ei ainoastaan formuleeraa Hegelin dialektiikkaan suhtautumisen periaatteita, vaan myös hegeliläisen perinnön materialistisen muokkauksen töiden ohjelman, ohjelman, jonka hän valtavassa määrin itse suoritti teoreettisessa ja käytännöllisessä toiminnassaan. Leninin yleismaailmallishistoriallinen merkitys on siinä, että hän taistelussa II internationalen revisionismia, ja opportunismia vastaan ei vain uudestaan saattanut voimaan vallankumouksellista materialistista dialektiikkaa "karkoittaen filisterimäisyyden typeryyden, politikoinnin, luopuruuden, sosialishovinismin, sosialifasismin" (Stalin), vaan vei sitä eteenpäin.

"Ehkä kirkkaimpana ilmauksena siitä, miten suuren merkityksen Lenin antoi teorialle olisi pidettävä sitä tosiseikkaa, että juuri Lenin eikä kukaan muu ryhtyi suorittamaan mitä vakavinta tehtävää: materialistisen filosofian pohjalla yleistämään tärkeintä siitä, mitä tiede oli antanut Engelsin jälkeen Leninin aikaan mennessä, ja marxilaisten keskuudessa tavattavien anti-materialististen virtausten kaikenpuoliseen arvosteluun. Engels sanoi, että "materialismin on otettava uusi asu jokaisen uuden suuren keksinnön yhteydessä." On tunnettua, että tätä ei suorittanut kukaan muu kuin Lenin omaa aikakauttaan varten erinomaisessa kirjassaan "Materialismi ja empiriokritisismi". (Stalin)

Leniniläisen etapin ydin uutena ja korkeampana asteena dialektisen materialismin kehityksessä on siinä, että Lenin on muokannut materialistisen dialektiikan teorian, selvittänyt syvällisesti "dialektiikan tietoamisen teoriana", "dialektiikan ytimen" vastakohtien yhteyden, kategorian, systemaattisesti kehittänyt dialektiikan kategorioita, niiden yhteyksiä jne.

Materialistisen dialektiikan leniniläinen sovellutus on puolueen ja Kominternin kaikkien päätösten, tov. Stalinin kaikkien töiden pohjana.

Taistelu materialistisen dialektiikan edelleen muokkaamiseksi, taistelu hegeliläisen perinnön todellisen marxilais-leniniläisen muokkaamisen puolesta edellyttää taistelua kahdella rintamalla: marxismin mekanistista revisiointia ja menshevisoivaa idealismia vastaan. Tällä hetkellä on mekanismi päävaara, sentähden että se on pääasiallisesti oikeisto-opportunismin metodologinen pohja.

Marxismin mekanistisen revisioinnin voittaminen edellyttää armotonta taistelua menshevisoivaa idealismia vastaan, vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden metodologiaa vastaan, vaatii bolshevistista suvaitsemattomuutta kaikkia yrityksiä kohtaan salakuljettaa puolueen mutskaaman trotskilaisen ideologian jätteitä.

9. Syvien ristiriitojen, perinjuuristen järkytysten ja kärjistyvän luokkataistelun vaikutuksen alaisena yleismaailmallinen pääoma mobilisoi valtiokoneiston kaikki voimat, sanomalehdistön, tieteen, tekniikan, koko porvarillisen kulttuurin, uskonnon ja kirkon aatteellisesti aseistariisuakseen työväenluokan, saattaakseen aikaan hämmennyksen myrskyisästi vallankumouksellistuvien ja vastahyökkäykseen siirtyvien työläisjoukkojen riveissä.

Kapitalismin sisäisten ristiriitojen kärjistyminen ja vallankumouksellisen liikkeen nousu saattaa porvariston nopeasti siirtymään peitetymmistä väkivaltamuodoista avoimempiin, "myönnytys"-politiikasta suoran ja julkean väkivallan järjestelmään. Porvariston mukana sosialifasistit käyttävät laajasti uusia työväenluokan henkisen rappeuttamisen menettelytapoja ja aatteellisen sorron hiotumpia muotoja. Nykyinen porvaristo ja sen agentuuri "täydentävät" Kantin kompromissi-filosofiaa Hegelin mystiikalla, ja Hegelin mystiikkaa nykyaikaisella uskonnonpimityksellä.

Marxismin vaikutuksen voimistuminen, työväenliikkeen valtava kasvu ja vallankumouksellisen nousun kehkeytyminen saatta-

vat porvariston kiinnittämään huomiota marxismiin, sen alkulähteisiin, sitä arvostellakseen ja vääristelläkseen. Kasvaa mielenkiinto Hegeliin, jotta "dialektiikan" mystifioinnin kautta voitaisiin lyödä kaksi kärpästä yhdellä iskulla: "tehdä vaarattomaksi" materialistinen dialektiikka ja samalla pettää työläisiä näennäisesti tunnustamalla dialektiikka. Sosialidemokratia muodostaa porvarillisen filosofian suoranaisen tuen, "hävittäen" marxismin uuskantilaisella ja uushegeliläisellä filosofialla.

10. Uushegeliläisyyden kärki on tähdätty vallankumouksellista marxismi-leninismiä vastaan ja on sillä tehtävänään "teoreettisesti" pohjustaa fasistidiktatuurin oikeutus, perustella nykyisten kapitalistivaltojen imperialistinen politiikka, valmistella uutta imperialistista sotaa ja ennen kaikkea sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Uushegeliläinen fasismi pitää tässä lähtökohtanaan Hegelin filosofian kaikkein taantumuksellisimpia puolia, ensi kädessä Hegelin oikeus- ja valtio-filosofiaa, Hegelin Kantiin, subjektiiviseen idealismiin ja uskontoon "yhdistämisen" periaatetta. Tehden "yleisen", "yhtenäisen", "kokonaisen" aatteesta ikuisen kategorian, uushegeliläinen fasismi "perustelee" kansallisatteen ikuiseksi "atteeksi". "Kansallisuus" on sen käsityksen mukaan yleinen ja yhtenäinen, jossa ei pidä olla luokkia ja luokkataistelua.

Koko porvarillista, fasistista ja sosiafasistista maailman pääoman kyynillisten passarien, pelkurien lakeijain ja opportunististen puoskarien joukkiota vastaan seisoo väärentämätön, vallankumouksellinen leninismi, imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen aikakauden marxismi. **Puolueen päälinjan menestykset ja voitto merkitsevät sen dialektis-materialistisen metoodin menestystä ja voittoa, sen oikein sovelluttamista ja kehittämistä.** Kominternin päätöksissä, puolueemme päätöksissä, kommunismin johtajien teoksissa on meillä imperialismin nykyisen etapin kaikkien ristiriitojen syvä, tyhjentävä analyysi, bolshevistinen taistelutaktiikka kapitalismia, sosialifasismia ja opportunismia vastaan. Materialistista dialektiikkaa käyttäen puolue suoritti menestyksellä vaikean strateegisen manööverin nepin olosuhteissa, otti huomioon muutoksen luokkavoimien keskinäisissä suhteissa maassamme, otti huomioon uusien tuotantosuhteiden luonteen, vei ja vie tiukasti läpi maan industrialisointia, maatalouden kollektivisoinnin ja kulakin luokkana likvidoimisen.

11 Dialektiikkaa soveltaessaan puolue on kehittänyt sitä edelleen. Stalin, puolueen johtaja, Leninin paras oppilas, kehittää (teoksissaan), leniniläistä teoriaa. Hän antaa kirkkaita näytteitä marxilais-leniniläisen dialektiikan soveltamisesta ja kehittämisestä imperialismin ristiriitojen analyysissä, sen syvän kriisin kaudella, kapitalismin epätasaisen kehityksen analyysissä, leniniläisen teorian perusteluissa sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa, nepin luonteen analyysissä, problemin ratkaisussa kahden perusluokan keskinäisistä suhteista proletaarisen vallankumouksen eri etapeilla, kulakkien luokkana likvidoimisen teorian ja käytännön asetuksessa ja perustelussa, kansallisuuskysymyksen ratkaisussa, bolshevistisen hyökkäystaktiikan perustelussa, trotskismin vastavallankumouksellisen olemuksen paljastamisessa, oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistien arvostelussa, taistelussa kahdella rintamalla puolueen päälinjan puolesta, teorian ja käytännön keskinäissuhteita koskevien problemien muokkauksessa j.n.e.

Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teosten tutkiminen, puolueen ja Kominternin edustajakokousten, puoluekonferenssien ja KK:n plenumien päätösten tutkiminen on **välttämätön ehto materialistisen dialektiikan marxilaisleniniläisesti oikein ymmärtämiseksi ja tosi muokkaamiseksi.**

12. Taistelu puolueen päälinjan puolesta oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunismia vastaan, paljastamalla ja arvostelemalla heidän metodologisia perusteitaan on kaikkein ensimmäinen tehtävämme filosofisella rintamalla. Tämä tehtävä määrittelee kaikki muut: taistelun leniniläisen etapin puolesta filosofiassa Marxin, Engelsin ja Leninin perinnön omaksumisen puolesta, materialistisen dialektiikan

soveltamisen imperialismin ja proletaaristen vallankumouksien aikakauden tutkimisessa, ylimenokauden tutkimisessa ja tämän pohjalla materialistisen dialektiikan teorian edelleen muokkauksen.

Fasismin ja sosialifasismin tunnuslauseita vastaan, joiden merkeissä Lännessä vietetään Hegelin kuoleman satavuotismuistoa, dialektiikot — materialistit asettavat omat tunnuksensa, taistelutunnukset todella materialistisen dialektiikan puolesta, Hegelin perinnön kriitillisen selvittelyn puolesta Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin osoituksen mukaan.

Hegeliläisen dialektiikan porvariston eduksi vääristämistä vastaan!

Materialistisen dialektiikan kaikkiin tiedon aloihin syöpymisen puolesta!

Käänteen puolesta teoreettisessa työskentelyssä sosialistisen rakennustyön ja proletaarisen vallankumouksen taistelukysymyksiin.

Dialektista materialismia on tehtävä tunnetuksi laajojen työtätekevien joukkojen keskuudessa, muistaen, että "aatteesta, kun se valtaa joukot, tulee valtava voima."

Katsauksia.

ESPANJAN VALLANKUMOUS NOUSUSSA. Espanjan porvarillisen tasavallan ja sen synnyttämän perustavan kokouksen taantumuksellisuus paljastuu yhä selvemmin Espanjan työtätekeville joukoille, joiden keskuudessa vielä jokin aika sitten oli vallalla ajatus, että perustava kokous muka tulee parantamaan heidän asemaansa. Perustava kokous tarvitsi viisi kuukautta valmistaakseen perustuslain. Kun se vihdoinkin valmiissa muodossa asetettiin äänestettäväksi, niin hallituksen pää vaati, että ennen perustuslain lopullista vahvistamista on vahvistettava työväenluokkaa vastaan tähdätty "tasavallan suojeluslaki". Perustava kokous luonnollisesti vahvistikin tämän lain, joten siitä tuli osa uutta perustuslakia.

Näin siis on olemassa pitkä paperikaistale, jossa luetellaan kaikenlaisia "vapauksia", samalla kun todellisuudessa vallitsee fasistinen mielivalta, pannaan toimeen työläisten joukkovangitsemisia ja kotietsintöjä työläisten, varsinkin kommunistien, keskuudessa, piestään ja ammutaan työläisiä ja harjoitetaan veristä väkivaltaa agraariliikettä vastaan maaseudulla Ja edelleen on mainittava, että jaaritellessaan 101:ssä istunnossa perustava kokous ei ratkaissut ainuttakaan päivän polttavista kysymyksistä (se ei tietenkään voinut niitä ratkaista), sellaisia kuin feodalismin jätteiden poistaminen, agraari- ja kansallisuuskysymykset, työttömyyskysymys j.n.e. Perustavan kokouksen työn seppeleeksi heti perustuslain hyväksymisen jälkeen muodostuivat presidentin vaalit. Kaikki puolueet sosialisteista tilanherroihin saakka sopivat yhteisestä ehdokkaasta, pankkien ja tilanherrojen edustajasta, entisestä monarkistisesta ministeristä ja nykyisestä "oikeistolaisesta tasavaltalaisesta", Alkale Zamorrasta, samasta herrasta, joka auttoi kuninkaan pakenemaan ulkomaille ja joka tultaaan huhtikuun vallankumouksen jälkeen hallituksen päämieheksi kävi salaisia neuvotteluja Vatikaanin kanssa ja sittemmin erosi ilmaistakseen vastalauseensa sen johdosta, että hyväksyttiin laki kirkon erottamisesta valtiosta.

Ei ole mitään merkitystä sillä, että samaan aikaan Zamorran eron kanssa vanha porvarillisten puolueiden muodostama hallituskokoomus hajosi ja sen tilalle muodostui uusi hallitus, joka pää-asiassa oli kokoonpantu "sosialisteista" ja radikaalisosialisteista. Tätä "vasemmisto"-porvarillista hallitusta kukaan ei ota vakavalta kannalta. Kaikkein vähimmin antaa sille arvoa itse suurporvaristo, joka porvarillisen johtajan Lerusan (entinen ulkoministeri kahdessa ensimmäisessä tasavaltalaisessa hallituksessa) edustamana kieltäytyi osallistumasta uuteen kabinettiin. Itse Lerus laski parhaaksi jäädä "päivystäväksi

pääministeriksi", eikä kukaan salaakaan, että hänen tehtävänsä johtaa uutta hallitusta ei ole kaukana. Mutta tällä hetkellä vielä Zamorra ja Lerus samoin kuin porvaristo kokonaisuudessaan myöntävät, että "tasavallan puolustuslain käytännöllinen toteuttaminen (lue porvariston ja tilanherrain etujen suojeleminen työväenluokkaa vastaan) on paljoa edullisempi suorittaa sosialistien avulla. Niin ja itse sosialistit ponnistelevat saadakseen kapitalistit varmistumaan siitä, että he voivat täydellisesti luottaa ministerisosialisteihin.

"Ei ole totta", kirjoittaa **El socialista** (sosialistisen puolueen pää-äänenkannattaja) "että ministeri Kabaliero olisi — yksityisomistuksen ja yksityisomistajain vihollinen. Kabalierille ei ole milloinkaan tullut eikä milloinkaan tule päähän hävittäviä ajatuksia."

Jos hallitus vielä aikaisemmin keikaroi tasavaltalaisilla eleillä ja vieläpä pisti joksikin aikaa linnaankin Primo de Riveran hallitukseen kuuluneita kenraaleja, niin nyt on jo naamari heitetty pois. Kaikki kenraalit on vapautettu ja poliittisen poliisin päälliköksi on nimitetty Gerras, joka oli samassa virassa jo monarkiankin aikana. Sant jago Alba, joka on ollut monarkian aikana yhdeksän kertaa ministerinä ja nyt lukeutuu "oikeistolaisiin tasavaltalaisiin" s.o. Zamorran puolueeseen, julistaa avoimesti, että valtion menojen supistamisen tulee tapahtua työläisten palkkojen ja "kaikenlaisten radikaalisten ehdotusten" kustannuksella. "Talousarvio täytyy saada tasapainoon", kirjoittaa hän sanomalehdessä **Heraldo**, "luomalla kiinteä yhteys tasavallan ja pääoman välille." Yleensä yksinvallan järjestys ja traditsioni jatkuvat ilman yksinvaltiasta.

Kaikkien pakkotoimenpiteiden paino on edelleenkin suunnattu työtätekeviä vastaan, joiden asema pulan yhä syventyessä käy entistäänkin sietämättömämmäksi. Työttömyys kaupunkien teollisuudessa lisääntyy. Peseta käy yhä arvottomammaksi. Englannin ja muiden maiden suojelustullipolitiikka on iskenyt voimakkaasti Espanjan maatalouden tuotteiden ulosvientimahdollisuuksiin. Maataloustyökauden päättyminen heitti kylistä kaupunkeihin suuret joukot nälkää näkeviä maatyöläisiä. Puute ja kurjuus kasvaa ja laajenee. Madridissa vuokran maksamattomuuden takia asunnoistaan häädetyt työttömät valtasivat turistihotellin, ja tarvittiin sotaväkeä työttömäin hotellista karkoittamiseksi.

Lakkoliike ei vain ole ollut vähentymättä, vaan saa yhä jyrkempiä muotoja, muuttuen aseellisiksi yhteentörmäyksiksi. Erittäin ankaroita lakkotaisteluita on viime aikoina sattunut Saragossassa, Alkassa, San-Sebastinossa ja Bilbaossa. Lakkoja vastaan on suunnattu koko valtakoneisto. Muutamissa piireissä, kuten esim. Saragossassa, lakkolaiset ovat menettäneet lakkotaisteluissa ihmisuhreja, samalla kun Bilbaossa y.m. paikkakunnilla on vangittu satoja lakkolaisia.

Myöskin agraariliike laajenee. Kuten aikaisemminkin se edelleenkin vyöryy erittäin voimakkaana Andalusiassa. On mielenkiintoista todeta, että agraariliike on viime aikoina vallannut kaikkein takapajuisimmat talonpoikaispiirit. Kaikkein taantumuksellisimmassa piirissä, Navorrassa, talonpojat eräässä kylässä nousivat kapinaan erään suurtilallis-ruhtinaan voimaan saattamaa maanvuokraa vastaan. Samanlaisia talonpoikain kapinoita ja liikehtimisiä on tapahtunut muissakin piireissä, joita näihin saakka on pidetty katolilaisten lujimpina linnakkeina.

Lakko- ja agraariliikkeessä työtätekevät joukot tarkastavat niiden keskuudessa kannatusta tavoittelevien puolueiden merkityksen. Nyt jo kaikki ovat yksimielisiä siitä, että sosialifasistien vaikutusvalta on huomattavasti laskenut.

Anarko-syndikalistinen "kansallinen työn liitto", joka tosiasiallisesti tukee porvarillista vastavallankumousta, on "puhtaiden anarkistien" ja sovittelija-anarkistien välisten sisäisten ristiriitojen repimä ja kadottaa yhä enemmän maata jalkainsa alta. Kataloniassa, jossa sen vaikutus aluksi oli erittäin suuri, "liiton" menetykset nousevat 120:een tuhanteen jäseneen. Samoin myös liiton äänenkannattajan **Colidaridad Obreron** painos on laskenut 40:stä tuhannesta 25:een tuhanteen.

Kommunistisen puolueen johdolla, ammattiliikkeen yhtenäisyyden puolesta taisteleva ammattiliitto-oppositio on sen sijaan viime aikoina kasvanut voimakkaasti, yhdistäen se jo toista sataa ammattiliittojärjestöä ja suuren määrän "liittoon" ja reformistiseen "yleiseen työläisten liittoon" kuuluvia jäseniä. Andalusian ammattiliitot (80.000 jäsentä) ja osittain Bilbaonkin liitot ovat kokonaisuudessaan liittyneet ammattiliitto-oppositioon. Andalusian piirin ammattiliittojen edustajakokous teki päätöksen avustuksen antamisesta kommunistisen puolueen keskuslehdelle **Mundo Obrerolle.**

Kuten aina ja kaikkialla muuallakin trotskilaiset täälläkin ovat näyttäneet vastavallankumouksellisen naamionsa, esiintyen ammattiliittoyhteisrintamaa vastaan, yhteisrintamaa, jonka ammattiliitto-oppositio on muodostanut alhaalta käsin, vastoin petturijohtajain tahtoa. Trotskilaiset kehoittavat taisteluun ammattiliitto-oppositiota vastaan eivätkä käy ulos "kansallisen työn liiton" järjestöllisistä puitteista. Samoin myöskin puolitrotskilainen Maurinin johtama ryhmä Barcelonassa, joka ryhmä esiintyy "työläis-talonpoikaisliiton" nimellä, kävi sovintoon vastavallankumouksellisen "kansallisen työn liiton" kanssa.

Mutta kaikki nämä vastavallankumouksellisten toimenpiteet eivät pelasta heidän asemaansa. Heidän linjansa ovat tulleet tarkistetuiksi taisteluissa, josta Espanjan työväenluokka on käynyt tasavallan kahdeksankuukautisen olemassaolon aikana. Tämän osoittaa nyt se tukikin, jota työläiset antavat bolshevistiselle lehdistölle. Kommunistisen puolueen keskuslehden, **Mundro Obreron,** työläisille antama kehoitus koota 14.000 pesetaa lehden säännöllisen ilmestymisen turvaamiseksi sai laajaa kannatusta ja jo neljässä päivässä tuli toimitukseen 16.000 pesetaa.

Kommunistisen puolueen yhä kasvava vaikutusvalta johtuu sen työn perinpohjaisesta uudelleen järjestämisestä, entisten lahkolaistraditsionien jätteiden täydellisestä hylkäämisestä ja pyrkimyksestä tulla todelliseksi joukkopuolueeksi. Tätä korostetaan viimeisessäkin työläisjoukoille annetussa julistuksessa, jossa kommunistisen puolueen johto entistä kantaansa arvostellen tunnustaa ne virheet, joita puolue teki ensimmäisellä huhtikuun vallankumouksen jälkeisellä kaudella.

Tällä hetkellä kommunistisen puolueen ratkaistavana on erittäin vakavia tehtäviä. Sen on edistettävä ja lujitettava työtätekevien joukkojen keskuudessa ilmenevää eteenpäin liikehtimistä, jatkettava ja syvennettävä alhaaltakäsin muodostettavan yhteisrintaman taktiikkaa, petturijohtajia vastaan, järjestettävä joukot vallankumouksellisten tunnusten alle ja johdettava ne taisteluun työtätekevien etujen ja vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin puolesta, neuvostojen vallan puolesta. Tällaisia ovat perusteiltaan ne päiväjärjestyksessä olevat probleemit, jotka ovat Espanjan kommunistisen puolueen ratkaistavina sen tässä kuussa kokoontuvan IV edustajakokouksen kynnyksellä.

39 VALUUTTAROMAHDUSTA. Saksan sanomalehdistössä on julkaistu mielenkiintoisia tilastoja siitä katastrofista, joka on kohdannut useiden maiden rahan arvoa vuoden 1931 kuluessa. Lehdet esittävät seuraavan taulukon eri maiden valuutan noteerauksesta Berlinin pörssissä joulukuun 31 päivältä v. 1930 ja joulukuun 31 päivältä v. 1931, kaikki hinnat esitettyinä Saksan markoissa ja penneissä:

	31/XII v. 1930	31/XII v. 1931
1. Englannin punta . .	20.36	14.36
1. Egyptin punta . . .	20.90	14.66
1. Japanin jen	2.00	1.49
1. Argentinan peso . .	1.37	0.99
1. Kanadan dollari . .	4.18	3.42
1. Brasilian milrais . .	0.416	0.249
1. Uruguayn peso . .	3.32	1.81
100. Tanskan kruunua .	112.22	79.17
100. Norjan kruunua . .	112.21	78.42
100. Ruotsin kruunua . .	112.57	79.82
100. Islannin kruunua .	92.11	64.69
100. Espanjan pesetaa .	47.42	35.76
100. Portugalin escudoa .	18.82	13.04
100. Suomen markkaa .	10.55	5.99

Tämä taulukko, jossa on esitetty 14 valtion rahan arvon aleneminen, ei vielä ole täydellinen, sillä siinä ei ole mainittu useiden Etelä- ja Keski-Amerikan tasavaltojen eikä myöskään useiden Eng-

lannin alusmaiden ja sen dominioiden valuuttatilannetta. Kaikkiaan vuoden 1931 aikana kohtasi valuuttaromahdus 39 maan valuuttaa.

Ylläesitetystä taulukosta näkyy, että **ankarin romahdus on kohdannut Suomen markkaa, jonka arvo on alentunut melkein puolella. Myöskin Englannin punta sekä Ruotsin, Norjan ja Tanskan kruunut ovat kadottaneet noin kolmannen osan arvostaan.**

Oikaisu.

Yritimme viime numerossa korjata eräitä korehtuurivirheitä, joita oli tullut Stalinin kirjeeseen. Harhaanjohtavin virhe ei kuitenkaan tullut korjatuksi, vaan jäi kuin sammakko rähmälleen ihan sellaisenaan. Vielä kerran on siitä huomautettava. Puheenaolevassa **Kommunistin** n:o 11 olevassa kirjoituksessa "Muutamista bolshevismin historian kysymyksistä" alkaa sivulla 539 keskikappaleessa lause: He hylkäsivät utopistisen ja puolimenshevistisen j.n.e. Pitää olla: He **kyhäsivät** utopistisen ja puolimenshevistisen j.n.e. — Toivomme lukijalla riittävän kärsivällisyyttä uudelleen tarkastamaan puheenaolevan kirjoituksen ja korjaamaan tuon virheen, sillä ilman tätä korjausta on lauseen oikein ymmärtäminen mahdoton.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA" № 10 Jätetty kirjapainoon 9/I Kirj. painettavaksi 24/I

Ленинградский Областлит № 33093. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10.
Заказ 844. Тираж. 2700 экз.

Типография „Кирьяпая" Харьковская 9.

Hinta 1 rpl.

Государственное издательство „КИРЬЯ“

1932